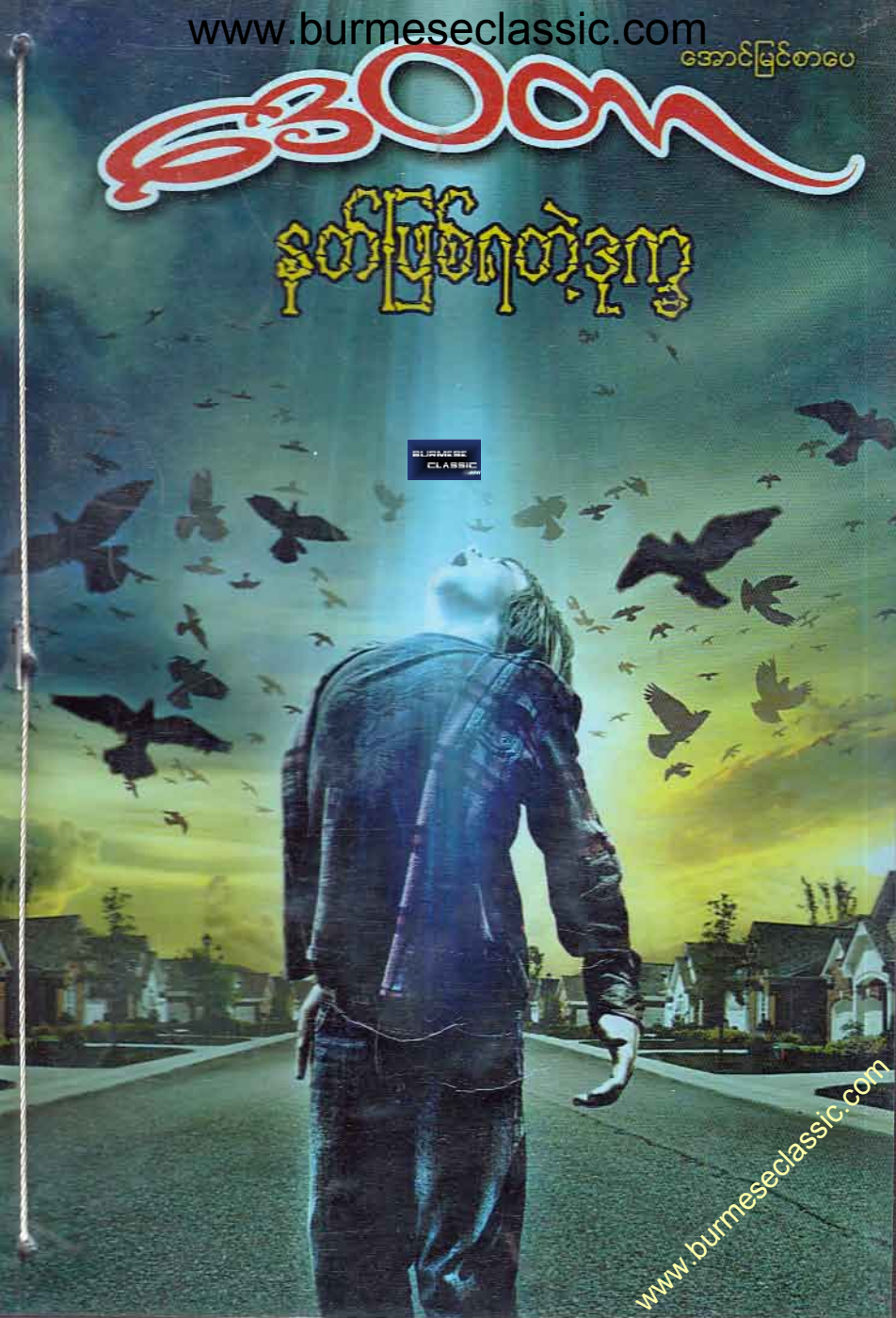
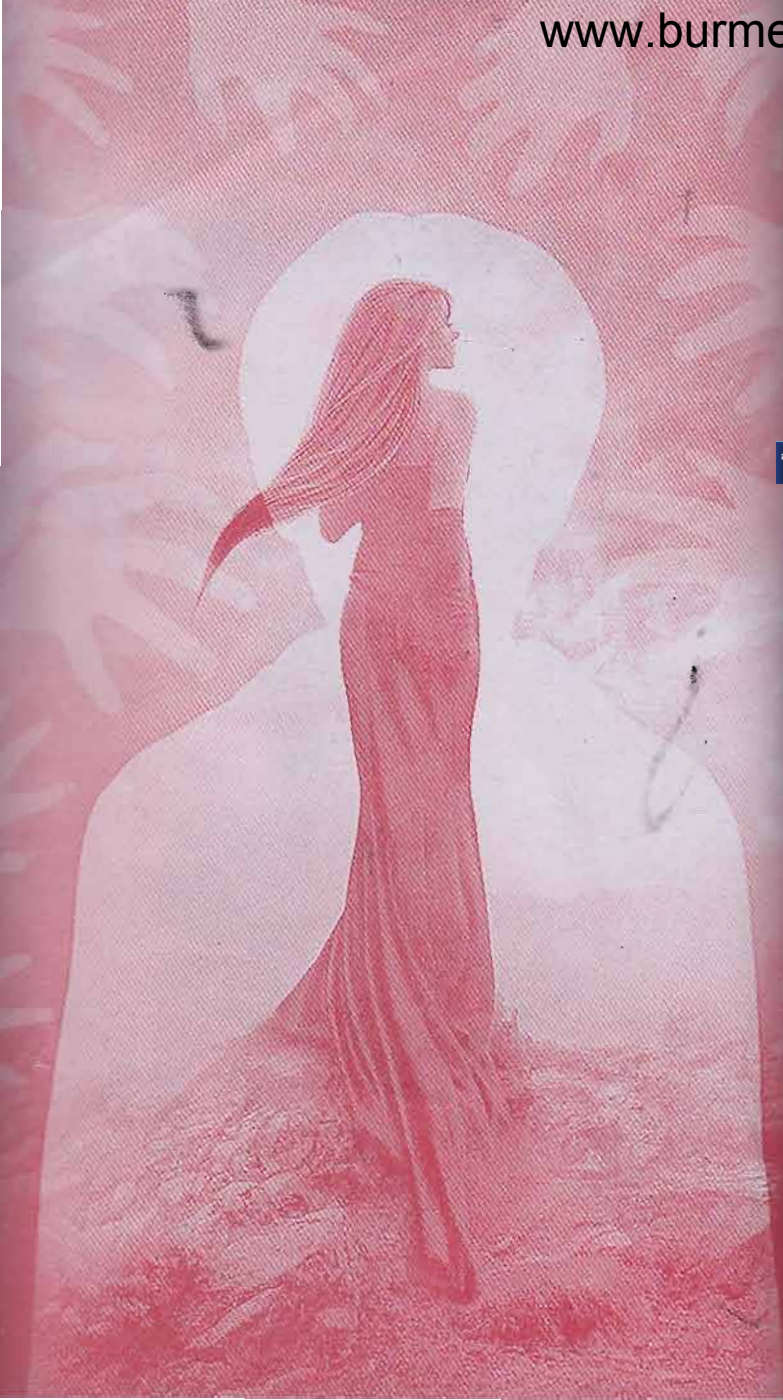

ဒီဇင်ဘာ

နတ်ပြစ်ရတနာ

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

၁ ကနုပျိုသေးသော်လည်း အမှောင်ကတော့ ရင့်ရော်
နေလေပြီ။ နံ့ချာရွှပ်ထွေးသော ရပ်ကွက်စွန်တစ်နေရာ၌. . . အော်သံ
ဟစ်သံ ကြိမ်းမောင်းသံတို့ ပွက်လောရိုက် ဆူညံနေလေ၏။ ထိုအရာ
ကား လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ရန်ပွဲလေးတစ်ပွဲသာဖြစ်သည်။

ပွဲလေးတစ်ပွဲဟုဆိုသော်လည်း ပွဲကကြမ်း၏။ မူးနေဟန်တူ
သောယောက်ျားက မိန်းမဖြစ်သူအား အမျိုးမျိုးစွပ်စွဲ ပြောဆိုကာ
ဇိုက်နှက်နှိပ်စက်နေသည်။ မယားဖြစ်သူကလည်း ကြက်ခေါင်းခတ်

ဒေါ်မြသုတေသန

မခံ ကက်ကက်လန်ပြန်ပြောကာ တွေ့ရာနှင့် ကောက်ပေါက်နေ၏။
လင်ဖြစ်သူလက်ထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးက. . တ
လက်လက်၊ ထိုအခါ မိန်းမက အိမ်အောက်ပြေးဆင်းပြီး အုတ်ခဲကျိုး
တစ်ခုကို ကိုင်၍ ပြန်တက်လာသည်။ မိန်းမလည်း လက်နက်နှင့်ဖြစ်
သွား၏။

“ဘာလဲ. . နင်က ငါ့ကိုပြန်လုပ်မယ်ပေါ့။ သေချင်လို့ လေ
ချင်ဖို့ နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ စိတ်ချ နင့်ကိုသင်္ချိုင်းကုန်းအရောက်
ပို့ပေးမယ်”

သူတို့အိမ်ရှေ့တွင်တော့ ရန်ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့နှင့် ပြည့်နှက်
နေ၏။ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်အောင် တားကြဆီးကြ ဖျန်ဖြေကြဖို့
တိုက်တွန်းသံတွေ ထွက်လာသည်။

“တားတာတွေဟုတ်ပါပြီ. . ဟိုကောင်ကမူးနေတာ ခုတ်
လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟုအသံတွေကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“လင်မယားကြား ဝင်မပါချင်စမ်းပါနဲ့၊ နောက်တော့လည်း
ပြီးသွားမှာပေါ့၊ တော်ကြာ. . ပဲကြီးလှော်ကြား ဆားညပ်သလို ဖြစ်
သွားလိမ့်မယ်”

နောက်ဆုံးတော့လည်း မဆိုင်တာဝင်မရှုပ်ဘဲ စပ်စုဖို့သက်
သက်သာ ရပ်ကြည့်ကြ၏။ ဝိုင်းအုံနေသောလူများမှာ လင်မယားရန်
ဖြစ်သည့် အရေးအခင်းကို ကြက်ပွဲတစ်ပွဲလို သဘောထား၍ ဆက်
လက်အားပေးနေတော့၏။

မိန်းမကလည်း အာဂအမျိုးသမီးဖြစ်၏။ လျှပ်တစ်ပြက်
ဆိုသလို လက်ထဲမှအုတ်နီခဲဖြင့် လင်ဖြစ်သူကို စတင်ပစ်ပေါက်လေ

သည်။

“ဒုတ်!..”

“အောင်မလေး!.. သေပါပြီဗျ. .”

လက်ထဲကစားပင် လွတ်ကျသွားပြီး ယောက်ျားမှာ ဖင်ထိုင်
လျက်လဲကျသွား၏။

“ဟာ!.. မိန်းမက စဆော်ပြီဟေ့”

ကြည့်နေသော ပရိသတ်များ ပိုများလာ၏။

နဖူးကိုစမ်းကြည့်တော့. . သွေးများစီးကျလာသည်ကို တွေ့
သွားသဖြင့် လင်ဖြစ်သူဒေါသက ငယ်ထိပ်သို့ တက်ဆောင့်သွားလေ
သည်။ အရက်ကလည်း မူးနေ၍ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းလွတ်နေပြီ
ဖြစ်သော ငမူးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှစားကို ကောက်ကိုင်ကာ မယားဆီ
တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေ၏။ အနားရောက်တော့. . ချစ်၍ယူထား
သည့် မိန်းမကိုပင် ခါးနှင့်ထိုးလိုက်လေတော့၏။

“စွပ်!..”

“အား!..”

လင်လက်ချက်နှင့် ဇနီးသည် ပျော့ခွေကာ. . ဝုန်းခနဲလဲကျ
သွား၏။

“လုပ်ပါအုံး. . တကယ်သတ်နေကြပြီ”

“စားနဲ့ထိုးလိုက်ပြီတော့. .”

ထိုအခါမှ အသိတရားရသွားသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ ဝင်
ကူဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် အချိန်ကမမီတော့. .

စားကိုင်ထားသော အိမ်ပေါ်ကငမူးကြောင့် ဘယ်သူမှ
ပေါ်မတက်ရဲအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“လာကြပါအုံး.. လာကြပါအုံး.. ဒီမှာလူသတ်မှုဖြစ်နေလို့”

စပ်စုအိမ်နီးချင်းများလည်း အလန့်တကြား အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းရုံမှလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့..

ဤတွင်.. ဆယ်အိမ်ခေါင်းဟု ယူဆရသူတစ်ဦး ဦးဆောင်ကာ ယောက်ျားသုံးယောက် အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သွားကြ၏။

“ရွှီး!.. ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ညကောင်းကင်ယံအမှောင်၏ ရင်ကိုခွဲလျက် အလင်းတန်းနှစ်ခု မြေပြင်ပေါ်သို့ကျလာ၏။ လူသတ်မှုဖြစ်စဉ်ကို အတင်းဝင်စပ်စုဖို့သာ အာရုံများနေကြသည့်လူများ.. ထိုအဖြစ်ကို မမြင်တွေ့လိုက်ကြ။

သို့သော်လည်း.. အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်ကာ သတ်ဖြတ်နေသည့်ဖြစ်စဉ်ကို စိတ်မဝင်စားသော ကလေးမလေးတစ်ယောက်က တော့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။

မယားကိုသတ်ခဲ့သည့် လူသတ်သမား ငမူးမှာ ဖြစ်ပျက်သွားသော အခြေအနေကို ယခုမှ ကောင်းစွာသုံးသပ်မိသွားပြီ ဖြစ်၍.. ဇနီးသည် အလောင်းဘေးတွင်ထိုင်ကာ တနှံ့နှံ့ငိုနေတော့၏။

“မိန်းမရေ.. မိန်းမ.. ငါမှားပြီ.. ”

အိမ်ပေါ်တက်လာသော လူများက..

“ဟေ့ကောင် မင်းနိုင်၊ မင်းလက်ထဲက ဓါးကိုချလိုက်စမ်း”

မိန်းမနောက်ဆုံးပေးခဲ့သော အုတ်နီခဲဒဏ်ရာကြောင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများ ငမူးနားထဲ ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေ၏။

ဓါးဦးချွန်ထိပ်မှ သွေးတွေက တစ်စက်စက်ကျနေဆဲပင် ရှိ

သေး၏။ သွေးပျက်ချောက်ချားနေပြီဖြစ်သော မင်းနိုင် ဓါးကိုင်ရင်း ထရပ်လိုက်သည်။ သတ္တိခံသုံးယောက် နောက်သို့ဆုတ်သွားကြ၏။

“ဟေ့ကောင်.. မင်း.. မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဓါးချ.. ချလိုက်လေကွာ”

ဆယ်အိမ်မှူးက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ချောမော့ပြောဆို တားမြစ်လိုက်သည်။ သို့သော်.. မင်းနိုင် ရွှေတစ်လှမ်းတိုးလာသဖြင့် ဆယ်အိမ်မှူးမှာ အိမ်ပေါ်ကပြေးဆင်းရာ ခလုတ်တိုက်ပြီး ခြေချော်ကျသွား၏။

“အား!.. အမလေး သေပါပြီဗျ”

မင်းနိုင်က လက်ထဲမှဓါးကိုကြည့်လိုက် သွေးအိုင်ထဲလဲနေသည့် မယားကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေလေ၏။ ဓါးတယမ်းယမ်းနှင့် ရွှေတစ်လှမ်းထပ်တိုးလာချိန်တွင် မင်းနိုင် အရုပ်ကြီးဖြစ်သကဲ့သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဘုန်း!.. ”

လဲကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးသေသွားလေတော့သည်။ အုတ်နီခဲဒဏ်ကြောင့် ဦးနှောက်သွေးကြော ပေါက်သွားသည်ထင့်..

“ပြဿနာပဲဟေ့.. တစ်ညတည်း နှစ်လောင်းပြိုင်ပ”

ထိုစဉ်မှာပင် သာမန်မျက်စိနှင့်မမြင်နိုင်သော လှုပ်ရှားမှုများ အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ၌ ဖြစ်ပျက်လာသည်။

သေနေပြီဖြစ်သော လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ သူတို့နှင့်ပုံစံတူ အဖြူရောင်အရိပ်များ တိုးထွက်လာ၏။

တိုက်ဆိုင်သည်ပဲလား၊ အာရုံခံကာ အနံ့အသက်ရသွားလို့

လားမပြောတတ်၊ မသတိစရာ။ ကြက်သီးထွယ် ခွေးအူသံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခြံထောင့်ရှိ ကုက္ကိုပင်မှ အကိုင်း အခက်အရွက်တွေ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခတ်ကာ။ အမျိုးအမည်မသိ သောငှက်နှစ်ကောင် တဝစ်ဂစ်အော်မြည်ရင်း ထပ်သွားကြသည်။ ငှက်ဆိုးထိုးသည်ဆိုတာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စပ်စုနေသော အိမ်နီးချင်းများ ထိုအသံတွေကိုလည်း သတိ ပြမိပုံမရ။ စုထွေးအမည်ရှိ ကလေးမလေးတစ်ယောက်သာ။ ထို အဖြစ်အပျက်တွေကို အသေအချာ လိုက်ကြည့်နေသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးမိနစ်ခန့်က ကောင်းကင်မှ ပြုတ်ကျလာ သည့် အလင်းတန်းနှစ်ခုလုံး လူသဏ္ဌာန်ပြောင်းလဲသွားတာကိုလည်း စုထွေး မြင်နေရသည်။ တအံ့တဩနှင့် သူ့အမေ လက်ကိုဆွဲကာ။ တတွတ်တွတ် ပြောပြနေသေး၏။

သို့သော်လည်း လူသတ်မှုကိုသာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင် စားနေသည့် သူမခင်က နားမဝင်၊ ဒီတော့လည်း စုထွေးတစ်ယောက် ကြောက်ကြောက်နှင့် သူ့အမေ ထဘီစကို မလွှတ်တမ်းဆွဲရင်း အရိပ် ဖြူများကို မျက်ခြည်မပျက် ကြည့်နေလေ၏။ ထိုဖြူဖြူအရိပ်။ လူ သဏ္ဌာန်နှစ်ခုက အိမ်ပေါ်တက်သွားကြသည်။

စုထွေး ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် မျက်လုံးနှစ်လုံး ပြူးထွက်မတတ် အံ့ဩထိတ်လန့်နေရှာ၏။ လူမမယ် ကလေးမလေး မလန့်ဘဲနေနိုင် မှာလား။ အိမ်ပေါ်မှ သေသူနှစ်ယောက်၏ အရိပ်တွေဆီ အလင်း တန်းအရိပ်နှစ်ခု ဦးတည်သွားနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မေမေ။ မေမေ။ အိမ်ပေါ်မှာ အရိပ်တွေ အများကြီးပဲ၊ ဟော။ ဟော။ ဟို။ ဟိုမှာ။”

“ဟယ်။ ဒီကလေးမလေးကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်း ကိုမသိဘူး၊ မကြည့်နဲ့သမီး။ မကြည့်နဲ့။ သွား။ သွား။”

အိမ်ခြံဝင်းထဲ ရဲများဝင်လာသည်နှင့် စပ်စုစိန်များ ပိုပြီးစိတ် ဝင်စားသွားကြသည်။ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် နီးစပ်ရာလက်တို့ကာ ဝေဖန် လေကန်နေကြသည့်အတွက်။ စုထွေးပြောတာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းခြင်းသာ ခံလိုက်ရသည်။ ဒီတော့လည်း စုထွေး တစ်ယောက် ကြောက်ကြောက်နှင့် သူ့မြင်တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်း တွေကို မလွှတ်တမ်းဆက်ကြည့်နေရှာတော့သည်။

ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ပိုမိုတောက်ပလင်းလက်သော အဖြူ အရိပ်နှစ်ခုက ကွယ်လွန်သူဝိညာဉ်များကို ခေါ်သွားကြ၏။ ဝိညာဉ် နှစ်ခုမှာ အလန့်တကြား ရုန်းကန်နေကြ၏။

ခုနကမှ ရုပ်နှင့်နာမ် အိုးစားကွဲပြီး မျောလွင့်နေကြသည့်။ ဝိညာဉ်လင်မယားမှာ။ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် လဲနေသည့် သူတို့ အလောင်းများကို တအံ့တဩကြည့်ရင်း ဘဝကူးပြောင်းသွားပြီ ဆို တာကို မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေကြ၏။

ရည်ရွယ်သည်ဖြစ်စေ၊ မရည်ရွယ်သည်ဖြစ်စေ။ ပြုသည့် အပြုခံရသူ နှစ်ဦးစလုံး အသက်ပျောက်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်စဉ်တွင် အဓိက တရားခံက သေရည်သာဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ကျ အလင်းတန်း ပုံရိပ်နှစ်ခုက ထိုဝိညာဉ်များ အား ဆွဲခေါ်နေပြန်သည်။ အတွေ့အကြုံသစ်မို့ တမလွန်ရောက်စ ဝိညာဉ်များ ကြောက်နေကြသည်။

လင်းလက်တောက်ပနေသော အဖြူရောင်ပုံရိပ်တစ်ခု အဖော်ပုံရိပ်အား လှမ်းမေးသည်။

“အဆွေနှစ်. . ဒီဝိညာဉ်ရဲ့လားရာက ဘယ်ကိုပါလဲ”
ငမူးလက်ကို ကိုင်ထားသော နတ်သားကမေးခြင်းဖြစ်သည်။
“ဒင်းက လူသတ်သမားလေ. . ငရဲကျမှာပဲ၊ ယမမင်းဆီပို့
လိုက်. . ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် သူ့ကို ယမမင်းထံမှောက် အရောက်
ပို့ဆောင်လိုက်ပါမယ်၊ အသင်နတ်နှင့် အတူရှိနေသော ဝိညာဉ်ကို
အဘယ်သို့ ပို့မှာပါလဲ”

“အင်း. . မတင်မော်ကတော့ ဝဋ်ကြွေးပါလို့ အသတ်ခံရ
တာလေ၊ သူ့ဘဝရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလေးတစ်ခုက ပေါ်ပေါ်ထင်
ထင် ပေါ်နေလေရဲ့၊ မရှိဆင်းရဲသူလေးဖြစ်ပေမယ့်. . သူ့မှ ဈေး
ရောင်းလို့ရတဲ့ ချွေးနှံစာလေးကိုစုပြီး ချက်ထားတဲ့ ထမင်းထဲက. .
စားဦးစားဖူးလေးကို သံဃာတော်တွေကပ်လှူခဲ့တာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊
ဒီကောင်းမှုလေးက သူ့လားရာကိုတော့ ကောင်းစေမှာပါ”

နောက်နတ်တစ်ပါးကလည်း ဤသို့မှတ်ချက်ပြုလေ၏။

“ချက်ထားတဲ့ ထမင်းသားထဲက ထမင်းဦးပေါင်းသားလေး
ခူးပြီးတော့ သံဃာတော်တွေ လောင်းလို့တော့ တစ်ယောက်မှမဲ့မ
သွားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကျိုးကတော့ အလွန်ကြီးမားတာပဲ. . ”

“ယောက်ျားကို အုတ်ခဲနဲ့ပေါက်လိုက်တာက အကုသိုလ်
အသစ်တွေကို သူယူလိုက်တာလေ၊ သူပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်
လေးကြောင့် အခုပြုလိုက်တဲ့ အကုသိုလ်က ချက်ချင်းအကျိုးမပေး
သေးပေမယ့် သံသရာတစ်ကွေ့မှာတော့ သူပြန်ဆပ်ရလိမ့်မယ်. .
လောလောဆယ် သူ့ဝိညာဉ်ခိုနားဖို့ နေရာတစ်ခုပေးထားပြီး အထက်
အမိန့်စောင့်ရမှာပေါ့ အသင်. . ”

“ဒါဆို. . ကျွန်ုပ် ဤဒုစရိုက်ဝိညာဉ်အား ခေါ်ဆောင်သွားပါ
တော့မယ်”

“ကောင်းပေပြီ. . အသင်နတ်ငယ်”

လင်းလက်တောက်ပ ပုံရိပ်နှစ်ခုကို အချင်းချင်းတိုင်ပင်ပြီး
နောက်. . ဆိုင်ရာဝိညာဉ်ကို ဆွဲခေါ်ကာ သင့်ရာသို့ပို့အပ်ဖို့ ထွက်ခွာ
သွားကြတော့သည်။

“မေမေ. . မေမေ. . သေသွားတဲ့ ဦးလေးကြီးနဲ့ သူ့မိန်းမ
ကို ဖြူဖြူကြီးနှစ်ခုက ဆွဲခေါ်သွားကြပြီ”

စုထွေးလေးက ထိုအဖြစ်ကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်လိုက်
ရသဖြင့်. . သူ့အမေအား ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း ပြောသည်။ သို့သော်
သူ့မိခင်သာမက အနီးအနားမှ လူအားလုံး စုထွေးပြောတာကိုစိတ်
မဝင်စားကြ. . ။

“အမလေး. . . သေနေလိုက်တာများ ကြောက်စရာကြီး
တော်”

ထူးခြားဖြစ်စဉ် ဖြစ်သွားခဲ့သည့်နေရာတွင်လည်း. . အ
လောင်းများကို သယ်သွားပြီဖြစ်၍ ကိစ္စပြီးသွားလေပြီ။

တရားခံရှာဖွေနေစရာမလိုသော အမှုဖြစ်၍ တာဝန်ရှိသူ
တို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေကြပုံရ၏။ ဆေးရုံကား၏ ဥဩသံနှင့်. . တ
လက်လက်လည်နေသော မီးနီရောင်လေး တဖြည်းဖြည်းဝေးသွား
သည်နှင့် ထိုနေရာတွင်လည်း လူစုကွဲသွားလေပြီ. . ။

အခန်း(၂)

ယမမင်းနေပြည်တော်မှ ပြန်လာသော နတ်ရဲမှီး.. လက်
ရှိသူဘဝသူ ကျေနပ်နေသည်။ အရင်ဘဝက အသက်(၂၄)နှစ် အ
ရွယ်ကောင်းအချိန်မှာပင် ရဲမှီး ရောဂါနှိပ်စက်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။
ပြုဖူးသော ကုသိုလ်အကုသိုလ်အမျိုးက သိပ်မကွာလှသော်လည်း..
အတိတ်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ဖေးမခဲ့သည်မို့ အပယ်မလားခဲ့၊
လူပြန်မဖြစ်သလို တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့လည်းမရောက်..။

တွယ်ရာမဲ့ ဝိညာဉ်ဘဝနှင့် အတန်ကြာမျောလွင့်နေခဲ့ရ
သည်။ နောက်ဆုံးမှာ.. တမလွန်လောက အာဏာပိုင်တို့က ရဲမှီး
ဝိညာဉ်အား ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် နေစရာ
ပေးခဲ့၏။

ထိုညောင်ကိုင်းတွင် တရားကျင့်ကြံကာ ကောင်းမွန်စွာနေ
ထိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် နတ်ဘဝသို့ သူရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နတ်ဖြစ်
သော်လည်း နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တွင် စံရသည့် အဆင့်အတန်းမြင့်
သည့် နတ်တော့မဟုတ်၊ လူ့ပြည်နှင့်နီးကပ်သောနေရာတွင် တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရသည့် နတ်ဖြစ်လာသည်။

တာဝန်က.. အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် သေဆုံးရသူတို့၏
ဝိညာဉ်များကို ခေါ်ဆောင်ရသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်ခေါ်နတ်
ဖြစ်၏။

အကုသိုလ်ကြီးလွန်းသူတို့ကို ယမမင်းထံ တိုက်ရိုက်ပို့၍..
ကျန်ဝိညာဉ်များကိုတော့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့က.. လားရာဘုံကို ဆုံး
ဖြတ်မပေးမခြင်း သင့်ရာနေရာ ချပေးရသော တာဝန်ကိုလည်း ထမ်း
ဆောင်ရသည်။

ယခုလည်း မယားကိုသတ်သည့် ငမိုက်သားအား ငရဲသနင်း
ယမမင်းထံ နတ်ကျော်စွာပို့ဆောင်ပြီး ပြန်လာလေ၏။

“ပြန်လာပြီလား အသင်နတ်ငယ်ကျော်စွာ”

“ယမမင်းထံမှောက် အရောက်ပို့ခဲ့ပါပြီ အသင်နတ်ရဲမှီး”

“ကောင်းလေစွ.. ကောင်းလေစွ.. ၊ အင်း.. တို့ဘုံဟာ
သံသရာရဲ့ လမ်းခွလတ် ကွန်းခိုစခန်းပဲ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ပြုခွင့်
မရှိပေမယ့်လည်း လူ့ဘုံကိုပြန်ဆင်းနိုင်သလို ဗြဟ္မာ့ဘုံကိုလည်း

တက်လှမ်းနိုင်တယ်လေ။ အသင်နတ်ငယ်”

“ကောင်းလှပါသည် အသင်နတ်ရဲမိုး။ ဟာကွာ။ လျှာ
ယားလိုက်တာ ရိုးရိုးပဲပြောရအောင်”

“ဟား။ ဟား။ ဟား။ လူ့ကျင့်လူ့ကြံတွေ မပျောက်
သေးဘဲကိုး”

ရဲမိုးနှင့်ကျော်စွာမှာ။ နတ်ဘုံသို့ နောက်အကျဆုံးရောက်
လာသည့် နတ်ငယ်များဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နတ်အသုံးအနှုန်းများ
နှင့် မယဉ်ပါးသလို ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ရဲမိုး၊ လူ့ဘဝတုန်းကလိုပြောတာပဲ ကောင်းပါ
တယ်”

နတ်ကျော်စွာ အပြောကို နတ်ရဲမိုး ထောက်ခံကာ ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ကားအက်စီးဒင့်ကြောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
သေသွားတယ်၊ ငယ်ငယ်ချောချောလေး။ နှမြောစရာကြီးကွာ”

“အင်း။ မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်”

“ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေကွာ၊ သူလည်းတို့လိုပဲ ဘာလားကွာ၊
အိမ်ထောင်ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး”

နတ်ဝတ်နတ်စားနှင့် ရဲမိုးကရယ်လျက်။

“တို့လိုပဲ မိဘကလွဲပြီး။ ငိုမဲ့သူမရှိဘူးပေါ့”

“အေး။ ဒီတစ်ခါလူပြန်ဖြစ်ရင် လူပျိုပေါက်ဘဝမှာတင်
မိန်းမယူပစ်လိုက်မယ်ကွာ၊ ဘယ်သူရေနစ်နစ် မဆယ်တော့ဘူး”

ကျော်စွာမှာ လူ့ဘဝက ချောင်းသာသွားရင်း ကလေးတစ်
ယောက်ရေနစ်နေ၍ လူစွမ်းကောင်းကြီး ဝင်လုပ်ရာက။ ခြေသလုံး

ကြက်တက်ပြီး ကလေးရောသူပါ ရေနစ်သေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း လူပြန်ဖြစ်ရင် ကျန်းမာရေးက
ခိုက်မှဖြစ်မယ် ကျော်စွာရေ”

သူတို့ စကားကောင်းနေကြစဉ် ရဲမိုးအာရုံထဲ တယ်လီပသီ
နှင့်ပေးပို့သော သတင်းတစ်ခုကို လက်ခံရရှိလိုက်သည်။

“ကဲ။ ကိစ္စပေါ်လာပြန်ပြီကွာ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကျော်စွာအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူ့အာရုံထဲ သူသွားရမည့် ရပ်ကွက်၊ အိမ်လိပ်စာ၊ အိမ်ပုံစံ
ကအစ။ သူခေါ်ဆောင်ရမည့် လူနာမည်တွေပါ အစီအစဉ်ပေါ်လာ
သည်။

“ပန်းသခင်တဲ့။ အင်း။ အသက်က (၆)နှစ်ဆိုတော့ သ
နားစရာလေးပါလား”

သူခေါ်ဆောင်ရမည့် ကလေးမက (၆)နှစ်အရွယ် လူမမယ်
တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ရဲမိုး ရင်ထုမနာ ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော်
လည်း တာဝန်အား ငြင်းဆန်၍မရသည်မို့ ရဲမိုး ရောက်သွားရလေ
သည်။

သူ အိမ်ထဲဝင်လာလိုက်၏။ အဆင့်မြင့် ပြင်ဆင်ထားသော
တိုက်ကြီးအတွင်း လူသူကင်းရှင်းနေသည်။ ထိုစဉ်။ ငိုသံစွက်သော
အသံတစ်ခုကို ရဲမိုးကြားလိုက်ရသည်။

“နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ။ ကျွန်မသမီးလေးကို ဘောင့်
ရွှောက်ပေးတော်မူပါ။”

သူ ပန်းသခင်၏အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းသ
ခင်၏အမေမှာ ဆုတွေတောင်းရင်း အဖျားတိုင်းတံလေးကို ကြည့်နေ

လေ၏။

“ဟင်. . တစ်ရာငါး. . သမီး အဖျားတွေ အရမ်းတက်နေပြီ
ပဲ”

အသက်ရှူမဝသဖြင့် တက်မတတ် ချက်မတတ်ဖြစ်နေသည့် အရိုးပေါ်အရတင် ပန်းသခင်လေးကို မြင်တွေ့ရတာ စိတ်ချမ်းသာ စရာ တစ်ကွက်မှမရှိ။ ပန်းသခင်၏ မိခင်မှာလည်း ပဋ္ဌာစာရီကဲ့သို့ အပူလုံးကြွကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“မေမေ အခန်းထဲမှာ ဦးဦးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ သမီးကိုလာခေါ်တာတဲ့. . ”

အမေဖြစ်သူ ကြက်သီးထသွားရသည်။

အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ ဘယ်သူမှမတွေ့. . ။

“ဘယ်. . ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး သမီးရယ်”

ပျာယာခတ်နေသည့်ကြားက. . သမီးလှမ်းပြောတာကို ဖြေရှင်းနေရသေးသည်။

“ငါ. . ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ သိ. . သိပြီ အဖျားအရမ်းတက်နေရင် ရေချိုးပေးရတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဟုတ်ပြီ. . ရေလှေ့ထဲမှာ ရေဖြည့်ထားရမယ်၊ ပြီးတော့. . ဆေးရုံကို ဖုန်းဆက်ရမယ်”

မိခင်မှာ သမီးဇောနှင့် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေချိုးလှေ့ထဲ ရေဖွင့်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ. . ဆေးရုံဖုန်းခေါ်ရန် ဖုန်းနံပါတ်ကို လိုက်ရှာနေလေ၏။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူနှင့် အခြားကူဖော်လောင်ဖက်များကိုလည်းမတွေ့. . ၊ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသာ နေခြင်းဖြစ်မည်။

ရဲမိုး ပန်းသခင် ခုတင်ဘေး၌ သွားထိုင်လိုက်၏။ ပန်းသခင်

က သူ့အားမော့ကြည့်ကာ မြင်တွေ့နေရဟန်နှင့် နှမ်းနှမ်းလှလှလေး ပြုံးပြရာသည်။ ရဲမိုး မအံ့သြမိတော့။ သူတို့လို ဝိညာဉ်ခေါ်နတ်တွေကို ကလေးအများစု မြင်တွေ့နိုင်တာ သတိပြုမိပြီးဖြစ်သည်။

ရဲမိုးလည်း နှစ်လိုဖွယ် အားပေးပြုံးလေး တုံ့ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ရဲမိုး ပန်းသခင်ဆီ လက်ကလေးကမ်းပေးလိုက်၏။ သူမကလည်း လက်သေးသေးလေး ပြန်ကမ်းပေးသည်။

“သမီး. . ဦးနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ ထွက်နေသော ရဲမိုးကိုကြည့်ပြီး. . ပန်းသခင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ နတ်ရဲမိုးကို မမြင်ရ၍. . . ဒါကို သူ့အမေ သိပုံမပေါ်ပေ၊ ပန်းသခင်နှင့် ရဲမိုးတို့ လက်ဖဝါးချင်း ထိလှ ထိခင်လေးမှာတင်. .

“သမီး. . သမီး. . ထ. . ထ”

သူ့အမေအနားရောက်လာကာ ပန်းသခင်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်၏။ ရဲမိုး အသာ လက်ရုတ်ပေးထားလိုက်သည်။

“သမီးအရမ်းချမ်းတာပဲ မေမေ”

“သမီးချမ်းနေမှာပေါ့၊ သမီးက အဖျားအရမ်းတက်နေတာတိုး. . မေမေ့ကို မြဲမြဲကိုင်ထားနော်. . ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့သမီးကို ရေလှေ့ထဲ ထည့်စိမ်ချလိုက်လေသည်။

“အား!. . အေးတယ်”

“ဪ. . ကလေးမသေအောင် သူ့အမေက အသက်ဆွဲဆန့်ပေးနေလိုက်တာ၊ အင်း. . ကြီးမားလိုက်တဲ့ မိဘမေတ္တာပဲ. . ”

နတ်ရဲမိုး ဤသို့ကောက်ချက်ချရလေသည်။

“သမီး. . သမီး. . သတိထားဦးလေ. .”

ပန်းသခင်မှာ ပျော့ခွေပြီး သတိလစ်သွားလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဆေးရုံကားရဲ့ဥဩသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပန်းသခင်၏ မိခင်မှာ ပျာဉ်သာခတ်သွားပြီး ကလေးကို ခုတင်ပေါ်ပြန်တင်ကာ အိမ်တံခါးအား ပြေးဖွင့်လေသည်။

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံနာမည်စာတမ်းပါ လူနာတင်ကား ရပ်သွားသည်နှင့် ဆေးရုံဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် လူနာတင်ကားကို အသင့်ယူဆောင်ကာ ပြေးဆင်းလာတော့သည်။ သေကံရောက်နေသည်ဖြစ်ပါစေ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ လက်မလျှော့ပဲ နည်းလမ်းစုံသုံး၍ ကယ်တင်ကုသရမည်မှာ လူသားဆန်သော လူသားတိုင်း၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။

သည်းထိတ်ဖွယ် ဥဩသံနှင့်အတူ ဆေးရုံကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တာဝန်ရှိသူတွေ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာကာ ပန်းသခင်လေးကို သုတ်ခြေတင်ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ရဲမိုးလည်း ဝိညာဉ်ခေါ်တာဝန်နှင့် ဆေးရုံပေါင်းစုံသို့ မကြာခဏ ရောက်နေကြပြီ။ ဒီဆေးရုံအကြောင်းလည်း နောကျေနေပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာမှာ အရေးပေါ်ခန်း၊ ဘယ်အထပ်မှာခွဲစိတ်ခန်း၊ ဘယ်နေရာက နာလန်ထဆောင် စသည်ဖြင့် အလွတ်ရနေပြီလည်းဖြစ်၏။

မစည်ကားအပ်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း စူပါမားကက်တစ်ခုလို ပျားပန်းခတ်စည်ကားနေတာ တွေ့ရသည်။

အများစုက အပျော်အပြုံးတွေပျောက်ဆုံးနေသည့် မျက်နှာသေကြီးများနှင့်သာဖြစ်လေ၏။ ရောဂါမသက်သာလို့ ပူပန်နေသူ

တွေ၊ ငွေမလိုက်နိုင်တော့၍ သောကပွားနေသူတွေ ဆိုတော့လည်း မျက်နှာမကောင်းကြတာ ဘာမှမှဆန်း. . . ။

ဆေးရုံထဲမှလူများ၏ မျက်နှာများကို လေ့လာဖတ်ရှုရင်း တွန်းလှည်းလေးနဲ့အတူ လျှောက်လာခဲ့ရာ အရေးပေါ်ဌာနအနီးသို့ နတ်ရဲမိုး ရောက်လာခဲ့၏။

“သမီးက ဂယောင်ဂတမ်းတွေလည်း ပြောနေတယ်၊ အခန်းထဲမှာ သူ့ကိုလူတစ်ယောက် လာခေါ်နေတယ်လို့လည်း ပြောသေးတယ်. . သမီးကို ကယ်ပါဦးရှင်”

ဆရာဝန်များအား ပြောပြနေသော်လည်း သူတို့က ဘာမှ ပြန်ပြောမနေဘဲ အရေးပေါ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းသွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းသခင်လေး သတိရလာကာ. . မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေ၏။ တွန်းလှည်းဘေးမှ ရဲမိုးကိုမြင်သောအခါ ပြုံးပြလေသည်။ ရဲမိုးလည်း ကလေးမကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဦးရော ချမ်းလားဟင်”

နတ်ရဲမိုး ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“သမီးလေ. . နှာခေါင်းနဲ့ အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး၊ ပါးစပ်နဲ့ပဲ အသက်ရှူနေရတယ်”

“အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ သမီးရယ်”

“အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ သမီးရယ်”

ရဲမိုး ပြန်ဖြေလိုက်သည့်အတူ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်၏အသံက တစ်ပြိုင်တည်းထွက်ပေါ်လာ၏။ ဖြေပုံချင်းတိုက်ဆိုင်သွား၍ နတ်ရဲမိုး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့. . ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေသော မျက်နှာလေးတစ်ခု၊ ထိုမျက်နှာလေးကို အသံပိုင်ရှင် ဆရာဝန်မလေး

၂၂ ဒေဝတာ

တစ်ယောက်က ပိုင်ဆိုင်ထား၏။

နတ်ရဲမိုးမှာ ထိုအလှတရားလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုဆရာဝန်မလေးက ပန်းသခင်ကို အစွမ်းကုန် ကုသနေ၏။

နတ်ရဲမိုး အာရုံစူးစိုက်မှုတွေ ဆရာဝန်မလေးထံ စုပုံရောက်ရှိနေခိုက် တတိတီနှင့် အသံရှည်ကြီး မြည်လာသည်မို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပန်းသခင်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ထားသော အချက်ပြစက်မှ... နှလုံးခုန်ရပ်တန့်သွားသည်မို့ ထွက်လာသော အသံဆိုးကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်မလေးအပါအဝင် အရေးပေါ်ခန်းထဲမှလူများ ပျာယာခတ်သွားကြ၏။

ထိုစဉ်... သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ခုက လာရောက်ထိတွေ့သဖြင့် ရဲမိုးငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းသခင်လေး၏ ဝိညာဉ်က လာကိုင်လှုပ်ခြင်းပင်...။ ပန်းသခင်လေးက ရဲမိုးကိုမော့ကြည့်ကာ...

“ဦးကဘယ်သူလဲ... တန်ခိုးရှင်လားဟင်”

ခုတင်ပေါ် ကျန်ရစ်နေခဲ့သော ရုပ်ကလပ်ကိုကြည့်ကာ... ပန်းသခင်လေး ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး... သမီးရယ်”

“သမီးတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲဟင်...”

“ကောင်းကင်ပေါ်ကိုပေါ့ သမီးရဲ့”

အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးမို့ သူပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ပန်းသခင်လေးက...

“မေမေကော ပါမှာလားဟင်”

နတ်ရဲမိုးရဲမိုး ၂၃

“ခေါ်လို့မရဘူး သမီး... ဦးက သမီးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လာခေါ်တာ”

“သမီးဒီလိုဖြစ်တာ မေမေ မသိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်”

စကားသိပ်တတ်သောကလေးမို့ ရဲမိုး ကလေး၏ခေါင်းကို ဖွတ်လိုက်သည်။

“သူလည်း သမီးလိုဘဲ တစ်နေ့ကျရင် ဦးတို့ဆီ ရောက်လာမှာပါ”

ဆရာဝန်မလေးကတော့ လက်မလျှော့သေး။ နည်းလမ်းအစုံသုံးကာ ကယ်တင်နေရှာသည်။ ပန်းသခင်၏နှလုံးက အလုပ်မလုပ်တော့တာ (၁၅)မိနစ်ခန့် ရှိသွားလေပြီ။ ရဲမိုးမှာ ကလေးမလေး၏ ဝိညာဉ်နှင့် လက်ချင်းချိတ်ထားလျက် မပြန်နိုင်သေးဘဲ... ဆရာဝန်မလေး ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ဆောင်နေသမျှကို ကြည့်နေမိသည်။

“ဒေါက်တာ... စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်က ဆရာဝန်မလေးအား ဖောင်းဖူးစကား ဆိုလိုက်သည်။ နှလုံးခုန်စက်မှ အခြေပြမျဉ်းတို့က နိမ့်လိုက်ဖြင့် လိုက်လှုပ်ရှားမနေတော့ပဲ မျဉ်းပြောင့်တစ်ကြောင်းကို တစ်ပြေးတည်း တန်းနေပြီဖြစ်သည်။

လက်လျှော့လိုက်ဟန်နှင့် ပန်းသခင်အလောင်းကို ကျောခိုင်းလိုက်တော့ နောက်တွင်ရပ်နေသော ရဲမိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာဝန်မလေး သူ့ကိုကြည့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၍ ရဲမိုး ခင်ခန့်သွား၏။ နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် ဆရာဝန်မလေး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်... ဆရာဝန်မလေး အ

၂၄ ဧဝတာ

ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ကလေးမလေးအသက်ကို မကယ်လိုက် နိုင်သည့်အတွက် ဖြေမဆည်နိုင် ဖြစ်နေဟန်တူ၏။

အခန်းအပြင်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထိုင်နေသော.. အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှေ့၌ ဆရာဝန်မလေး ရပ်လိုက်သည်။ သိပ် မလန်းသည့် ဆရာဝန်မလေးကိုမြင်ပြီး ကလေးမိခင်မှာ အထိတ်တ လန့်နှင့် ထရပ်လေသည်။

“ဒေါက်တာ.. ကျွန်မ.. ကျွန်မ သမီးလေး”

ဆရာဝန်မလေး ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်၊ ပြောရမည့် အကြောင်းအရာအတွက် စကားလုံးတွေ ကမန်းကတန်း ရှာဖွေနေ ရဟန်တူ၏။ ကလေးအမေက စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့် ဆရာဝန်မလေး လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လျက်..

“ပြော.. ပြောပါဦး ဒေါက်တာရယ်.. ကျွန်မသမီးလေး နေကောင်းသွားပြီလား”

ထိုအဖြစ်ကို ရဲမိုးနှင့် ပန်းသခင်လေးတို့ ကြေကွဲစွာနှင့်ပင် ငေးကြည့်နေရသည်။

ပန်းသခင်၏မိခင်ကို.. ဒါဟာ ဆရာဝန်မလေးအပြစ် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပန်းသခင်၏ လူ့ပြည်နေခွင့်ဗီဇာ ကုန်ဆုံးသွားတာ သာဖြစ်ကြောင်း၊ ကံကုန်၍သေခြင်းဖြစ်သည်မို့ ဆရာဝန်မလေးကို အပြစ်မတင်စေလိုကြောင်းများကို ရဲမိုး ရှင်းပြချင်သော်လည်း..

“သူဆုံးသွားရှာပြီ.. အမရယ်”

“ရှင်!.. သမီး.. သမီး”

ပန်းသခင်၏မိခင်မှာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း.. တ သိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေတော့၏။ ဆရာဝန်မလေးလည်း စိတ်မကောင်းစွာ

နတ်ပြစ်ရတနာတွေ ၂၅

ဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

သို့နှင့်... ကုသိုလ်လည်းမရှိ၊ အကုသိုလ်လည်းမရှိသေး သည့် ပန်းသခင်လေးအား သင့်လျော်ရာနေရာသို့ ပို့ပေးလိုက်ရ သည်။ အရွယ်သုံးပါးမရွေး ခေါ်ယူနေရသော်လည်း ကလေးအရွယ် ဝိညာဉ်တွေကို ခေါ်ရတာ ရဲမိုးမနှစ်သက်ပေ။ အလွန်ပင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာကောင်းသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

အခန်း(၃)

စာကြည့်တိုက်အဆောက်အအုံထဲတွင် လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်... ရဲမိုးတို့လို ဝိညာဉ်ခေါ် နတ်တွေက စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ တရုန်းရုန်း၊ ရဲမိုး ခေတ္တအနားယူဖို့ ဝင်လာရင်း စာအုပ်စင်တစ်ခုအနီး အလုပ်ရှုပ်နေသော နတ်ငယ်ကျော်စွာအား တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျော်စွာက စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူကာဖတ်နေ၏။ သူတို့အားလပ်သည့်အချိန်တွင် ဒီကိုလာကာ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အနားယူကြမြဲဖြစ်၏။

ရဲမိုးလည်း စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးကာမှ လောလောဆယ် စာမဖတ်ချင်သေးသဖြင့် ပြန်ထားလိုက်ကာ...

“အပြင်လျှောက်သွားလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

ကျော်စွာက လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့လက်ထဲမှစာအုပ်ကို စင်ပေါ်ပြန်တင်လိုက်၏။

“ငါလိုက်ခဲ့မယ် ရဲမိုး”

နှစ်ဦးသား စကားတပြောပြောနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကလေးတွေ ငါတို့ကိုမြင်တာ... လူသားတွေလို မြင်တာနဲ့တူတယ်၊ မင်းရော အဲဒီလိုအမြင်ခံရဖူးလား”

ကျော်စွာက ပြုံးလျှက်ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဘာလဲ... အခု မင်းငါ့ကို မြင်သလိုလား၊ အင်း... ငါတစ်ခု ကြုံဖူးတယ်ကွာ၊ တစ်နေ့... စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ထဲ ငါရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ စားပိုင်းတစ်ပိုင်းရှေ့ကအဖြစ်ပေါ့၊ ရုတ်တရက် ငါ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်၊ ငါ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်လေ...”

“သူက... မျက်မှန်အနက်ကြီး တပ်ထားတယ်၊ ပထမတော့ ငါလည်း အံ့အားသင့်ပြီး ပြန်ကြည့်နေမိတယ်၊ နောက်တော့မှ သူ့လှုပ်ရှားမှုက မျက်စိမမြင်မှန်း ငါသိလိုက်ရတယ်လေ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ငါ့ကို စားပွဲထိုးထင်ပြီး လှမ်းခေါ်တာ၊ ကြက်သားမုံညင်းတစ်ပွဲတဲ့... မြန်မြန်လေးတဲ့...”

ရဲမိုးအံ့အားသင့်သွားကာ မယုံသလိုလေသံဖြင့်...

“ဒါပေမယ့် အဲဒီအမျိုးသမီးက မျက်စိမှမမြင်တာကွာ၊ မင်း
ကို ဘယ်လိုလုပ်မြင်နိုင်မှာလဲ”

“ငါ အဲဒီမှာရှိနေတာကို သူသိနေတယ်ကွာ”

ရဲမိုးလည်း စိတ်ဝင်စားသွားကာ စကားဆက်လေ၏။

“ငါလည်းဆေးရုံတစ်ခုမှာ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်ကို
တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူ့အကြည့်တွေက ငါ့ကိုမြင်နေရသလိုပဲ ခံစားရတယ်
ကျော်စွာ”

“သူ့ . . မင်းကိုမမြင်ပါဘူး၊ မြင်လည်းမမြင်နိုင်ပါဘူး၊ ရဲမိုး
ရာ၊ မင်း ကိုယ်ထင်မပြေမချင်း ဘယ်သူမှ မင်းကိုမမြင်နိုင်ပါဘူး”
ကျော်စွာစကားကြောင့် ရဲမိုးမျက်နှာ ချက်ချင်းပင် ဝင်းလက်
သွား၏။

“ဒါဆို ဆရာဝန်မလေး ငါ့ကို မြင်စေချင်တယ်ကွာ”

ကျော်စွာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ရဲမိုးကိုကြည့်ရင်း . .

“ဘာလို့ မင်းကို ဆရာဝန်မလေး မြင်စေချင်တာလဲ . .”

“ငါ သူ့ကိုကူညီချင်တယ်လေကွာ”

သို့နှင့် ပိတ်ခါနီးစတိုးဆိုင်တစ်ခုရှေ့အရောက် . .

“မြန်မြန်ပေး . . အံ့ဆွဲထဲက ရှိတဲ့ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ပေး”

ဆိုင်သိမ်းချိန်လည်း ရောက်နေပြီမို့ ဆိုင်ထဲ၌လူရှင်းနေ၏။

လူရွယ်တစ်ယောက်က ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ တစ်တောင်ခန့်
ရှိသော ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ကောင်တာမှ အဘိုးအိုကို ထောင်ပြရင်း
ဓားပြတိုက်နေ၏။

“မြန်မြန်လုပ်ဗျာ . . ကျုပ်ထိုးလိုက်မှာနော်”

“မလောပါနဲ့ကွာ . . ငါ မင်းအတွက် ပိုက်ဆံတွေထည့်ပေး

နေပါတယ်”

အဘိုးအိုမှာ ပိုက်ဆံများအား ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲထည့်
ပေးရင်း . .

(အင်း . . . ငါ့အဖြစ်ကလည်း ချောက်ကမ်းပါးပေါ်လမ်း
လျှောက်နေရတဲ့ လူလိုပါလား)

စိတ်ထဲမှတွေးရင်း လေးတိလေးကန်လုပ်နေ၏။ အဘိုးအို
တွေးလိုက်သော အတွေးကို ရဲမိုးနှင့်ကျော်စွာ ကြားနေရ၏။

ရဲမိုးက ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုနောက် သွားရပ်နေလိုက်သည်။
ကျော်စွာကတော့ ဓားကိုင်ထားသော ကောင်လေးနောက်
တွင် ရပ်နေ၏။

(ဒါ . . ငါ့မြေးလေး ဆေးကုဖို့အတွက်ပိုက်ဆံတွေ၊ မပေးနိုင်
ဘူး . . လုံးဝပေးလို့မဖြစ်ဘူး)

အဘိုးအိုမှာ စိတ်ထဲကတွေးရင်း ကောင်တာအောက်တွင်
ဝှက်ထားသောသံတုတ်ကို လက်လှမ်းလိုက်၏။ ရဲမိုးက အဘိုးအို၏
ပခုံးနှစ်ဖက်ကို နောက်မှလှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ အဘိုးအို၏ အတွေး
ထဲသို့ . . အတွေးသစ်တစ်ခုကို ဖြန့်ကျက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး၊ ကောင်လေး ဓားနဲ့ထိုးလိုက်ရင် . . ဒီ
တစ်သက် ငါ့မြေးလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှတွေ့ရမှာတောင် မဟုတ်တော့
ဘူး၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ ပြန်ရှာရင်ရပါတယ်ကွာ . . ကောင်လေးကို ငေး
လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ထိုအတွေးကြောင့် တုတ်ဆီလှမ်းနေသောလက်ကို ပြန်လှုပ်
လိုက်ပြီး . . အဘိုးအို စိတ်ကိုလျှော့လိုက်လေသည်။ ပိုက်ဆံထည့်
ထားသောအိတ်ကို ကောင်လေးအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကျော်စွာကလည်း ဓားကိုင်ထားသော ကောင်လေးပဲခုံးကို နောက်မှ လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ ကောင်လေးအတွေးတွင်လည်း ယခုလို လက်နက်အားကိုးနဲ့ အနိုင်အထက်ပြုပြီး ငွေလုတာဟာ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တို့ယူလိုက်တာပဲ၊ ဒီဒုစရိုက်အလုပ်ကြောင့် သေလွန်ပါ က အပါယ်ငရဲသို့ တန်းသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ငရဲရောက်လျှင်လည်း ကမ္ဘာများစွာ မကျွတ်မလွတ် ခံစားရမှာဖြစ်ကြောင်း..။ ဒုစရိုက်မှု မမြောက်ခင် ဆင်ခြင်နိုင်က သံသရာအတွက် ကောင်းကျိုးများစွာ ဖြစ်ထွန်းနိုင်ကြောင်း.. စသည်ဖြင့် တိုက်ရိုက်မက်စေ့များ ထည့်ပေး လိုက်သည်။

ထိုသို့ Message ပို့ပေးခြင်းက ထိရောက်သွားပုံရသည်။

ကောင်လေးမှာ ပိုက်ဆံထည့်ထားသောအိတ်ကို ပစ်ချကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ် အမှုအခင်းတစ်ခု မဖြစ်ပွားအောင် ကာ ကွယ်နိုင်ခဲ့သလို လူ့အသက်တစ်ချောင်းနှင့် ထောင်ကျမည့် ကောင် လေး၏ အနာဂတ်ကိုလည်း တားဆီးလိုက်နိုင်သည်။

အခြေအနေက ငြိမ်းချမ်းသွားပြီမို့ နတ်ရဲမီးနှင့် နတ်ကျော် စွာတို့ စာကြည့်တိုက်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

ထိုညက ဝိညာဉ်ခေါ် နတ်များ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် အနား ယူနေကြသော်လည်း ရဲမီးကတော့ မနား၊ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ဖတ်နေတော့၏။

အခန်း(၄)

နက်စောစောမှာပင် ဒေါက်တာမြဖူးငုံတစ်ယောက် သူ မွေးထားသော အချစ်တော် အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီး မိုက်ကယ်နှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ရာမှ ပြန်လာခဲ့သည်။ အခုရက်အတွင်း လူနာများ နှင့် စိတ်ဖိစီးမှုများခဲ့သမျှ.. ခုလို မိုက်ကယ်နှင့် လမ်းလျှောက်ထွက် လိုက်ရခြင်းက စိတ်ကို ဖြေလျော့သက်သာစေသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် မိုက်ကယ်အတွက် တစ်နေ့တာ စား စရာတွေပြင်ပေးကာ မြဖူးငုံ ရေမိုးချိုးလိုက်သည်။

အေဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ဖေဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြု
လိုက်သည့်အတွက် မိထွေးနှင့်အဆင်မပြေသော မြူးငုံအား လုံးချင်း
တိုက်ပုလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးကာ အိမ်ခွဲနေစေခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး အလုပ်လည်းရနေပြီမို့ . . မြူးငုံကလည်း
တိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် တစ်ယောက်
တည်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် စက်ဘီးလေး
နင်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုက်ကယ်ကတော့ တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်
ရင်း အိမ်ထဲကျန်ခဲ့ရှာသည်။

သိပ်မဝေးလှသော အိမ်နှင့်ဆေးရုံ အသွားအပြန်ကို မြူးက
ဒီစက်ဘီးလေးကိုပဲ အားကိုးသည်။ တက္ကဆီနှင့်သွားသွား . . ဘတ်စ်
တားပဲစီးစီး . . ယာဉ်ကျောကြပ်ပြီး လမ်းပိတ်သည့်ဒဏ်ကို ခံစားရ
သည်မို့ . . လမ်းပေါ်မှာ အချိန်ကုန်သက်သာအောင် စက်ဘီးကိုပဲ
စီးတော့သည်။

လမ်းပိတ်တာနှင့်ကျုံ့လျှင်လည်း စက်ဘီးကို ပလက်ဖောင်း
ပေါ်တင်၍ လမ်းရှင်းသည့်နေရာအထိတွန်းကာ ခရီးဆက်၍ရသည့်
အတွက် အချိန်ကုန်သက်သာသည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း အထောက်အကူဖြစ်စေသည့်
အပြင် သူမနှစ်သက်သော အားကစားနည်းဟု ဆိုလျှင်လည်းရ၏။

ပိတ်ဆို့နေသော ယာဉ်တန်းရှည်ကြီးကို မြူးငုံ စက်ဘီးလေး
နှင့်အတူ ကျော်တတ်သွားလေ၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာသာလောက်နှင့်
ပင် ဆေးရုံသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

မြူးငုံအလာကို မျှော်နေသူက . . ဆေးရုံအုပ်ကြီးလည်း မ
ဟုတ်၊ လူနာများလည်း မဟုတ်၊ ဝိညာဉ်ခေါ်နတ် ရဲမီးပင်ဖြစ်သည်။

စက်ဘီးနှင့် မြူးဝင်လာတာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရဲမီးရင်
တွေ ဗလောင်ဆူလာသည်။

မြူးဝင်လာမည့်လမ်းမှ ရဲမီး စောင့်ကြိုနေလိုက်သည်။

သူနားရောက်လာသည်နှင့် 'မင်္ဂလာပါ ဒေါက်တာ'ဟု နှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။ မြူးက သူ့ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ကျော်သွား၏။ နောက်မှ
သူ့ကိုမမြင်ရသလို သူပြောတာလဲ မကြားနိုင်မှန်း သတိရပြီး သဘော
ကျစွာ . . ရဲမီးတစ်ယောက်တည်း ရယ်နေမိ၏။

ခဏကြာမှ မြူးနောက်သို့လိုက်ဖို့ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်
သည်။ နာပ်(စ်)တစ်ယောက်တွန်းလာသည့် ဦးချဲ့က သူ့ဆီတန်းတန်း
မတ်မတ်လာနေ၍ ခုန်ရှောင်လိုက်ရသေးသည်။

"ဟဲ့! . . ပလုတ်တုတ် . . ."

ထိုစဉ် . . မြူးက လူနာဆောင်ထဲဝင်သွား၏။

မြူးက Round လှည့်ပြီး . . လူနာများကို လိုက်လံစစ်ဆေး
နေသည်။

ရဲမီးလည်း ဆရာဝန်မလေး လှုပ်ရှားသမျှကို လိုက်ကြည့်နေ
မိသည်။ ပြီးတော့ . . ဆရာဝန်မလေးရဲ့အလှ . . ။

ထိုအချိန်တွင် လူနာတစ်ယောက် အမောဖောက်သဖြင့်
မြူးနှင့် သူနာပြုလေးများ ယောက်ယက်ခတ်သွားကြသည်။ လူနာ
အား ခွဲစုပ်စက်တပ်ဆင်ကာ ခွဲစုပ်ထုတ်၍ ကုသကြသည်။ ခွဲကုန်
သည့်အခါ အောက်စီဂျင်ပေးပြီး အသက်ကယ်ဆေး ထိုးကြပြန်၏။
မသက်သာသည့်အဆုံး လူနာကို ခွဲစိတ်ဖို့ ဒေါက်တာမြူးငုံ ပြင်ဆင်ရ
တော့သည်။

ထိုလူနာ သက်တမ်းကုန်တော့မည်ဆိုတာ . . ရဲမီးကြိုသိနေ

၏။ မြူးငုံ၏ ပခုံးလေးကို ရဲမိုးလှမ်းကိုင်လိုက်ကာ . . မခွဲစိတ်ဖို့အတွေးလေး ထည့်ပေးလိုက်သော်လည်း . . စိတ်အားထက်သန်လွန်းနေသော မြူးငုံကို ဘယ်လိုမှတား၍မရ။ သူမလုပ်ချင်တာကိုသာ လုပ်ဆောင်နေသဖြင့် ရဲမိုးမှာ ပြုံး၍သာ ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

တစ်နာရီခွဲအကြာမျှ ခွဲစိတ်အပြီးတွင်တော့ . . လူနာမှာ အသက်မရှူတော့ပေ . . ။

လူနာ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ပုံတူဝိညာဉ် တိုးထွက်လာတာပင် ရဲမိုး မြင်နေရပြီ။ ဝိညာဉ်တို့ထုံးစံအတိုင်း ဘဝဟောင်းမှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သံယောဇဉ်မပြတ်သလို ဝိညာဉ်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရာသည်။ ပြီးတော့ . . ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိသည့် အမူအရာမျိုးနှင့် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်နေသေး၏။ ရဲမိုးလည်း ထိုဝိညာဉ်ကို လက်ဆွဲခေါ်လိုက်ရသည်။

“လာပါ . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင် . . မင်းကဘယ်သူလဲ ငါ့ကိုဘယ်ကိုပို့ပေးမှာလဲ”

“ဒါက . . ခင်ဗျားဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကုသိုလ်တွေ၊ အကုသိုလ်တွေ ဘယ်လောက်လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အချက်ပေါ် မူတည်ပါတယ်”

“ငါ . . ငါကလူကောင်းပါ၊ ကောင်လေးရာ၊ မယုံရင်စောင့်ကြည့် . . ငါ့ရဲ့နာရေးမှာ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဘုရားဒါယကာကြီးလို့ ရေးထားလိမ့်မယ်”

မရဏနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အနည်းငယ် နှလုံးသွင်းခဲ့ဟန်တူသည့် အသက်ခပ်ကြီးကြီးထိုလူက လားရာဂတိအတွက် ဈေးစစ်စကား ပြောလာသည်။

“ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ဒါကတော့ . . အသက်ကြီးမှသေတဲ့ အသုဘတိုင်းမှာ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ဒီလိုဘဲ ရေးတတ်ကြတာပဲလေ၊ သဲပုံစေတီလောက် တည်ဖူးတဲ့လူလည်း ဘုရားဒကာဖြစ်တာပဲမဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ . . ခုတစ်ခေါက် ဆေးရုံမတက်ခင် ခင်ဗျားဘီယာဆိုင် ထိုင်ခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား”

“မင်း . . မင်း . . ဒါတွေပါ သိနေတယ်ဟုတ်လား . . မင်းဘယ်သူလဲ . . ဘာကောင်လဲ”

“ခင်ဗျားနားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင် ဝိညာဉ်ပြန်လည်နေရာချထားရေးက ပြန်တမ်းဝင်နတ် ဆိုပါတော့”

ထိုလူက အပါယ်ငရဲသို့ ခေါ်ဆောင်ခံရမည်စိုးသဖြင့် မဖြစ်ညစ်ကျယ်ကုသိုလ်တွေကို အမောတကော ဖော်ထုတ်ပြောပြနေလေသည်။

“ခက်တာပဲ . . ခင်ဗျားက အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင်မှ မလုပ်ခဲ့ပဲကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပယ်မကျအောင်တော့ လုပ်ပေးပါကွာ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ဟိုနားကခုမှာ သွားထိုင်ပြီး ပြန်စဉ်းစားနေလိုက်အုံး၊ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ရဲမိုး အပြေးလေး မြူးနောက်ကို လိုက်သွား၏။ ဒေါက်တာမြူးငုံကတော့ ခွဲခန်းထဲမှထွက်လာကာ အားမရှိသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လူနာရှင်ဆီ လျှောက်လာလိုက်သည်။

ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးကြီးစစ်ယောက်နှင့် အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော . . ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ဒေါက်တာမြူးငုံ ရပ်လိုက်ရပြန်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက မြူးကိုတွေ့သည်နှင့် ထရပ်ပြီး..

“ဒေါက်တာ.. ကျွန်မယောက်ျားအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟင်.. ၊ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးနဲ့လည်း ကျွန်မတွေ့ချင်သေးတယ်”
ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မြူးကို ခွဲစိတ်ဆရာဝန်မှန်းမသိ၍ ထိုအမျိုးသမီးကြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က ကျွန်မပါပဲ..”

“ဟင်.. ဆောရီးနော် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးကြီး ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လေ၏။

“ရပါတယ်၊ အန်တီအမျိုးသားကို ခွဲစိတ်တာ ကျွန်မပါပဲ..”

“သူဘယ်လိုနေလဲဟင်.. သက်သာလား ဆရာမ”

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တို့ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးမေးလိုက်

၏။

“အန်.. အန်တီအမျိုးသား အသက်မရှိတော့ပါဘူး၊ သူ.. သူဆုံးသွားပါပြီ”

အမျိုးသမီးကြီးမျက်နှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ သူ့နားသူ မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ!.. ဘာပြောလိုက်တာလဲရှင်”

လက်သင့်မခံသော မျက်နှာထားနှင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ခွဲသလိပ်တွေက အသက်ရှူလမ်းကြောင်းကို ပိတ်သွားတာပါ။ ကျွန်မလည်း အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ကယ်တင်ခဲ့ပါသေးတယ်”

“တော်တော့.. ရှင်တို့ပါးစပ်က ဒီလိုပဲပြောတာပဲ၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးလို လုပ်လိုက်ကြ

တယ်ပေါ့..”

အမျိုးသမီးကြီး၏ ဒေါသပေါက်ကွဲသံက ကော်ရစ်တာတစ်လျှောက် ကျယ်လောင်စွာပေါ်ထွက်လာသည်။

“မတတ်ရင်လည်း မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့၊ ငါ့ယောက်ျားကို နိုင်ငံခြားသွားကုမှာပေါ့ဟဲ့၊ အခုဟာက ဆေးဖိုးရော.. အခန်းခရော နင်းကန်တောင်းပြီး.. လူနာကို ရောဂါမသိဘဲ မျှင်းကုမျှင်းယူနေကြတာ မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာမြူးငုံ ခေါင်းငုံ့ပြီးသာ ငြိမ်ခံနေလိုက်တော့သည်။

“တော်ပါတော့.. မေမေရယ်”

သမီးဖြစ်သူဝင်တားမှ ထိုအမျိုးသမီးကြီး ပြောတာရပ်သွား၏။ သားနှင့်သမီးမှာ သူ့အမေကိုပြေးဖက်ရင်း ငိုယိုကြလေသည်။

မြူးငုံ သူတို့သားအမိတွေ့ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရလေသည်။ လူနာကို မခွဲစိတ်ခဲ့ရင်အကောင်းသား.. ထိုအတွေးလေး မခွဲစိတ်မီက သူမဝင်ခဲ့မိသေးသည်။ အခုတော့.. သူမပယောဂ ပါသွားခဲ့လေပြီ။

အပေါ်ဆုံးထပ် လူသွားလူလာနည်းသော လှေကားထောင့်ချိုးတွင် မြူးငုံတစ်ယောက်တည်း သွား၊ ခိုင်နေလိုက်သည်။ ဆံပင်တွေထိုးဖွရင်း စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင်တို့အားလုံးကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်.. ။

မြူးငုံ စိတ်ထဲမှ တောင်းပန်လိုက်၏။ ရဲမှီး ဆရာဝန်မလေး အကြံကြည့်ကာ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ခွဲစိတ်မှု မအောင်မြင်သဖြင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်နေပုံက သနားစရာကောင်းလွန်း

၃၈ ဒေဝတာ

နေသည်။

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်မလေးနှင့်အတူ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ထပ်တူထပ်မျှခွဲယူလို့ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု
တွေးမိ၏။

သူမပေးပြင်မှ စီးကျလာသော မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ကို .
ရဲမှီး အနီးကပ်ကြည့်သည်။ ရိုးရှင်းသော သူမအလှကိုလည်း ငေးမော
နေမိသည်။

နောက်ဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ရှိုက်ငိုနေသော ဆရာဝန်မ
လေး၏အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် ရဲမှီး ထိုနေရာမှ ထွက်လာ
ခဲ့တော့သည်။ ဆရာဝန်မလေးလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းနိုင်တော့
မှ ဆေးရုံအုပ်ကြီးရုံးခန်းသို့ သွားရလေသည်။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဆရာ”

သူမ ဝင်လာသည်နှင့် ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ခေါင်းသာညိတ်ပြု
လေ၏။ ပြီးမှ . ဖတ်လက်စ လူနာမှတ်တမ်းကို ဆက်ဖက်နေလိုက်
သည်။

“ထိုင်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်. .”

“ဒေါက်တာဟာ. . ခွဲစိတ်တာလည်း မသေသပ်ဘူး၊ ခွဲစိတ်
ချိန်ကလည်း များလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ လူနာလည်း အသတ်မကယ်
နိုင်ဘူး၊ လူနာရှင်တွေ ဖော်ကားတာကိုလည်း တို့ဆေးရုံတစ်ခုလုံး
ခံလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတော့ ဒေါက်တာခွဲစိတ်မှုကို တစ်ပတ်လောက် နားလိုက်

နတ်ပြစ်ရတဲ့နွဲ့ ၃၉

ပါ၊ အော်ပရေးရှင်းမဝင်ဘဲ ထရီမင့်(နီ)အပိုင်းကိုပဲ ကိုင်ပါ. . ဟုတ်ပြီ
လား”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

မြဖူးငုံ ရုံးခန်းထဲကထွက်လာတော့ စိတ်ဓါတ်က ပို၍ချွတ်
ခြံကျသွားသည်။ တစ်ချိန်မှာ ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီးဖြစ်လာရမည်ဆိုသည့်
ရည်မှန်းချက်အား ယနေ့ဖြစ်ရပ်က ဟန့်တားလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့လည်း သူ့ကျူတီချိန်ကုန်ဆုံးပြီမို့ အိမ်ပြန်
ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

အခန်း(၅)

ပိတ်စလေးက သုံးထောင်ပဲပေးရမှာ.. ငါ့သမီးလေးအတွက် ဝယ်သွားရင်.. ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲ.. . .

ပိတ်စလေးကိုင်ကာ ယေရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော လေဆိပ်ရုံးဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ ဘေးတွင် ရဲမိုး ရပ်နေမိသည်။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ပါလားဟု ရဲမိုးတွေးရင်း စိတ်ကူးတည်ရာလျှောက်သွားရာ ရန်ကုန်လေဆိပ်၏ မိန်းတာဝါထဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

လေယာဉ်လမ်းကြောင်းကို အချက်ပြသတိပေးရသောလူက အင်တာနက်မှ ဘောင်းဘီဈေးနှုန်းများကိုကြည့်ရင်း သဘောကျနေ၏။ ထိုသူမှာ လေယာဉ်တစ်စင်း ဆင်းလာတာကိုပင် သတိမထားနိုင်ပဲဖြစ်နေသည်။

“နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းတောင် လျော့ဈေးဆိုတော့ အလုပ်က အပြန် ဝင်ဝယ်မှပဲ”

ရဲမိုး ထိုလူ၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း အတွေးထဲ သတိပေးလိုက်၏။

“ဘိုးရင်းလေယာဉ်ဆင်းလာပြီ”

ထိုလူမှာ ကောင်းကင်ယံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဟာ!.. သောက်ခွေး”

ဒီတော့မှ ထိုလူမှာ အသံဖမ်းစက်ကောက်ကိုင်ရင်း.. ဆင်းလာသောလေယာဉ်ကို လှမ်းပြောလေသည်။

“ဘိုးရင်း(၅၈၅) အရမ်းမြန်နေတယ်၊ အရှိန်ကိုအမြန်ဆုံး လျှော့ပါ။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းက ဝိတ်ကိုခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အရှိန် လျှော့ပါ”

ထိုသို့လှမ်းပြောလိုက်မှ ဘိုးရင်းလေယာဉ်ကြီးလည်း အရှိန်ကို ချက်ချင်းလျှော့ကာ ဆင်းသက်လေတော့သည်။

“ဟူး.. တော်သေးတာပေါ့၊ လေယာဉ်တစ်ခုခုဖြစ်ရင်.. ငါခေါင်းပေါ်အကုန်ကျမှာ.. တော်ပြီ အဲဒီဘောင်းဘီမဝယ်တော့ဘူး”

ရဲမိုး ပြုံးရင်း ထိုလူအနားမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထို့နောက်.. စိတ်ပြေလက်ပျောက်အဖြစ် ကျော်ရွာနှင့် ရဲမိုးတို့ ငွေဆောင်ကမ်းခြေသို့ သူတို့တန်ခိုးဖြင့် ထွက်လာခဲ့လိုက်

၄၂ ဒေဝတာ

သည်။ ကမ်းခြေရှိ သဲမှုန်နုနုလေးတွေပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ရဲမိုးက..

“ပန်းသခင်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးဆီ.. ငါရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ လောလောဆယ် မဟာမြတ်မုနိဘုရားမှာ အလုပ်အကြွေးပြုဖို့ ထားထားတယ်လေ၊ ကလေးမလေးက ငါ့ကို စကားတစ်ခွန်းမေးတယ်၊ သူ နတ်သမီးလေးဖြစ်မှာလားတဲ့၊ သူ.. ငါတို့လိုပဲ ကောင်းတင်မှာ သွားချင်တယ်တဲ့.. . ငါ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ် ကျော်စွာ၊ ဒီကလေးက လူပြန်ဖြစ်မှာလေ၊ ငါဘယ်လို ပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

“မင်း သူ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်ပေါ့ ရဲမိုးရယ်”

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ငွေဆောင်၏ နေဝင်ဆည်းဆာ အချိန်လေးကို ခံစားပြီး ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့လိုပဲ ဆည်းဆာ အချိန်ကိုကြည့်ရန် ရောက်နှင့်နေကြသော နတ်အပေါင်းကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း အော်ပရေးရှင်းခန်းထဲမဝင်ဘဲ ထရီမင့်(န်)ပေးရန် Round လှည့်တော့လည်း အဆင်မပြေ၊ သေခါနီးလူများကိုသာ ကုသနေရပြန်သည်။

ဒီတော့လည်း.. မြဖူးငုံ စိတ်ထွေထွေနှင့် နားနေခန်းမှာပဲ ဆေးပညာစာအုပ်တွေ လှန်လှောဖတ်ရှုနေလိုက်၏။ မှတ်တမ်းတင် အော်ပရေးရှင်း အခွေများကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကလေးစပါယ်ရှယ်လစ်ဖြစ်သူ.. သူငယ်ချင်း မေသန္တာ အခန်းထဲဝင်လာသည်။ အပြင်းပြေ စကားပြောဖော်တော့ ရပြီဟုတွေးရင်း ပျော်သွား၏။

“ဟေ့.. နားနေတယ်ပေါ့”

“အေးကွာ ဆပ်ပလီထိတယ်ပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒေါက်တာကျော်စိုးကို အဖော်လုပ်ပြီး ခရီးလေးဘာလေး ထွက်သင့်တယ် မြဖူး”

“တော်ပါကွာ.. သူပဲရှိပုံစံလုပ်ထားတာကို ခုထိတောင် အဖြေမပေးရသေးပါဘူး”

“ဘာတွေတွေဝေနေတာလဲ သူက အရည်အချင်းရှိပါတယ်ဟယ်”

“သူ့ကို ချစ်လို့မရတာက ပြဿနာပဲလေ”

ဒေါက်တာကျော်စိုးဆိုတာ ဒီဆေးရုံက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စီနီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မြဖူးအား ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့် ရှိနေပေပြီ.. . ခက်နေသည်က မြဖူး ရည်မှန်းချက် ကြီးမားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူမအာရုံထဲတွင် ခွဲစိတ်ပါရရ ဖြစ်ဖို့ကိုသာ စိတ်အားထက်သန်နေသည်။

ထို့ပြင်.. ပညာတတ်အမျိုးသမီးတို့ အများဆုံးဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိသည့်အတိုင်း အမျိုးသားများကို အထင်မကြီးတတ်သောရောဂါကလည်း အမြစ်တွယ်လို့နေသည်။ တော်ရုံယောက်ျားလောက်ကတော့ ရှိသည်ဟုပင်မထင်.. . ရင်ကိုထိမှန်သည့် အချစ်စစ်မျိုးနှင့် တွေ့မှသာလျှင် သူမနှလုံးသားတို့ လှုပ်ရှားလာတော့မည်ထင်၏။

မေသန္တာနှင့် (၁၅)မိနစ်ခန့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အကြောင်းအရာတွေ ပြောခွင့်ရလိုက်သဖြင့် မြဖူးစိတ်တွေ လန်းဆန်းအားပြည့်သွားသည်။ ထို့နောက်.. အော်ပရေးရှင်းအခွေတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ကြည့်ပြီး အထပ်ထပ်သင်ယူသည်။

ပညာရပ်အထောက်အကူပြု အခွေတွေကို စိတ်ဝင်တစား
လေ့လာနေတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားသည်မသိ. . . နာရီ
ကြည့်လိုက်တော့ ည(၉)နာရီထိုးနေလေပြီ။ ထိုအခါမှပဲ အိမ်ပြန်ဖို့
သတိရ၏။ သိမိရရာရှိတာသိမ်းပြီး ပြန်ဖို့ မြူး ပြင်ဆင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုး ဆေးရုံသို့ရောက်လာ၏။ မြူး သူ့ကို
မမြင်ရသော်လည်း သူကမြင်နေရသည်။ မြူး၏ နှမ်းယဲ့ယဲ့ ကပိုကရို
အလှလေးကပင် ရဲမိုးအမောပြေအောင် ပြုစားနိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။

မြူးက ထုံးစံအတိုင်း စက်ဘီးလေးနှင့် အိမ်ပြန်သွား၏။
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စက်ဘီးနှင့် ခရီးနှင့်ပြီးနောက် အိမ်သို့
ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဝုတ်. . . ဝုတ်. . . ဝုတ်. . .”

ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး စက်ဘီးကို တွန်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှ
ခွေးဟောင်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ရသည်။ သော့ဖြုတ်ပြီး
တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အယ်ဇေးရှင်းတစ်ကောင်ထွက်လာကာ မြူး
တိုယ်ပေါ် ပတတ်ရပ်ကာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။

“အိုး. . . သားလေးရယ် ဗိုက်ဆာနေပြီလား။”

မြူး သူ့ခွေးကို နှမ်းရှုတ်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်. . . ခွေးက
နောက်မှလိုက်ဝင်လာသော ရဲမိုးကိုမြင်သွားပြီး တဝုတ်ဝုတ် ထိုး
ဟောင်တော့သည်။ ခွေး၏အမူအရာကြောင့် မြူး နောက်ပြန်လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ မိုက်ကယ်ရာ. . . ဘာမှလဲ မရှိဘဲနဲ့ လာ. . . လာ. . .
အိမ်ထဲဝင်စို့”

ရဲမိုးကိုမြင်နေရသော ခွေးကြီးက ပေကပ်ကပ်လုပ်နေ၍. . .

မြူး လည်ပတ်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတော့၏။

ရဲမိုးလည်း အိမ်ထဲလိုက်ဝင်ခဲ့ရာ. . . အထဲအရောက်. . .

“ဝုတ်. . . ဝုတ်. . . ဝုတ်”

ရှုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသော ခွေးကြီးကြောင့်. . . ရဲမိုးလန့်
သွားရသည်။ အနားတိုးကပ်သွားတော့. . . ခွေးကြီး ကြောက်လန့်သွား
ဟန်နှင့် တအိအီညည်းကာ နောက်ဆုတ်သွား၏။ ရဲမိုးက ခေါင်းကို
ပွတ်သပ်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှ အခြီးတနံ့နံ့ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ရဲမိုး၏ အနံ့အသက်ကို မှတ်မိအောင်လည်း တရှုတ်ရှုတ်နှင့်
အနံ့ခံလို့နေသည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန်မလေးကို မတွေ့တော့သ
ဖြင့် နောက်ဖေးသို့ ဆက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်းရှေ့မှအဖြတ်တွင် ရေသံကြား၍ ရဲမိုး ခြေစုံရပ်
လိုက်သည်။ ခတ္တမျှတွေဝေကာ ဝိုင်နေမိသေးသည်။ နောက်ဆုံးမှာ
တွေ့ချင်စိတ်က အနိုင်ယူသွားသည်မို့ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။

အထဲရောက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ပျာဝေသွားရသည်။
ရေချိုးနေသော ကိန္နရာမလေးကို ပက်ပင်းမြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်
သည်။ ဆရာဝန်မလေးက သူမတစ်ယောက်တည်းဟု ယုံကြည်ထား
သည့် အားလျော်စွာ၊ ရေချိုးခန်းထဲ လွတ်လပ်စွာပင် ရေချိုးနေလေ
၏။

ရဲမိုး ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံဖြစ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်
လာခဲ့လိုက်သည်။ ဖျောက်ဖျက်ဖြစ်လို့မရအောင် စွဲထင်မြင်ယောင်
နေမိသော ပုံရိပ်တွေကြောင့် မြတ်နိုးတပ်မက်မှုတွေ စံချိန်တင် မြင့်
တက်လာတော့သည်။ ဘဝခြားနေသည့် ဆရာဝန်မလေးမြူးနှင့်ကို
ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေကလည်း. . . တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လို့လာ

သည်။

ဖရိုဖရဲအတွေးများနှင့် ဖိလင်တက်နေစဉ် ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေသံရပ်သွား၏။ မွေးပွသဘက်ကြီးကို ရင်ရှားလျက်ထွက်လာသော ဆရာဝန်မလေးကို တွေ့ရပြန်သည်။ ရဲမိုးလည်း ဆက်မကြည့်ရဲတော့ သဖြင့် ဝိညာဉ်ခေါ် နတ်တို့၏စုရပ် စာကြည့်တိုက်သို့ မနည်းအားတင်း ကာ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ ရဲမိုး”

ကျော်စွာက စပ်စုသလိုမေး၏။

“ငါ.. နတ်ဘဝက အမြန်ဆုံးစုတေလိုက်ချင်ပြီကွာ”

ရဲမိုးက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောပြ ပြောပြလိုက်၏။ တစ်ဆင့်ပြန်ကြားရသည့် ကျော်စွာပင် ရင်တလှုပ် လှုပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“အင်း.. နတ်အမဲသားကျွေးမိသလိုတော့ ဖြစ်နေပြီနဲ့တူ တယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲလည်း သိပ်မဝင်နဲ့ဦး.. မင်းကိုမြင်သွားမှဖြင့် ဆရာဝန်မလေး လန့်ပြီးသေသွားပါအုံးမယ်”

ဟု နတ်ကျော်စွာ ရယ်မောစွာပြောလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၆)

နောက်

တစ်နေ့ ရဲမိုး ဆေးရုံရောက်တော့... လူနာ နှစ်ယောက် ထပ်မံဇီဝိန်ချုပ်သွား၏။ တစ်ယောက်က ကံကုန်၍ သေခြင်းဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်က ရောဂါက အနိုင်ယူသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ချိန်ခွင်လျှာ ညီမျှနေသူများဖြစ်၍.. ဝိညာဉ်လောကမှာပင် တထောက်နားခွင့်ရရန် ရဲမိုး စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

တာဝန်တွေပြီးဆုံးတော့ ဆရာဝန်မလေးကို ဆေးရုံထဲ ပတ်ရှာမိသည်။ မတွေ့သဖြင့်.. ရီဆက်ရှင်ကောင်တာအနီးမှ ကျွတ်

ဘုတ်ကို ကြည့်မိတော့ မြူးငုံ နိုက်ကျတီဆိုတာတွေ့၍ စိတ်အေးသွားတော့၏။ တစ်ညလုံး အကြံဉာဏ်တွေပေးကာ မဟာဗျူဟာတွေ ခင်းပြခဲ့သည့် ကျော်စွာစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်မိပြီး အကောင်အထည်ဖော်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။

ဦးစွာကိုယ်ထင်ပြခြင်းကို စမ်းသပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လူသိရှင်ကြား အထိတ်တလန့် မဖြစ်စေချင်သည်မို့ ဆေးရုံတတိယ အလွှာမှ ရေအိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

ရေအိမ်ထဲ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နှင့် အသုံးပြုနေသူ သုံးလေးယောက်ခန့်ရှိနေသည်။ သူလည်း နောက်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်နှင့် အိမ်သာသုံးလုံးမှ တံခါးများကို ဆက်တိုက်ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ဝုန်း! . . ဝုန်း! . . ဝုန်း! . .”

“ဟာ! . . ဟာ! . . ဟေ့! . . ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

သန့်ရှင်းရေးသမားလည်း ထိုဖြစ်ရပ်ကို ကြောင်ကြည့်နေ၏။ အိမ်သာတက်နေသူသုံးယောက်လည်း ကမန်းကတန်း လက်စသတ်ကာ သန့်ရှင်းရေးသမားကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားကြ၏။

“ကျုပ်မလုပ်ဘူးနော် . . သူ့ဘာသာ ပွင့်သွားတာ . .”

ထိုအခါမှ ရဲမိုး ကိုယ်ထင်ပြလေတော့သည်။

“အမလေး! . . ဂစ် . . ဂစ် . .”

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘွားခနဲပေါ်လာသော ရဲမိုးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သန့်ရှင်းရေးသမားမှာ တက်ပြီး ပစ်လဲသွားတော့သည်။

မြူး အိမ်မှာပဲရှိနေဦးမည်ဟု တွေးဆပြီး လိုက်သွားဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ ထိုအတွေးနှင့် ဆေးရုံထဲမှအထွက်မှာပင် သတင်းပေးပို့

ချက် ရောက်လာ၏။ ဝိညာဉ်ခေါ်ဖို့ သတင်းရလိုက်သည့်အခိုက် . . ဆေးရုံရှေ့ ကားလမ်းဆီမှ . . အုန်းခနဲ . . ဝုန်းခနဲ အသံကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟာ! . . တိုက်ပြီဟ’ ဆိုသည့် အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ထိုနေရာသို့ ရဲမိုးရောက်သွား၏။

ဘတ်စကားတစ်စီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်မိသည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးအနီးတွင် လူတစ်ယောက်လဲကျနေသည်။ ထိုနေရာတွင် သွေးတွေလဲ အိုင်ထွန်းနေ၏။ ဆိုင်ကယ်စီးသူ ဦးထုပ်မပါသဖြင့် . . သေတာတောင်နည်းသေးဟု ဝိုင်းပြောနေကြသေးသည်။

လမ်းပေါ်မှ ဆိုင်ကယ်သမား၏ ဝိညာဉ်က ကုန်းကုန်းကွကွ ထလာ၏။ ရဲမိုး ထိုလူလက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားမည်အပြု . .

“ဟာ! . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ ကားသမားဆီက လျော်ကြေးတောင်းရဦးမှာလေ”

“ခင်ဗျားကသေပြီ၊ ဟောဟိုမှာ ခင်ဗျားအလောင်းက . .”

“ဟမ်! . . ဒါဆို ဟိုမှာလဲနေတဲ့မသာက ကျုပ်လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ လာခဲ့ ဘဝကူးကောင်းအောင် ပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်တွေကိုသာ ဆင်ခြင်နေပေတော့”

သေခြင်းဆိုးနှင့် တမလွန်ရောက်ခဲ့ရသည့် ဆိုင်ကယ်သမား ဝိညာဉ်ကို သင့်ရာပို့ခဲ့ပြီးနောက် ယမမင်းဆီလည်း သွားရဦးမည်မို့ ယောယုဝပြည်သို့ သူဆင်းလာခဲ့၏။ ယမမင်းက အထူးခံရုံးဖွဲ့ကာ ကေတီဦးတွင် ဓားထိုးခံရ၍ သေဆုံးခဲ့သော ကျော်ပြီးဆိုသူကို စစ်ဆေးကြားနာနေသည်။ ထို့အတွက် အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘဲ တော်ရာမှခစားကာ တရားခွင်စကား အသွားအလာများကို နားဆင်

နေလိုက်သည်။

“မောင်မင်း လူ့ဘဝမှာ ဘာအလုပ်လုပ်ခဲ့လဲ”

“ဘီယာစတေရှင်နဲ့ KTV ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်. . ယမမင်း”

“တယ်လဲ အပြစ်ကြီးသကိုး”

“ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အလုပ်လက်မဲ့ အမျိုးသမီး ငယ်လေးတွေကို စောင်မကြည့်ရှုတဲ့အနေနဲ့ အလုပ်ပေးထားတာပါ။ ကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ် ယမကာမင်း. . အဲ. . ဟုတ်ဖူး. . ယမမင်း. . ယမမင်း”

“တယ်. . ဒီငမိုက်သား အပြောအဆို မတတ်ပါလား၊ ဘီယာဆိုတာ သေရည်သေရက်လေ၊ ဒါ အကုသိုလ်ပေါ့၊ မင်း အပါယ်ကိုပဲ လားရမယ်”

“ဒါဆိုရင် ယမမင်းတို့ တာဝန်တွေပိုကုန်မှာပေါ့၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလူတွေ ငရဲရောက်ကုန်မှာပေါ့၊ ဒါ မတရားတာပဲ၊ ဘီယာကို အကုသိုလ်ဒုစရိုက်စာရင်းထဲက ပယ်ဖျက်ပေးပါ ယမမင်း ခင်ဗျား”

“သယ်. . ဒီကောင် လျှာရှည်လှတယ်၊ လူ့ပြည်လိုမှတ်ပြီး ဆန္ဒတွေဖော်ထုတ်မယ့်ကောင်ပဲဟေ့၊ ငရဲသားတွေ. . ဒင်းကို မြန်မြန်ခေါ်သွားလိုက်စမ်း၊ ယောယုဝမှာ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကျခံစေ”

KTV ဆိုင်ရှင်အား ငရဲသားတွေ လာရောက်ဆွဲခေါ်သွားကြ၏။ နောက်ထပ် လာဘ်စားသော တရားသူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အွန်လိုင်းမှအိပ်ဖော်ရှာပေးသူ ကာမပွဲစားတစ်ယောက်တို့အား ဆက်လက်စစ်ဆေးသည်။ အားလုံးက အပြစ်မရှိကြောင်း ထုချေကြ၏။

သို့သော်. . ယမမင်းအား ဈေးစစ်၍မရ။

လာဘ်စားသည့် တရားသူကြီးကို. . မစင်ပင်ပုတ်ငရဲတွင်

ကမ္ဘာနှစ်သိန်းနှင့် ကာမပွဲစားကို မဟာအဝိဇ္ဇာငရဲတွင် ဂျိုးကပ်တဲ့အထိ ကျခံစေဟု အမိန့်ချလိုက်သည်။

ရဲမှီးလည်း အာရုံတွေနောက်လာသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကားပါကင်တွင် စက်ဘီးလေးတွေ လိုက်ရ၍ ကြည်နူးဖျော်ရွှင်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် မြဖူးလည်း အလုပ်များနေ၏။ ညပိုင်း ရောက်ဖောက်သူ၊ အိပ်မရသူနှင့် အရေးပေါ်ရောက်လာသော လူနာများကို ကြည့်ရှုပေးနေရသည်။

ညဆယ်နာရီလောက်မှာတော့ လူနာအများစု အိပ်သွားကြပြီဖြစ်သလို ဆရာဝန်၊ သူနာပြုနှင့် ဆေးရုံဝန်ထမ်းများလည်း နားနားနေနေဖြစ်သွားကြသည်။ မြဖူးလည်း ပျင်းပျင်းနှင့် ဆေးစာအုပ်များ ထိုင်ဖတ်နေ၏။ ကြာလာတော့လည်း အိပ်ချင်လာသဖြင့် ကော်ဖီဖျော်သောက်ပြီး. . ဇက်ချိုး ခါးချိုး လုပ်ကာ အညောင်းပြေ ထလမ်းလျှောက်လေသည်။

ကော်ရစ်တာတွင် လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေတော့. . .

မြဖူးလမ်းလျှောက်ရာ ကော်ရစ်တာတစ်လျှောက် မီးချောင်းများ တဖျတ်ဖျတ်ဖြစ်လာသည်။ မီးအားကျတာပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကော်ရစ်တာ ထောင့်ချိုးအရောက် အင်္ကျီပုဆိုး အနက်ဝမ်းဆက်နှင့်လူတစ်ယောက် မြဖူးကို ကျောပေးရပ်လျက် အခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်နေလေသည်။

ထိုအခန်းသည် လူနာဆောင်မဟုတ်ပေ။ ဆေးရုံသုံးပစ္စည်းများထားသော ပိတ်ထားသည့် စတိုးခန်းဖြစ်သဖြင့်. . .

“ဒီမှာ. . ဒီမှာ. . .”

ထိုလူက မြူးဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်နှင့် ယောက်ျားပီသလွန်းသူဟု ဆိုရပေမည်။ ထို့ကြောင့် မြူးလည်း လေသံကိုအနည်းငယ်လျှော့ရင်း..

“ရှင်က ဧည့်သည်လား.. လူနာလာရှာတာလား”

ရဲမိုးလည်း ဆရာဝန်မလေးကို ပြုံးကာစိုက်ကြည့်လျက်..

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခေါင်းကလေးညိမ့်ကာ တရိုတသေပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒါ.. စတိုခန်းကြီး.. လူနာဆောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လူနာဆီ လာတာပါလဲ လူကြီးမင်း”

ထိုမေးခွန်းမေးလိုက်၍ ရဲမိုး ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး..

“မင်းဆီကိုလေ..”

မြူးအနည်းငယ် ကြောင်အသွား၏။ ပြီးမှ ခေါင်းခါရင်း..

“ကျွန်မက လူနာမဟုတ်ဘူးလေ”

လူထူးလူဆန်းနှင့်တွေ့မှ အိပ်ချင်စိတ်တွေပင် မြူးပျောက်ပျက်လို့သွားသည်။

“မင်း.. နေမကောင်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီဆေးရုံက ဆရာဝန်ပါ”

ရဲမိုး မြူးကို စူးရဲတောက်ပစွာ ကြည့်ပြီးမှ..

“မင်း စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေတယ်လေ..”

သူမ အဖြစ်အပျက်နှင့် အတွင်းစိတ်ကို သိနေ၍ မြူးအံ့ဩသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့်.. အဆိုပါ တည်ကြည်ခန့်ညားသောသူနှင့် ဆက်လက်စကားပြောလိုစိတ် ပေါက်လာလေသည်။

“ကျွန်မကြောင့် လူနာတစ်ယောက် အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်

လေ..”

“မင်းတတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် ကုသပေးခဲ့တာပဲ”

မြူး မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာ၏။

“ကျွန်မကြောင့် လူနာသေရတယ်လို့ သူတို့မိသားစုဝင်တွေက သတ်မှတ်ထားတယ်မဟုတ်လား”

“သေနေစေလို့သေရတာကို သူတို့ ချက်ချင်းလက်မခံနိုင်ကြတဲ့သဘောပါ”

မြူး လက်ခံသဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း..

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲထင်ပါတယ်”

“လူတွေက တစ်နေ့သေမှာပဲလေ၊ သေခါနီးလူနာတွေကလည်း ဒီလိုနေရာတွေကို ရောက်လာတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးရင်.. သူတို့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာတွေကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားကြရမှာပဲ မဟုတ်လား”

ရဲမိုးမှာ နှစ်သိမ့်စကားတွေ ဆိုနေသော်လည်း..

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မလက်ပေါ်မှာတော့ မသေစေချင်ဘူးပေါ့၊ ချင်၊ ကျွန်မအလုပ်က ဆရာဝန်အလုပ်လေ၊ သူတို့အသက် ဆက်ချင်အောင် ကုသရမှာက ကျွန်မတာဝန်လေ”

ဆရာဝန်ပီသသော စိတ်ဓာတ်လေးဖြင့် မြူးပြောရှာသည်။

“ဒီလူနာ သေရတာ.. မင်းရဲ့အမှားမဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ

မြူး”

“ဟူး.. ကျွန်မ.. လူနာကို ဆက်ပြီးအသက်ရှင်စေချင်ခဲ့တာ”

“သူ တမလွန်မှာ အသက်ရှင်နေပါတယ်.. ဒေါက်တာ”

ထိုလူစကားကြောင့် မြူး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်... သေသွားသူလည်း တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့ဘူး... အဖော်တွေရနေပါပြီ၊ သူရောက်နေတဲ့ဘဝမှာ ပျော်နေလောက်ပါပြီ”

“ကျွန်မ... အဲဒါတွေ အယုံအကြည်မရှိဘူး”

“ယုံသည်ဖြစ်စေ၊ မယုံသည်ဖြစ်စေ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကတော့ အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတာပါ မြူးငဲ့”

“ရှင်... ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ရဲမိုးက အဖြေမပေးဘဲ... မြူးလည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကတ်ပြားလေးကိုညွှန်ပြသည်။ မြူး အံ့အားသင့်သွားရပြန်သည်။ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော်လည်း အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထိုကတ်ပြားလေး ထည့်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြူးမှာ သူမနာမည် မြင်မှာစိုး၍ ကတ်ပြားကို အိတ်ကပ်ထဲ အမြဲထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ရှင်နာမည်ကရော ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်... မိုက်ကယ်ပါ ဒေါက်တာ”

“ရှင်!...”

ရဲမိုးက တမင်ပင် မြူး၏ အချစ်တော်ခွေးကြီး နာမည်ကို ပြောလိုက်သည်။

ပထမဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့မှုကတော့ အဆင်ပြေချောမွေ့သွားခဲ့ပြီ။

ရဲမိုးလည်း သွားဖို့အချိန်တန်ပြီမို့ စကားပြောတာကို ရပ်

လိုက်ပြီး...

“သွားဦးမယ် မြူးငဲ့၊ နောက်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... လုံခြုံရေးတွေ မမြင်ခင်အောင်သွားနော်... ကိုမိုက်ကယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... လုံခြုံရေးတွေက ရှင့်ကို စိတ်မနှံ့တဲ့လူနာလို့ ထင်သွားမှာစိုးလို့... ဟင်း... ဟင်း”

သူမလှမ်းနောက်ရင်း ဦးအောင်လှည့်ထွက်သွားသည်ကို ရဲမိုး ပြုံး၍သာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ဆရာဝန်မလေးနှင့် စကားလာပြောရသည်ကို ရဲမိုး အတိုင်းမသိ ပီတိတွေဖြစ်လို့နေသည်။

မြူး ပြန်လျှောက်လာတော့... မီးချောင်းများက ငြိမ်လျက် ကြည်လင်နေ၏။ မြူး လျှောက်နေရင်းက... သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်!...”

သူ့ကို မတွေ့တော့သဖြင့်... နှုတ်ခမ်းလေးဟအောင် အံ့ဩသွားသည်။ ခဏရပ်ပြီး ဟိုဒီကြည့်ကာ ရှာမိသည်။ လှေကားလည်း မရှိ၊ အခန်းလွတ်လည်း မရှိသည့်အတွက် မြူး ဇဝေဇဝါဖြစ်ရလေ၏။ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလျှင် သူမလျှောက်နေသည့် ကော်ရစ်တာ အတိုင်းလျှောက်လာမှ လှေကားကိုရောက်မည်ဖြစ်သည်။

သူဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲအတွေးနှင့် ဘဝင်မကျဖြစ်မိ၏။ ပထမဆုံးစည်းမှုတွင်ပင် သူက မြူးစိတ်ထဲ ခိုဝင်သွားလေပြီ။

အခန်း(၇)

တစ်

ပတ်မပြည့်ခင် မြူးကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ခွဲစိတ်ခွင့် ပြန်ပေးလိုက်သည့်အတွက် ပျော်မဆုံးဖြစ်ရသည်။ သူမရည်မှန်းချက် တို့ ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

ဒီလိုနှင့် မြူး အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ရသည်။ လူနာ ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် မနေ့ညကတွေ့ခဲ့သော မိုက်ကယ်ဆိုသူက သူမအတွေးထဲ ဝင်လာလေသည်။

မြူးပြီးလိုက်ပြီး... အတွေးထဲမှာ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်

၏။

ဒီလူနာ မသေနိုင်သေးပါဘူး ကိုမိုက်ကယ်၊ လူနာက ပြော တယ်သိလား... ကိုမိုက်ကယ်က သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲတဲ့... ဟင်း... ဟင်း...။

မြူးနောက်တွင်ရပ်ကာ သူမအတွေးထဲ နစ်မျောစီးဝင်နေ သော ရဲမှီးတစ်ယောက် ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ကြက်သီး ထသွားရသည်။ မြူး သူ့အကြောင်း စဉ်းစားနေပါလား...။

နတ်ရဲမှီး ပျော်သွား၏။

ညကလည်း နိုက်ဂျူတီဝင်ထားရသည်မို့ မြူး ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်ကာ ခွဲစိတ်ခန်းကထွက်လာပြီးသည်နှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လိုက် သည်။ စက်ဘီးကိုပင် နားလိုက်နင်းလိုက်နှင့် ပြန်ခဲ့ရ၏။

အိမ်ရောက်တော့ ခွေးကလေးမိုက်ကယ်က တဝုတ်ဝုတ်ထိုး ဟောင်ကာ ကြိုဆို၏။ နောက်ကပါလာသော ရဲမှီးကိုလည်း အရင်လို ထိုးမဟောင်တော့...။ အမြီးလေးနွံကာ အနားသွားလေသည်။

မိုက်ကယ်အတွက် ခွေးစာနှင့်ရေကို ထည့်ပေးပြီးနောက်... မြူး ရေမှီးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်းနေ သည်မို့... ရေချိုးရန်အတွက် လွတ်လပ်စွာပင် အဝတ်အစားများကို အကုန်ချွတ်ချလိုက်၏။ မိမွေးတိုင်းဖမွေးတိုင်း ပုံစံလေးကို နတ်ရဲမှီး မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးကျွတ်ကျလှမတတ် လိုက်ကြည့်နေမိပြီး သက်ပြင်းကို အခါခါ မှုတ်ထုတ်နေရတော့သည်။

“ဟင်း... ငါ့နွယ် မလွယ်ပါလားနော်”

ရေချိုးကန်ထဲ ရေဖွင့်ချကာ သူမဝင်စိမ်နေ၏။ ယူနောက် ကန်ထဲတွင်ရေစိမ်ရင်း သူမ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေ

၅၈ ဒေဝတာ

လိုက်သည်။

အင်း... သူ့မျက်လုံးလေးတွေက ကြည့်လိုကောင်းလိုက်
တာ... အပြာရောင်လဲ့လဲ့ သမ်းနေသလိုပဲ...။

သူ့အကြည့်တွေ... သူ့အကြည့်တွေ... အား... ငါ့နှလုံး
သားထဲအထိ ထိုးဖောက်နိုင်တဲ့ အကြည့်တွေပါလား...။

ကိုမိုက်ကယ်... ကိုမိုက်ကယ်၊ ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မခွေးနာမည်
ပေးထားရတာလဲ... ဟင်...။

“ဗျာ!...”

ရေချိုးခန်းတံခါးကို မှီကာထိုင်နေသော ရဲမိုးမှာ အကုန်ကြား
နေရ၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖီလင်တက်နေမိသည်။

ရေချိုးပြီးတော့လည်း မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ကာ... မြဖူးတစ်
ယောက် ကိုယ့်ပုံကိုယ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုအပြည့်ဖြင့်...။

ထိုအချိန်တွင်... ရဲမိုးက သူမဆံနွယ်လေးအား နောက်မှ
နမ်းကြည့်နေသေး၏။

“ဪ... ငါ အခုချိန်များ လူပြန်ဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်
လောက်များကောင်းလိမ့်မလဲ”

ဟု နတ်ရဲမိုး တွေးမိသည်။

နတ်ဖြစ်ရတဲ့နတ် ၅၉

အခန်း(၈)

လက်

မောင်းတွင် ဆေးမှင်ကြောင့်များထိုးထားကာ...
ချောကလက်ရေခဲမုန့်ကို အားရပါးရ စားသောက်နေသော လူနာ
တစ်ယောက်၊ ထိုသူမှာ ဦးစိန်ပြောင်ဖြစ်သည်။ အစားသောက်ကြမ်း
သောကြောင့် ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ နှလုံးရောဂါဖြင့်... ဆေးရုံပေါ်
ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွီး...”

တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရ၍ စားလက်စရေခဲမုန့်ဘူးတို့

စောင်အောက်ထဲထိုးထည့်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။
အခန်းထဲဝင်လာသူက သူမိန်းမ မခင်ကြည်ဖြစ်နေ၏။

“ကိုစိန်ပြောင် ရှင့်ကိုညနေကျရင် ဆီးချိုကျဆေးတွေ အွန်
တော့မယ်တဲ့”

ဒီတော့မှ နီးလာဟန်နှင့်. .

“ငါ. . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆိုနေမှကွာ. .”

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. .”

“ဝင်လာခဲ့မယ်နော်. .”

လှမ်းပြောလိုက်သံနှင့်အတူ မြူး အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်
ခဲ့လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ. . ဦးစိန်ပြောင်”

သူနာပြုဆရာမလေးက. . .

“ဒေါက်တာ. . . ကျွန်မ သူ့ကိုဒီနေ့ ဆီးချိုတိုင်းကြည့်တာ
(၃၂၀)ဖြစ်နေပြီ”

“အင်း. . ဆီးချိုတွေ တက်နေတာပေါ့။ ရောဂါက စုပြီးဖြစ်
လာရင် မလွယ်ဘူး”

ဒေါက်တာမြူး ပြောနေရင်း မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ လူနာကို
ကြည့်လိုက်၏။

“ပါးစပ်မှာ ဘာတွေပေးနေတာလဲ”

ဦးစိန်ပြောင် ထိတ်လန့်သွားကာ. . သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်
အမြန်ပွတ်လိုက်ရင်း. .

“သားရည်တွေကျနေတာ ဖြစ်မှာပါ ဆရာမရယ်”

ဦးစိန်ပြောင် လက်ဖြင့်ပွတ်နေစဉ်မှာပင်. . စောစောက သူ

ဖွက်ထားသော ရေခဲမုန့်ဘူးမှာ စောင်အောက်မှ ထွက်ကျလာလေ
သည်။

“ဘုတ်!. .”

“ဟာ!. . ဟင်!. .”

အကြည့်တွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်က ရေခဲမုန့်ခွက်ဆီ ပြိုင်တူ
ရောက်သွားကြသည်။ မြူး ရေခဲမုန့်ခွက်လေးကို ကောက်ယူလိုက်
ပြီး. .

“ဦးစိန်ပြောင်. . ဒီမုန့်ကို ဘယ်ကရတာလဲ”

“သန့်. . သန့်ရှင်းရေးကောင်မလေးတွေက ဝယ်ပေးမယ်
ပြောလို့ပါ ဒေါက်တာ”

“ရှင်အမြန်နေကောင်းချင်တယ်ဆို၊ ခု. . ရှင်နဲ့မတည့်တဲ့
အချို့အဆိမ့်တွေချည်းပဲ စားနေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကို မုဆိုးမဖြစ်
အောင် ကြံစည်နေတာပေါ့လေ”

ဦးစိန်ပြောင်က သူမိန်းမကို စေ့စေ့ပင်မကြည့်ဘဲ. .

“ဒါဆို. . ငါကဘာလဲ၊ ငါကြိုက်တာ ဘာမှမစားရဘူးဆို
တော့ ငါက ထောင်ကျနေတဲ့အကျဉ်းသားလား”

“လူနာအခုလို အစားသောင်းကြမ်းနေမယ်ဆိုရင် ခေ့ဝါ
ဘယ်လိုမှ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

ပြောပြီး. . မြူးအခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာလိုက်သည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ရဲမီးနှင့် ကျော်စွာမှာ သစ်ကိုင်းတစ်ခု
ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း စားမြုံ့ပြန်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရဲမီး. . အခြေအနေ အတော်တိုးတက်နေပြီ
လား”

“အင်း.. အတော်လှတယ်.. လုံးနေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်.. ငါမေးတာ မင်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေ”

“သူ့ဇာတ်နာလေးကိုပြောတာပါ။ လုံးပြီး အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲကွာ”

ကျော်စွာက ပညာရှိနတ် ပုံဖမ်းကာ မေးပွတ်ရင်း..

“အင်း.. သိပ်ရင်းနှီးသွားတဲ့အခါမှာလည်း မင်းအနေအထိုင်မတတ်ရင် မင်းရဲ့ဘဝအမှန်ကို သိသွားလိမ့်မယ်နော်”

“အေး.. အဲဒီလိုသာဆိုရင်.. သူ့ ငါ့ကိုလက်ခံနိုင်မယ်ထင်လား ကျော်စွာ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ပုံမှန်အခြေအနေ မဟုတ်တော့ ဖြစ်လာမှပဲ သိမှာပေါ့”

“ငါဟာ သူနဲ့ဘဝမတူမှန်း သိရင်တော့ အရမ်းထိတ်လန့်သွားမှာသေချာတယ် ကျော်စွာ”

အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်ရင်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေသဖြင့် ရဲမိုးပုံက နေထိပ်ပန်းလို နွမ်းသွားလေသည်။ ဘဝခြားနေသည့်ချစ်သူကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနိုင်ပါ့မလဲ တွေးရင်းငေးနေရှာ၏။

ဒီနေ့တော့ ဆရာဝန်မလေးအိမ်ကို ညနေစောင်းမှ သူရောက်ဖြစ်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း မြူးတစ်ယောက်တည်း နေသည့်အိမ်တွင် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်နေ၏။ ထိုသူကို ဆေးရုံတွင် မကြာခဏမြင်ဖူးထား၍ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှန်း ရဲမိုးသိသည်။

မြူးနှင့်ထိုလူ့ ရဲမိုးရောက်လာတာကို မမြင်ရ၍ မသိကြသော်လည်း မိုက်ကယ်ကတော့သိသည်။ ဆီးကြိုသလို နံရံကိုကြည့်ကာ တဝှေ့အသံပေးပြီး ခေါင်းနှင့်လာခွေနေသည်။

“မိုက်ကယ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ.. လာ.. လာ”

မြူးက မိုက်ကယ်အမူအရာ ထူးခြားနေ၍ လှမ်းခေါ်နေသည်။ ဧည့်သည်ကလည်း ခွေးကြီးကို မနှစ်မြို့သလိုကြည့်နေပြီး..

“မြူးကလည်းကွာ တိရစ္ဆာန်နဲ့ အဲဒီလောက် နီးနီးကပ်ကပ် မနေရဘူးလေ၊ ရောဂါတွေကူးနေပါ့မယ်၊ ခွေးအမွေးတွေ နှာခေါင်းထဲဝင်ရင် မကောင်းဘူးမဟုတ်လား”

“ဪ.. ကိုကျော်စိုးကလည်း ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းနေရတာလေ၊ သူက ကျွန်မအတွက်တော့ အဖော်ကောင်းမဟုတ်လား၊ သူ့ခိုးရန်လည်း မပူရဘူး၊ တော်ရုံအန္တရာယ်လည်း စိတ်ချရတယ်”

“ဒါတော့.. ဒါပေါ့၊ သူတို့ဆီမှာ ကပ်ပါးတွေ ဗိုင်းရပ်တွေက အများကြီး.. အဆိုးဆုံးက ခွေးသန်းပဲ”

ကျော်စိုးဆိုသူက တိရစ္ဆာန်တွေကို သဘောမကျကြောင်း အားမနာတမ်း ပြောနေရှာသည်။ မြူးမျက်နှာ အနည်းငယ်တင်းသွားတာ ရဲမိုးသတိပြုမိသည်။ စကားအသွားအလာကို နားထောင်ရင်း သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးမဟုတ်မှန်းတော့ ခန့်မှန်းမိသည်။ ချစ်သူတွေ မဟုတ်မှန်းသိရ၍ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရေဆူမှတ်အောက် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘာပဲပြောပြော ခုနေမှာ ကျွန်မအတွက် မိုက်ကယ်ကမရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ်၊ သူကအဖော်ကောင်းပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျွန်မ

ချစ်တယ်”

“ချစ်ပါ. . ချစ်ပါ ရပါတယ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲ. . ချစ်လို့ရပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ မြူးကို ကိုယ်တာဝန်ယူပါရစေလို့၊ ကိုယ်တောင်းထားတဲ့အဖြေလည်း ပေးပါတော့လား၊ မြူးရယ်”

နောက်ထပ် ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် မပတ်သက်သေးသော်လည်း ပတ်သက်ဖို့ကြိုးစားနေမှန်းပါ ထပ်၍သိခွင့်ရလိုက်သည်။ ဒီတော့လည်း ရဲမိုး မနာလိုဖြစ်မိ၏။

“ကိုကျော်စိုးရယ် ကျွန်မစဉ်းစားပါမယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မအလုပ်မှာ နေရာတစ်ခု ရချင်သေးတယ်၊ ကိုယ်ရည်မှန်းထားတာလေးတွေအောင်မြင်မှ အိမ်ထောင်ရေးစဉ်းစားမှာပါ”

“ရည်ရွယ်ချက်တွေကောင်းပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်ဘဝတည်ဆောက်ဖို့ အချိန်နောက်ကျသွားနိုင်တယ်နော်”

“သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်စိုး”
ကျော်စိုးဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က မျှော်လင့်တာမရသည့်အတွက် သူနဲ့မှုန်သည့်မျက်နှာ. . .

“ဒါဆိုကိုယ်ပြန်မယ်၊ မနက်မှ ဆေးရုံမှာဆုံကြတာပေါ့. . . ဂွတ်နိုက် မြူး”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဂွတ်နိုက်ပါ ကိုကျော်စိုး”
ကျော်စိုး ပြန်သွားသည်နှင့် တံခါးထပ်တံပြီး နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် မြူး ပစ်လွဲအိပ်လိုက်သည်။ သူမပုံစံက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။

ရဲမိုး မြူးအား ချောမောနှစ်သိမ့်ပေးနေချင်မိသည်။
“စိတ်ညစ်တယ် အဲဒီလူကလည်း တမောင့်”

မြူး အသံထွက်အောင်ပင် ပြောဆိုသည်းညှုလိုက်သည်။
ရဲမိုး စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် နဖူးတစ်ဝိုက်မှ ဆံနွယ်စလေးများကို လေနှင့်မှုတ်ပေးလိုက်မိ၏။ ထိုအထိအတွေ့ကြောင့်. . . မြူး ဆတ်ခနဲသထိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်ကလေး ဝင်လာသလဲဆိုတာ စူးစမ်းရင်း. . . ဒေဝဇဝါ ဖြစ်နေလေ၏။

ဒီထက်ပို၍ ဘာမှမလုပ်သင့်တော့ကြောင်း. . . ရဲမိုး သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့နှင့် ဘေးခုံတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ အလှူကြည့်နေတော့၏။

မြူးထလာကာ စားပွဲပေါ်ပြန့်ကျနေသည့် စာအုပ်များထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူဖတ်နေလိုက်၏။

“ဝါး. . .”

ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ရင်း မြူး သမ်းလိုက်ပြန်သည်။
နောက်ဆုံးတော့ အားဆေးဟုယူဆရသော ဆေးတစ်ပြား ယူသောက်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ထွက်သွားတော့သည်။

ရဲမိုးလိုက်ကြည့်နေရင်း ရင်ဖိုလို့သွား၏။ မြူးက အဝတ်အစားတွေချွတ်ချကာ ညအိပ်ဝတ်စုံ လဲဝတ်နေတာဖြစ်၏။ နတ်ရဲမိုး ခင်တွေ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ဖြစ်သွားရသည်။

ကြာလျှင် ဒုက္ခတွေပိုရောက်တော့မည်မို့ ရဲမိုး မျက်စိစုံမှိတ်ဘာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ရုတ်တရက် ရဲမိုး ပျောက်သွားသဖြင့် မိုက်ဘယ်လည်း တဝုတ်ဝုတ်ထိုးဟောင်ရင်း ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၉)

မြူး ဒီနေ့လည်း စက်ဘီးကို မှန်မှန်နင်းကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အချိန်က ညနေခြောက်နာရီခွဲသာ ရှိသေးသော်လည်း.. အမှောင်က အားကောင်းစပြုလာသည်။ အားလုံးလိုလို အိမ်ပြန်ချိန်ဖြစ်နေပြီမို့ လမ်းပေါ်မှာကားတွေလည်း လူတွေပြည့်ကြပ်နေ၏။

ယာဉ်ကြောပိတ်နေသည့်အတွက် တချို့စိတ်မရှည်သူယာဉ်မောင်းများ အတင်းအဓမ္မကျော်တက်ကာ တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောသို့

ပင် လုဝင်ပြီးမောင်းဝင်နေကြသည်။ မြူးမှာ အန္တရာယ်ကို ရှောင်တိမ်း၍ ကားကြိုကားကြားမှပင် ဂရုစိုက်နင်းနေရသည်။ တစ်နေ့တာပင်ပန်းခဲ့သမျှ အိမ်ပြန်နားချင်ကြသည်မို့.. လူတိုင်းလိုလို စိတ်စောလျှက်ရှိနေ၏။

ပွိုင့်တစ်ခုတွင် မီးနီမိသဖြင့် မြူးလည်း ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ လမ်းလေးခွဆုံတွင် ယာဉ်အမျိုးမျိုး ပြည့်ကြပ်နေသည်မို့ မီးပွိုင့် တစ်ခါမိလျှင်.. အနည်းဆုံး နှစ်မိနစ်စောင့်ကာ အချိန်ဖြုန်းရသည်။

မီးစိမ်းသည်နှင့် မြူး စက်ဘီးကို အားယူနင်းပြီး ပွိုင့်မှထွက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှ လန်ခရူစာတစ်စီး မီးနီကိုဖြတ်မောင်း ဝင်ချလာသည်။

မြူး ထူပူသွားသဖြင့် ဘယ်လိုရှောင်ရမှန်း မသိခင်မှာပင် ကုပ်ပိုးမှ လူတစ်ယောက်ဆွဲလိုက်သလို နောက်သို့လန်ကျသွား၏။ လူကျန်ခဲ့ကာ.. စက်ဘီးထွက်သွားပြီး ကားအောက်ဝင်သွားတော့သည်။

“ဝုန်း!.. ဂျလုံး!.. ဒုန်း!..”

နောက်ကိုလန်ကာ ပြုတ်ကျလာသော သူမအား တစ်စုံတစ်ယောက်က ပွေ့ချိုလိုက်သလို အထိအတွေ့ထူးကို.. ခံစားလိုက်ရသည်။ လမ်းပေါ်မှာလည်း ဘရိတ်အုပ်သံ၊ အလန်တကြား အော်ဟစ်သံတို့နှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားသည်။

ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲရောက်နေသော သူမမှာ ရင်ခုန်သံမြန်စွာနှင့် မော့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်!.. ရှင်..”

အေဝတာ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်. . မိုက်ကယ်ပါ မြူး”

မြူးကို ပွေ့ချီထားရာက သူ့အောက်ချပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကိုမိုက်ကယ် ဘယ်လိုများရောက်လာပါလိမ့်”

ရဲမိုးက ရယ်လျက်. .

“တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် လမ်းကူးလာတာ. . အဲဒါမြူးကို မြင်လိုက်လို့၊ ကဲ. . သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ရဲမိုးလည်း မရိပ်မိခင် နှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်အား မြူး မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသော ရဲမိုးအား ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

စက်ဘီးကတော့ ကားအောက်မှာတွန့်လိမ်ပိပြားနေလေပြီ။

လူတွေဝိုင်းအုံကြည့်နေသဖြင့် ရှက်စိတ်ကြောင့် ထူပူပြီး မြူးထိုနေရာမှ တိုးထွက်လာခဲ့သည်။ စက်ဘီးအခြေအနေကို သိနေပြီမို့ ပြန်ယူဖို့လည်း မကြိုးစားမိတော့၊ လူအုပ်အပြင်ရောက်မှ စိတ်အိုက်သက်သာသွားသည်။

အထိအတွေ့တစ်ခု ခံစားရပြီးနောက်. . ညင်သာစွာပြန်ကျလာတာကိုတော့ မြူးမှတ်မိသည်။ ထိုအရာက ဘာလဲဟူ၍ ပုံဖော်လို့မရတာက. . ပြဿနာဖြစ်နေသည်။ တွေးရင်း. . စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။ မဝေးလှတော့သည့်အိမ်သို့ ကားငှား၍ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

မြူးအတွက် ဖတ်စေချင်သော စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို. . စာကြည့်တိုက်မှ ရွေးယူခဲ့ပြီး ဆေးရုံသို့အလာတွင် စက်ဘီးနှင့်ထွက်လာသည့် သူမကိုတွေ့သဖြင့် ရဲမိုး ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကပင်

မြူးအတွက် ကံကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မြူး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ စိတ်အမောဖြေနေ၏။ ရင်မသည်းဖိုဖြစ်ရပ်မှ လွတ်မြောက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း မြူးစိတ်လှုပ်ရှားမှုက အနည်မထိုင်သေးသလို. . ပဟေဠိဆန်ဆန် ကယ်တင်ခံရခြင်းအတွက်လည်း သို့လောသို့လောဖြစ်နေသေးသည်။

အခန်း(၁၀)

စက်အော်မြည်သံနှင့် ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကြားမှ တိုးဝင်လာသည့် နေခြည်နုအလင်းရောင်ကြောင့် မြူး လူးလွန်နိုးထ လာသည်။ အကြောဆန့် သမ်းဝေလိုက်ရင်း စောင်ကိုခွာ၍ အိပ်ရာမှ ထ၏။

ခုတင်ပေါ်မှအဆင်းမှာပင် စားပွဲပေါ်ရှိစာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့သွားကာ ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ နန္ဒာသိန်းဇံ၏ ခရောင်း လမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း စာအုပ်ဖြစ်နေတာတွေ့၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း

သာ ဖြစ်သွားသည်။ စာအုပ်ကောင်းရ၍ ပျော်မြူးစိတ်နှင့် ရေအိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ကာ စာဖတ်ရင်း အလုပ်နှစ်ခုပြီးအောင်လုပ်သည်။ စာဖတ် ရင်း ဒီစာအုပ်ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲတွေးမိကာ တအံ့ တဩ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်သူလာပေးသွားတာလဲ”

စာအုပ်တစ်အုပ်က သူမ မသိဘဲ အိမ်ကိုရောက်နေတာဖြစ် ၍. . ကိုကျော်စိုး အလည်လာရင်း သူမ မသိအောင် ထားသွားတာ ဖြစ်မည်ဟုပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေးကာ နံနက်ခင်းကိစ္စအဝဝကို ခပ်မြန် မြန်ဆောင်ရွက်ရင်း အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ဒီနေ့ နည်းနည်းစော၍ သွားမှဖြစ်မည်။ စက်ဘီးမရှိတော့ ၍ ကြုံရာနှင့် ခရီးနှင့်ရမည်ဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ့်အတွက် စားစရာ ပြင်ဆင်ပေးကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် ကမန်းကတန်းမော့၍ ထွက်လာခဲ့ ၏။ လမ်းထိပ်အရောက်. . တက္ကစီတစ်စီးတွေ့၍ အဆင်ပြေသွား သည်။

စက်ဘီးနှင့်လာသည်ထက် ဆယ့်မိနစ်လောက်နောက်ကျပြီး မှ ဆေးရုံသို့ရောက်သည်။ ဆေးရုံထဲအဝင်မှာပင် ဒေါက်တာကျော်စိုး နှင့်တွေ့၏။ စာအုပ်ကလေးထုတ်ပေးကာ. .

“ဒီစာအုပ်က ကိုကျော်စိုး ထားခဲ့တာလားဟင်”

“ဟင်. . ဘာစာအုပ်လဲ မြူးရဲ့”

ကျော်စိုး အံ့ဩဟန်နှင့် ခေါင်းရမ်းပြီး. .

“ဟင်အင်း ကိုယ်ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်စာအုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်!..”

မြဖူးနှုတ်ခမ်းလေးဟအောင် အံ့သြရပြန်သည်။ အိမ်သို့လူ အဝင်အထွက်ကလည်း သိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်။ ကျော်စိုး မထားခဲ့ လျှင် ဘယ်သူဝင်ထားသွားတာလဲဆိုသည့်မေးခွန်းက မြဖူးကို အ တွေးရှုပ်အောင် အလုပ်ပေးလာသည်။

“မြဖူး ခုတလော စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်ဘူး၊ ဝယ်ထားပြီး မေ့နေ တာဖြစ်မှာပေါ့”

ကျော်စိုးမှတ်ချက်ကလည်း ကျေနပ်စရာကောင်းလှသည် မဟုတ်။

“မြဖူး ဘာငိုင်းနေတာလဲ၊ Round လှည့်ရတော့မှာလေ”

ကျော်စိုးသတိပေးမှ တာဝန်ကိုသတိရပြီး နားနေခန်းသို့ ပြေးရ၏။ စာအုပ်ကိုမိမိထဲထည့်သိမ်း၍ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့၏။ အလုပ် ထဲစိတ်ရောက်သွားတော့လည်း စာအုပ်ကိစ္စ ခေါင်းထဲကထွက်သွား သည်။

လူနာတွေ၊ ရောဂါတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရသည့်အတွက် တစ် မနက်လုံး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေ၏။ နေ့ခင်းထမင်းစားပြီး ဆရာဝန်များနားနေခန်းတွင် ခဏတဖြုတ်အနားယူရင်း.. ပိုင်ရှင် မသိသော ခရောင်းလမ်းစာအုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်.. အခန်းတွင်းရှိ စပီကာမှ အခန်းနံပါတ်(၃၀၂)မှ လူနာ အသည်းအသန်ဖြစ်နေကြောင်း အကြောင်းကြားသံ.. ကြား လိုက်ရသည်။

“ဟင်!.. ဦးစိန်ပြောင်ပဲ”

မြဖူး အမြန်ပြေးထွက်သွားတော့.. သူမ အနားတွင် တစ်ဝဲ လည်လည်ဖြစ်နေသော ရဲမိုးလည်း လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ အခန်းထဲ

ရောက်တော့ ဦးစိန်ပြောင် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ချွဲကျပ်ကာ အသက်ရှူမရဖြစ်နေသည့် ဦးစိန်ပြောင် အား သူနာပြုများအကူအညီနှင့် ချွဲစုပ်စက် အသုံးပြုကာ ဦးစွာကုသ ရသည်။

ချွဲကုန်တော့ အောက်စီဂျင်ပေး၏။ အသက်ရှူတာ ပုံမှန်ပြန် ဖြစ်လာမှ ဆေးတိုက်၏။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ဒေါက်တာမြဖူး မေးလိုက်၏။

“သီး.. သီးသွားတာပါ ဒေါက်..”

ထိုအခိုက် နာပစ်မလေးက အိပ်ရာကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး နေခိုက် စောင်ကြားထဲမှ ပူတင်းဘူးတစ်ဘူး ထွက်လာသည်။

မြဖူး ကိုစိန်ပြောင်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

“ကိုယ်အသက်ကိုယ်မှ မန့မြောရင် ဆက်စားနေအံ့ပေါ့.. ဦးစိန်ပြောင်ရယ်”

အခန်းထဲမှ လူအားလုံးထွက်သွားကြသည်။ ရဲမိုး အခန်းထဲ တွင် ချန်နေခဲ့ကာ.. ဦးစိန်ပြောင် ကံကုန်မည့်ရက်ကို သိအောင် ဦးစိန်ပြောင်၏ ရင်ဘက်ကို ခပ်ဖွဖွလေး သွားကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်လေးမှာပင် ဦးစိန်ပြောင် အသက်ရှူသံတွေ ပြင်း လာ၏။ ထို့နောက် ထူးဆန်းသောစကားကို ဆိုလာလေ၏။

“အင်း.. ငါ.. မင်းကိုတော့ မမြင်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်”

ရဲမိုး အံ့အားသင့်သွား၏။ ဒီလူက သူရှိနေတယ်ဆိုတာ သိ နေပါလား။

ဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲ...။

“ငါမသေနိုင်သေးဘူးလို့ မင်း ဗိမာန်ပြန်ရောက်ရင် ပြောပြ
လိုက်ပါကွာ... အခုတော့ ငါအသက်ရှင်နိုင်ပါသေးတယ်၊ အဟွတ်
အဟွတ်...”

ဦးစိန်ပြောင် ထိုသို့ပြောရင်း ပြန်မှေးသွားလေ၏။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁၁)

ရှိမိုး ဆေးရုံတွင်ရှိနေခိုက် သေတော့မည့် လူနာတစ်ဦးတို့
တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူမှာ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
နေ၏။ ဆေးကုနေရင်းနှင့်ပင် ရုတ်တရက် အမောဖောက်လာတာ
မေ့မြောလဲကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဟတ်အတက်ဖြစ်၍ ဆေးရုံတစ်ခု
လုံး အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

ချက်ချင်းပင်ခွဲစိတ်ပြီး နှလုံးစက်အစားထိုးကုသရန် ပြင်ဆင်
နေကြသည်။ အရေးပေါ်အသက်ကယ်ဆေးထိုးပြီး... လောလော

ဆယ် ဆေးရုံမှာရှိနေသည့်စက်နှင့် အစားထိုးဖို့ အဆင်ပြေမပြေကို ပါရဂူများ အုပ်စုဖွဲ့ကာ တိုင်ပင်လျက်ရှိသည်။

သူတို့လုပ်ရားမှုများကို ရဲမိုး စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ ညီလာအာဏာအရှိန်အဝါနှင့် ဥစ္စာဓန မည်မျှပိုင်ဆိုင်ထားသည်ဖြစ်စေ၊ လောကအတွက် မည်မျှအကျိုးပြုခဲ့ဖူးသဖြစ်စေ ကံကုန်ပြီဆိုလျှင်တော့ ဒီဆရာဝန်တွေမပြောနဲ့ ဇီဝကတို့ သကြားမင်းတို့ ဆင်းလာပြီးကုတာတောင် ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မကြာခင်မှာ သိကြရတော့မည်။

ပါရဂူများ အစွဲစွန့် လုပ်ဆောင်ကြည့်ကြမည်ဟု သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်တွင် ဆရာဝန်ကြီး၏နှလုံးမှာ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

အလန့်တကြားအော်သံများ၊ အပူတပြင်းကြိုးပမ်းမှုများနှင့် အသက်ကယ်ရေး အပတ်တကုတ် ကြိုးပမ်းမှုများအားလုံး . . အရာမထင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ရှော့ရိုက်ပြီး ပြန်နှိုးသော်လည်း နှလုံးက ပြန်နှိုးထမလာတော့ . . .

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဆရာဝန်ကြီး ဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပါရဂူများက အတည်ပြုလိုက်ကြ၏။ ဒါ . . စစ်မှန်သော အနိစ္စသင်္ခါရတရားသဘောသာဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ဝိညာဉ်က ခွဲစိတ်ခန်းထဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေရှာသည်။ သူ့အခန်းကဏ္ဍ ရောက်လာပြီမို့ ရဲမိုး အထက်သို့သတင်းပို့ကာ လားရာကိုမေးမြန်းလိုက်၏။

အထက်မှပြန်ကြားချက်ကြောင့် ရဲမိုးပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ ယမမင်းထံ တိုက်ရိုက်ပို့ပါဆိုသောအမိန့်ကြောင့် ရဲမိုးလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ထိုဝိညာဉ်ကို ဆွဲခေါ်ကာ ယမမင်းစံရာ ငရဲပြည်သို့ ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။

ခုတလော လူလိမ္မာနှင့် သူတော်ကောင်းများသာ သေနေကြသဖြင့် ယမမင်းလည်း အားလပ်နေပုံရ၏။ ရဲမိုး ရောက်လာသည်နှင့် ပါလာသည့်ဝိညာဉ်အား ရက်ချိန်းပေးမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် ရုံးထိုင်ကာစစ်ဆေးတော့သည်။

“အသင်လူသား အနိစ္စမရောက်ခင်က ဘာများလုပ်ကိုင်စားသောက်၍ အသက်မွေးခဲ့ပါသလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး . . အဲ . . ဟုတ်ပေါင် . . ကျုပ် လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ အသည်းပါရဂူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ပါတယ်”

“အပြောကြီးလိုက်တဲ့လူသား၊ သင်ကယ်လိုက်တော့ ထာဝရအသက်ရှင်သွားသတဲ့လား . . မသေတော့ဘူးလား”

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး ယမမင်း၊ မသေသင့်ဘဲ မသေအောင် . . အသက်ဆွဲဆန့်ပေးခဲ့တာပါ။ အချို့ကျတော့လည်း ရောဂါကျမ်းမှ ကျုပ်ဆီရောက်လာကြတာကိုး . . ”

“အဲ့ဒီလို မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေစမ်းပါ။ ဒီလိုဆွဲဆန့်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ စေတနာကောထားခဲ့ရဲ့လား”

“လူနာအားလုံးကို သွေးသားအရင်းလို စေတနာထားခဲ့တာပါ”

“လာပြတဲ့လူနာကို လက်နဲ့တောင် မထိမတို့ဘဲ စမ်းသပ်ခသိန်းသောင်းချီယူတာ စေတနာလားကွ၊ ခွဲစိတ်အသက်ဆက်ပေးခမြန်မာငွေ သန်းနဲ့ချီပြီးယူတာ . . သွေးသားရင်းလို သဘောထားတာလား”

ယမမင်းအမေးကြောင့် ဆရာဝန်ကြီး မျက်စိမျက်နှာဖျတ်

သွားသည်။

“ဒါ.. ဒါက.. ခေတ်ကာလ ကုန်ကျစရိတ်တွေကြောင့် ရယ်၊ ဒေါ်လာဈေး မြင့်တက်မှုရယ်၊ အခွန်တွေကြောင့်..”

“အိမ်က မိန်းမအတွက်ရယ်၊ စမောလေးတွေအတွက်ရယ်၊ မင်းသမီးတွေကို စပွန်ဆာပေးထားရတာရယ် မပါဘူးလား”

“ပါ.. ပါတယ်.. အဲ.. မပါ.. ပါဘူး”

“ထားပါတော့၊ အသင်လူသား ကုသိုလ်ဒါနသီလတွေရော အားထုတ်ခဲ့ရဲ့လား”

“အားထုတ်ခဲ့ပါတယ် ယမမင်း၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မဏိဇော တဓရဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကုသိုလ်အမှုတွေပြုခဲ့တာပါ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မဏိဇောတဓရဟုတ်လား၊ မင်း က တစ်ကယ်စွန့်လွှတ်ပြီး လျှာခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါလျှာလို့ ဒါရတယ်၊ ဒါလေးလျှာထားတယ်.. ဒါလေးပြန်ပေးပါလားဆိုပြီး.. အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်းတာ အလျှာဒါနလား၊ ဆေးရုံဆောက်ခွင့်နဲ့ လဲခဲ့တဲ့ ဒါနအတု၊ ရှက်တတ်ရင် ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အခု မင်းသေသွားပြီ၊ မင်းပိုင်ဆိုင်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကို မင်းထားခဲ့ရပြီမဟုတ်လား၊

မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ မရှိဆင်းရဲသားလေးတွေ.. ထမင်းတစ်နပ်တောင် မမှန်တဲ့လူတွေကို လျှာခဲ့ရင်တောင် ကုသိုလ် ရနိုင်ပါသေးတယ် အသင်လူသား၊ ဟော.. အခုကြည့် ကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့သားသမီးတွေလည်း မင်းလိုပဲသုံးဖြုန်းပြီး မင်းလမ်းစဉ်နောက် ကို လိုက်နေကြပြီ၊ သူတို့လည်း သိပ်မကြာပါဘူး ဒီကိုပဲရောက်လာကြ မှာပါ”

ဆရာဝန်ကြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ရဲမိုး

လည်း ယမမင်းနှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့၏ အမေးအဖြေကို စိတ်ဝင်စား သွားသဖြင့် မပြန်နိုင်သေးဘဲ ဆက်နားထောင်နေမိ၏။

“ဒါနက မသန့်ရှင်းခဲ့ဘူးဆိုတော့.. သီလရော”

“အဲ.. အသက်ငါးဆယ် ပြည့်တဲ့အချိန်ကစပြီး ဥပုသ်နေ့ တိုင်း.. သီလဆောက်တည်ခဲ့ပါတယ်”

“အဟင်း.. ကာမေသုနဲ့ သူရာမေရယမှ အပပေါ့.. ဟုတ် လား..”

“ဗျာ!..”

“တရားဝင်က မယားနှစ်ယောက်၊ အငယ်အနှောင်းက ထား သေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ထဲက လက်သင့်ရာကိုလည်း အလွတ်မပေးဘူး”

ယမမင်းက တရစပ်စွပ်စွပ်ပြစ်တင်နေသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဘာမှမချေပနိုင်၊ အထွန့်မတက်နိုင်၊ တမလွန်ရောက်မှ ကိုယ့်အပြစ် တွေကိုယ်ပြန်မြင်ကာ နောင်တရနေသည်ထင်၏။

“ပါတီကလည်း ခဏခဏလုပ်၊ သောက်လိုက်ကြတဲ့ အ ရက်ကလည်း မပြောနဲ့တော့.. ဘီယာကတစ်မျိုး၊ သိန်းကျော်တန် အရက်ကတစ်ဖုံနဲ့ မိုးမလင်းတမ်း သောက်နေကြတာလေ၊ ဘော့ဗွဲ ကလည်းလောင်းသေး.. အနည်းဆုံးသိန်းရာချီ မဟုတ်လား ကဲ.. အဲဒါတွေအသာထား ကိုယ့်ထမင်းရှင် အသည်းရောဂါသည်တွေကို ခြိမ်းခြောက်ဟိန်းဟောက်ပြီး မတူမတန်သလိုဆက်ဆံ၊ ကိုယ့်ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရရင်တောင် အပြစ်မတင်တဲ့ လူနာရှင်တွေဆိုက.. နင်းကန်တောင်းနဲ့ လူမဆန်တဲ့ဆရာဝန် မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ”

ဘာဆိုဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် မှင်သက်သွား

ရှာသည်။ ဆရာဝန်ကြီး သူ၏လားရာဂတိကို တိတိကျကျ သိသွားပြီ ထင်၏။ ထိုင်နေရင်းနှင့် ဇက်ကျိုးကျသွားတော့၏။

“ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး သူများမျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် လုပ်ပြီး စီးပွားရှာခဲ့တဲ့ကောင်၊ သေသောက်ကျူးရင်း ကာမဂုဏ်နွံမှာ နစ်နေတဲ့ကောင်၊ သွားတော့ မဟာအဝီစိကို ခေါ်သွားကြစမ်းဟေ့၊ ဒီကမ္ဘာပျက်တောင် နောက်ကမ္ဘာအထိ ဆက်ခံဖို့သာပြင်ထားတော့”

ငရဲသားများရောက်လာကာ ဆရာဝန်ကြီးကို ဆွဲခေါ်သွား ကြသည်။ ထိုလူကြီးလည်း ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ငရဲသားတို့ ခေါ် ဆောင်ရာနောက် တရွတ်တိုက်ပါသွားရှာသည်။

ကိစ္စပြီးသွားပြီမို့ စုရပ်ဖြစ်သည့် စာကြည့်တိုက်သို့ ရဲမိုး ပြန် လာခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် တာဝန်ပြီးဆုံး၍ ခေတ္တခဏအ နားယူနေကြသော ဝိညာဉ်ခေါ်နတ်များနှင့် စည်ကားနေ၏။ ရဲမိုး နတ်ကျော်စွာအား လိုက်ရှာ၏။

စေတမန် နတ်မင်းကြီးထံပါး ခစားနေသော ကျော်စွာကို တွေ့ရသည်မို့ ရဲမိုးလည်း ဝင်၍ခစားလိုက်သည်။

“အထွေအထူး လျှောက်တင်စရာ ရှိလေသလား အသင် နတ်ငယ်”

“မရှိပါဘုရား”

“သင်တို့နတ်ငယ်များ တက်ကြွစွာ ဝတ္တရားဆောင်ရွက်တာ သိရလို့ ကျွန်ုပ်အားရမိပေတယ်၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုလျှင် မကြာခင် အထက်နတ်ဘုံထိ တက်လှမ်းခွင့်ရနိုင်မှာ ဧကန်ပဲ”

နတ်မင်းကြီး၏ မိန့်ကြားချက်ကြောင့် ရဲမိုး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ သူက ဖြူးနှင့် ဆုံစည်းခွင့်ရရန် လူဖြစ်ချင်နေသူ

မဟုတ်လား။

“လျှောက်တင်ပါရစေ နတ်မင်းကြီးဘုရား.. ကျွန်တော်မို့ လူဘုံသို့သာ လားချင်ပါသည်ဘုရား၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုလို၍ ဤသို့လျှောက်တင်ရပါသည်ဘုရား”

“လူဘုံကသာ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်သည် ဆိုသော်လည်း လူဘုံ လူလောကမှာ ကိလေသာတွေ၊ အကုသိုလ်တွေ အလှူပယ်၍နေတဲ့ အတွက် ရည်မှန်းချက်ပျောက်မှာစိုးမိသည် နတ်ငယ်”

“ဇာတိဿရဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်၍ သံသရာလည်ခြင်းကို အပြီးတိုင်ဖြတ်ပါမည် နတ်မင်းကြီး”

“ဒီလောက် အာသီသပြင်းပြနေမှတော့.. သင်ဆန္ဒရှိတဲ့အ တိုင်းပေါ့ အသင်နတ်ငယ်”

“ကျေးဇူးကြီးမြတ်လှကြောင်းပါ.. ဘုရား”

နတ်မင်းကြီး ကျောခိုင်းသွားတော့မှ ရဲမိုးလည်း သက်ပြင်း ချနိုင်တော့၏။ နတ်ကျော်စွာက မချီမချင်မျက်နှာပေးနှင့် ရဲမိုးအား ကြည့်လျက်..

“နတ်ဖြစ်တာတောင် လူ့ပြည်ဆင်းချင်တုန်းပဲနော်”

“မတတ်နိုင်ဘူး ကျော်စွာ၊ အထက်ဘုံရောက်သွားရင် မြူး နဲ့ လွဲရတော့မှာ..”

“မင်း တော်တော်ကိလေသာအားကောင်တဲ့ နတ်ပဲ”

“ပြောတော့ကွာ ဘယ်ဘဝတွေက ရေစက်လည်းမသိပါဘူး ဘယ်နှဘဝလောက်များ ဆုံစည်းပေါင်းဖက်ခွင့် ရခဲ့ကြလဲမသိဘူး မြင်လိုက်တာနဲ့ကို ငါ့ရဲ့ကြင်ဖက်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေတာ ကျော်စွာ ခဲ့..”

၈၂ ဧဝတော

“ငါကတော့ ကိုယ့်အဆင်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဗေကင်စီရိမယ့် ဘုံကိုပဲ သွားတော့မယ်ကွာ၊ အာရုံနောက်လွန်းလို့”

နတ်ချင်းတူသော်လည်း အသက်ရှူချင်းကွဲသည်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်သည်ထင်သည်။ ရဲမိုးကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ မြူးနှင့်သာ ဆုံစည်းခွင့်ရလျှင် ကိလေသာနှံ့နှံ့၍ သံသရာထဲ တဝဲလည်လည် လည်နေစေတော့.. လုံးဝနောက်ပြန်လှည့်ဖို့ လုံးလုံးမှ မတွေးမိတော့တာ အသေအချာပင် ဖြစ်နေ၏။

နတ်ဖြစ်ရတဲ့နတ် ၈၃

အခန်း(၁၂)

မြူး

ခရောင်းလမ်းစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေမိ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ခွေးလေးမိုက်ကယ်က အနားမှာရှိနေသလို မြူးတလည်း သူ့အနှစ်သက်ဆုံး ပန်းသစ်တော်သီးကို.. ခရောင်းလမ်းနှင့် မြည်းလျက်ရှိသည်။

မြူး၏အချိန်ဇယားကို အလွတ်ရနေသော ရဲမိုးလည်း.. ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိတ်လန့်စေဘဲ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့၏။ သို့သော် မိုက်ကယ်က သိသည်။ အမြီးနန့်ကာ ‘တဝုဝ’ အသံပေး၍ကြိုသည်။

“မိုက်ကယ် ဘာဖြစ်တာလဲ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

ရဲမိုးအား မမြင်ရသည့် မြူးက မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသော မိုက်ကယ်ကို ဟန့်သည်။ မိုက်ကယ် ငြိမ်သွားအောင် ခေါင်းကိုပုတ်၍ လည်ဆံမွေးအား ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှ ဟောင်သံ တိတ်သွား၏။ ရဲမိုး ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မြူးအား မြတ်နိုးစုံ မက်စွာ အလှကြည့်လို့နေသည်။

မြူး စာဖတ်နေရင်း စာအုပ်ကိုပိတ်၍ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်သည်။ ပိုင်ရှင်၏ အမှတ်သင်္ကေတကို ရှာနေခြင်းလားမသိ။ နောက်ဆုံးတွင် စာအုပ်အနှောင့်မှကဏန်းများနှင့် . . နောက်ဆုံး စာမျက်နှာတွင် ရိုက်ထားသော စာကြည့်တိုက်တံဆိပ်တုံးကို တွေ့သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒီစာအုပ် ပြန်သွားအပ်ရင် ဘယ်သူငှားခဲ့သလဲဆိုတာ သိရမှာပဲ”

တွေးပြောလေး ပြောလိုက်သည့် မြူး၏ မှတ်ချက်ကြောင့် ရဲမိုး စိတ်လေသွားရသည်။ သူမက စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိပုံရ၏။ မြူး စာအုပ်ကိုယူကာ အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ ရဲမိုးလည်း ကိုယ်ပျောက်ဘော်ဒီဂါတ်တစ်ယောက်ပမာ နောက်ခြေသုံးလှမ်းခန့် အကွာမှ ကပ်လျက်လိုက်ပါသွားသည်။

စာကြည့်တိုက်အရောက် . . ကောင်တာမှ ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုပြောရမလဲကို သူမစဉ်းစားနေ၏။

“ညီမရေ . . အမက ဒေါက်တာမြူးငုံပါ။ ဆေးရုံမှာ လူနာတစ်ယောက် ဒီစာအုပ်လေးကျန်ခဲ့တာတွေ့လို့၊ ဒီစာအုပ်ကို နောက်ဆုံးငှားသွားတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အမကို ကြည့်ပေးလို့ရမလား”

စာအုပ်မှာ စာကြည့်တိုက်ပိုင် စာအုပ်ဖြစ်သော်လည်း အငှားစာရင်းတွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ငှားသွားကြောင်း အထောက်အထားက မရှိ . . . ထိုစာအုပ် ပျောက်နေကြောင်းတွေ့ရ၍ ကောင်တာမှ မိန်းကလေး အံ့သြသွားရသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲအမရယ်၊ ငှားသွားတဲ့သူက စာရင်းမပေးပဲ ငှားသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မြူး သူလိုချင်သည့် အဖြေမရဘဲ လမ်းစပျောက်သွားသည့် အတွက် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။ လူစိမ်းတစ်ယောက်က မိုက်ကယ် မသိအောင် စာအုပ်ကိုဝင်ထားဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်မှန်း သိနေ၍ . . တွေးရခက်နေသည်။

ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စာကြည့်တိုက်ထဲ မြူး လျှောက်သွားမိသည်။ စာအုပ်စင်တစ်ခုနားအရောက် ရှားပါးစာအုပ်များကို ကြည့်ရင်း ဖတ်ချင်လာ၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် စာအုပ်စင်အကွယ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာ၏။ သူမကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသောပုံစံနှင့် ရဲမိုးက . .

“ဟင်! . . ဒေါက်တာမြူး ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟယ်! . . ကိုမိုက်ကယ်”

“ကိုယ်တို့ ထပ်ဆုံပြန်ပြီနော် မြူး”

မြူးက ရှက်ပြုံးလေးပြုံးလိုက်ပြီး . .

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ တိုက်ဆိုင်ပြီး ခဏခဏဆုံနေတာ ထူးတော့ထူးဆန်းနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“အဲဒီတိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ မြူးရေ”

ရဲမိုးလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့၍ ခဏမျှစကား ရပ်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် . . စောစောက မြူးလာအပ်သော စာအုပ်လေးအား စာအုပ်စင်တွင် လူတစ်ယောက်လာထားတာကို တွေ့ပြီး . .

“နန္ဒာသိန်းဇံရဲ့စာအုပ်တွေကို မြူးကြိုက်လား၊ ခရောင်း လမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်းတို့ဘာတို့ပေါ့”

ဒါလည်းတိုက်ဆိုင်သွားပြန်၍ . . .

“ကြိုက် . . ကြိုက်ပါတယ်၊ စောစောကပြောတဲ့စာအုပ်က ပြီးအောင်တောင် မဖတ်ရသေးဘူး”

သူ့အကြောင်း သိချင်သောဆန္ဒက ပြင်းပြနေသဖြင့် . .

“ဒါနဲ့ ရှင် . . ရှင်ကော ဒီကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ကျွန်တော်က ဒီစာကြည့်တိုက်မှာ နေတာလေ”

“ဒီမှာဘာလုပ်ရတာလဲ ကိုမိုက်ကယ်”

ရဲမိုး မေးစေ့တစ်ချက်ပွတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး . .

“ဒီမှာ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ . . စာဖတ်တယ်လေ”

မြူးက ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း . .

“မဟုတ်ဘူး . . မဟုတ်ဘူး . . ကျွန်မပြောတာက ရှင့်ရဲ့လခ စားအလုပ်ကိုပြောတာ”

“ဪ . . သိပြီ . . သိပြီ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က စာအုပ်ပြန်မ အပ်တဲ့လူတွေဆီက ပြန်သွားတောင်းရတဲ့အလုပ် . . . ဟုတ်တယ် အဲဒီအလုပ် . . ”

“ရှင့်အလုပ်က အတော်ပင်ပန်းမယ့် အလုပ်ပဲနော်”

မြူး၏ သရော်သလိုအပြောလေးကို ရဲမိုး သဘောကျသွား

၏။

“အဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

“ဘယ်လိုလဲဗျ ကျွန်တော့်ချည်းပဲ မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေပါ လား၊ လူနာခွဲစိတ်ခွင့် ပြန်ရနေပြီ မဟုတ်လား၊ အလုပ်လုပ်ရင် သေချာစိတ်ထဲမှာနှစ်ပြီး လုပ်ရတယ် မြူးရဲ့”

“မနေ့က ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုတော့ လုပ်လိုက်ရသေးတယ် . . အောင်အောင်မြင်မြင်ပါပဲ”

“ဒါဆို မနေ့က မြူးအတွက် နေ့ကောင်းနေ့မြတ် ဖြစ်သွား တာပေါ့”

“အဟင်း . . အဟင်း . . မနေ့က ကျွန်မကြောင့် ဘယ်သူမှ မသေခဲ့ဖူးလို့ ဆိုလိုတာလား ကိုမိုက်ကယ်”

မြူးမှာ ရဲမိုးနှင့် ပြောနေရသည်ကို သဘောကျကာ ဖော် မြူးနေလေသည်။ ရဲမိုး သူမ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်းက . .

“မြူးက ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ရှင်က ဘာလို့ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ . . ”

“ကျွန်တော် ခံစားလို့ရတယ်လေ မြူးရဲ့”

ဒီလိုနှင့် နှစ်ယောက်သား စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ကာ တစ်ခု တစ်ခု ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ် ကိုမိုက်ကယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

“ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ ရှင်က . . ”

“မြူး ဘယ်သွားသွားပေါ့”

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြ

သည်။ မြူးက စူပါမားကက်တစ်ခုဝင်ပြီး.. သူမသိပ်ကြိုက်သော ပန်းသစ်တော်ကို ဝင်ဝယ်သည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ဆက်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ထမင်းစားချိန်ဖြစ်နေ၍ လူတစ်ယောက်မှမရှိတော့..

မြူးက ပန်းသစ်တော်ကို ရေဆေးအခွံနွာကာ ကိုက်စားနေ၏။ ရဲမိုးကို တစ်လုံးကျွေးတော့.. မစား.. ။

“အဲဒီအသီးက ဘယ်လိုအရသာရှိလဲ မြူး”
“ရှင်က နောက်နေပြန်ပြီ ပန်းသစ်တော်ရဲ့ အရသာကို ရှင်တကယ်မသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်က မြူးလို အရသာခံပြီးမှ မစားဖူးတတ်ကိုး”
“အင်း.. သူ့အရသာက ချိုတယ်၊ အရည်ရွမ်းတယ်၊ နူးညံ့တဲ့ အသီးတစ်သီးပေါ့၊ ပြီးတော့.. သကြားအမှုန်လေးတွေ ပါးစပ်ထဲကို အရည်ဖျော်ဝင်သွားသလို ခံစားရတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ.. ရှင်စားချင်သွားပြီလား”

“မြူး ပြောပြတာနဲ့တင် အဲဒီအသီးကို ကျွန်တော်စားလိုက်ရသလိုပဲ”

ထို့နောက် မြူးက အဏုကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြည့်နေ၏။

“ကဲ.. ရှင်လက်ပေး ရှင်ကို သွေးစစ်ကြည့်ရအောင်..”

ဒီတော့ ရဲမိုးတွန့်သွားပြီး..

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မြူးရဲ့”

“ရှင်ကို ရောဂါရှာဖွေပေးမလို့လေ”

“မဖြစ်ဘူးနဲ့တူတယ် မြူး၊ ကိုယ်ကသွေးမြင်ရင် အရမ်းမူး

တတ်လို့ပါ”

သူ့နဂိုပုံစံကို သိသွားမှာစိုး၍ ရဲမိုးပြောလိုက်သည်။ မြူးသူ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်လျက်..

“ဪ.. ရှင်ကလဲ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီးတော့.. ဟင်းဟင်း.. ကျွန်မလဲ ဆရာဝန်မဖြစ်ခင်က.. သွေးမြင်ရင် အရမ်းကြောက်တတ်ခဲ့တာ..”

မြူးပြောရင်း မှန်ပြောင်းဆက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုမိုက်ကယ် ဒီမှာလာကြည့်ပါဦး”

ရဲမိုး မှန်ပြောင်းနားကပ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။ မှန်ပြောင်းထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဆဲလ်သေးသေးလေးများကို တွေ့နေရ၏။

“အဲဒီ ဆဲလ်တွေအားလုံးက ကျွန်မကိုယ်ထဲကလေ..”

“အင်း.. ဒါဆို ကိုယ်ထဲကဒီဆဲလ်တွေ အကုန်လုံးသေသွားရင် မြူးလည်းသေပြီပေါ့”

“အဲလိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ ကိုမိုက်ကယ်ရယ်”

အခန်း(၁၃)

အခန်းထဲမှတိဗ္ဗိလတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်ရင်း ဦးစိန်ပြောင်

က...

“မောင်ရင်... မင်းရောတိဗ္ဗိကြည့်အုံးမလား”

“ကျုပ်ရောက်လာတိုင်း ခင်ဗျားဘယ်လိုများ သိနေသလဲ ဦးစိန်ပြောင်”

ဦးစိန်ပြောင် ခေါင်းထောင်လာကာ ဟတ်ခနဲတစ်ချက်ရယ် လိုက်ရင်း သူ့ကိုယ်ထင်ပြလိုက်သောနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လေ၏။

“ဟ... မင်းက နတ်ဖြစ်နေပေမယ့် ရုပ်ဖြောင့်သားပဲ၊ ဪ မေ့နေလိုက်တာ နတ်တွေအားလုံးကြည့်ကောင်းကြတာ... ငါမေ့နေ လိုက်တာ”

ဒီလူဘာလဲဆိုတာ ရဲမိုးသိချင်လာသည်။

“နှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး ငါ့ဘဝကိုလျှို့ဝှက်ပြီး နေလာခဲ့ရတာ မောင်ရင်နဲ့ကျမှ အကုန်ပေါ်ကုန်ပြီပေါ့၊ အရင်က ငါလည်း မင်းလိုပဲ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ၊ လူမန်ဆင်းတာတို့ပေါ့... အဲဒါက လုပ်ရတာ လွယ်ပါတယ်ကွာ”

ပြီးမှ ဟန်လုပ်အပြုံးတစ်ချက်ကို ပြုံးလိုက်ရင်း ရဲမိုးအားမေး သည်။

“ဘာလဲ မင်းက ငါသေတော့မှာမို့ ငါ့ဘေးနားရောက်နေရ တာလား”

“ခင်ဗျား မသေနိုင်သေးပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို ဘာလို့မင်း ငါ့အခန်းဆီ ခဏခဏလာ နေရတာလဲ... အင်း... ငါထင်တယ် မင်း ဆရာဝန်မလေးကြောင့် ရောက်နေတာ မဟုတ်လား”

ရဲမိုး အံ့အားသင့်ကာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပဲ ထိုလူကို ကြည့် နေမိသည်။ နတ်ကိုတောင် အံ့အားသင့်အောင် လုပ်နိုင်နေတာ ဒီလူ က ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ရဲမိုးအတွက်ခန့်မှန်းရန် ခက်ခဲသွားသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ သေချာပါတယ်၊ မင်း ဆရာဝန်မလေးကြောင့် ရောက်နေတာပါ၊ သူက ချောတာကိုး... ဟားဟား... ဟုတ်ကယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ...”

ရဲမိုးစကားဖြတ်ကာ မေးလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ငါဟာ အတူတူပဲပေါ့၊ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ငါ လူဖြစ်နေပြီလေ”

“ကဲ... မောင်ရင် မင်းကြိုက်တာမေး၊ မင်းမေးတာတွေ ငါ အကုန်ပြောမှာပါ”

ဦးစိန်ပြောင်ထလာကာ သူ့စောင်အောက်မှ အာလူးကြော် ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ တဂွတ်ဂွတ်မြည်အောင်စားရင်း..

“ကျုပ် နတ်ဘုံက ဆင်းလာတာလေ မောင်ရင်ရဲ့”

“မယ့်နိုင်စရာပဲဗျာ”

“ဘာလဲ.. မင်းကိုငါ သက်သေပြရမလား၊ မင်းတို့စုရပ်က စာကြည့်တိုက်မှာ.. ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

“ဟင်!..”

ထုံးစံအတိုင်း အားပါးတရ ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံနှင့်ပြော ရင်း..

“မင်းတို့ဟာ ဘာသာစကားမျိုးစုံ ပြောနိုင်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ကူးလိုက်ရုံနဲ့တင် ခရီးသွားနိုင်ကြတယ်”

ကိုစိန်ပြောင် စကားမဆက်တော့ဘဲ စိတ်ထဲမှ..

အခု.. ငါ့စိတ်ထဲက ပြောလိုက်တဲ့စကားသံကိုရော မင်း အကုန်ကြားနေရတယ် မဟုတ်လား..

“တော်.. တော်ပါပြီဗျာ.. ဆက်မပြောပါနဲ့တော့..”

ရဲမိုး လက်ကာပြရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါတွေ မင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုယုံရမလဲကို မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

“ယုံတာမယုံတာက မင်းအပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတယ်လေ”
ဦးစိန်ပြောင်စကားအဆုံး တအံ့တသြကြည့်ရင်း..

“ခင်.. ခင်ဗျား.. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူ့ဘဝကို ရောက်လာရတာလဲ”

ဦးစိန်ပြောင်မှာ အာလူးကြော်ထုပ်ကုန်သွား၍... ရေခဲသေတ္တာနောက်တွင် ဖွက်ထားသော ပူတင်းဘူးကိုဖောက်ပြီး ထပ်စားနေလေ၏။ ပြီးမှ..

“မင်း ရွေးချယ်ရမယ်”

“ကျွန်တော် ဘာကိုရွေးရမှာလည်း..”

လူ့ဘဝပြန်လာချင်သော ရဲမိုးမှာ အားတတ်သရော မေးမိသည်။

“နတ်သက်ကြွေတယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးလား၊ နတ်တွေက သူတို့နေရမယ့် သက်တမ်းကုန်ရင် နတ်သက်ကြွေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်မတိုင်သေးဘဲ စောစောကြွေအောင်လုပ်တဲ့နည်း ငါ့မှာရှိတယ်၊ လူဖြစ်ချင်ရင် လူပြည်မှာ ကြွေကျပစ်လိုက်ပေါ့ကွာ..”

ရဲမိုး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး ဦးစိန်ပြောင်..”

“မင်းစိတ်ထဲမှာတော့ ဖြစ်ချင်တာကို ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ချထားနိုင်ရမယ်၊ ငါလုပ်နိုင်တယ်.. လုပ်ကိုလုပ်နိုင်ရမယ်လို့လဲ ယုံကြည်ထားရမယ်၊ ပြီးရင်.. အမြင့်တစ်နေရာရာကနေ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်၊ ဥပမာ.. တံတားပေါ်ကဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုခုရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်ကဖြစ်ဖြစ် ခုန်ချကြည့်လိုက်ပေါ့”

ဦးစိန်ပြောင် ပြောနေရင်း ရေခဲသေတ္တာဖွင့်လိုက်ပြန်ကာ

အထဲမှ ရေသန့်ပုလင်းယူပြီး အားရပါးရမောသောက်လိုက်ပြန်သည်။

ဦးစိန်ပြောင်မျက်နှာအား စိုက်ငေးလျက် ရဲမိုး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

“အောက်ရောက်လို့ မင်းနိုးလာတဲ့အချိန်မှာ မင်းနှာခေါင်းက လူတွေလို အနံ့ခံလို့ရနေမယ်၊ ပြုတ်ကျတဲ့အရှိန်ကြောင့် နာကျင်မှုကိုခံစားရမယ်၊ ပြီးတော့ . . . မင်း အရမ်းကို ဗိုက်ဆာလာမယ်၊ ဒေါသတွေဖြစ်လာမယ် . . . အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်း လူပြန်ဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ”

“လူ . . . လူပြန်ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ကိုဖြစ်မှာ”
ရဲမိုးမျက်လုံးပြူးသွားရလေပြီ။

“အဲလိုလူပြန်ဖြစ်သွားရင် မင်းမှာ အလုပ်တော့မရှိဘူးပေါ့၊ အင်း . . . မှတ်ပုံတင်လည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

အိတ်ထဲမှ ဆေးလိပ်ဘူးထုတ်ကာ မီးညှိပြီး ထုတ်သောက်နေလိုက်သေးသည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားကော . . . ဘာလို့ လူပြည်ဆင်းလာတာလဲ”

ထိုအခါမှ ဦးစိန်ပြောင် လက်ယက်ခေါ်ကာ သူ့ဘေးတွင် လာထိုင်ခိုင်းသည်။ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်ကိုထုတ်ကာ သူ့ကိုပြ၏။

“ဒါ . . . ကျုပ်သမီး ရည်မွန်လေ၊ ဒါကတော့ သူ့ယောက်ျား အာကာတဲ့ . . . အဲဒီကောင်က အကျင့်တော့သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒါက ငါ့မြေးလေး ကစ်ကစ်တဲ့ . . .”

ကိုစိန်ပြောင် ပြနေရင်း နောက်ဆုံးဓာတ်ပုံတစ်ပုံသာ ကျန်

တော့သည်။

“ဒါကတော့ ငါ့အချစ်ဆုံးမိန်းမ မခင်ကြည်လေ . . . သူ့ကြောင့် ငါ လူပြည်ရောက်လာရတာပဲ မောင်ရင်ရေ”

“ခင်ဗျားမိသားစုကိုရော ခင်ဗျားအကြောင်း အကုန်ပြောပြထားသေးလား”

သူက စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“ငါလည်း နှစ်ကြိမ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ် . . . ဒါပေမယ့် မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေတော့ ငါလည်းတွေးမိတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဘာလို့ စိတ်ရှုံးပေါက်ပြီး လူပြည်ကို ဆင်းခဲ့ရတာလဲ ဆိုတာကိုပေါ့ . . .”

“အဲဒီတော့ . . . ဘာအဖြေထွက်လဲ . . .”

“ဒါကတော့ . . . ငါက ပြည့်ဝမှုမရှိသေးတဲ့ သင်ယူစရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတဲ့နတ် ဖြစ်လို့နေမှာပါကွာ၊ ဒီလိုအမြဲလုပ်နေကြရင် လူတွေက နတ်တွေကို ယုံမှာမဟုတ်တော့ဘူးကွာ”

သက်ရှိထင်ရှား လူတစ်ယောက်က နတ်တစ်ပါးအား ပြောပြနေသည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်။

“ဒါဆို . . . ကျွန်တော် မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ . . . ဒွေးမယ်နော်ဆိုတဲ့ ကိန္နရီနတ်မိမယ်လေးနဲ့ သုဓမ္မမင်းသား ပေါင်းဖက်ခွင့်ရခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ နဂါးမနဲ့ ရသေ့ ပေါင်းဖက်ကြတာ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်းမှာ ရှိတယ်လေ”

“အဟီး . . . ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ကျုပ်အားတက်သွားပြီဗျာ”

ဦးစိန်ပြောင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ သူ့အတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိနေ၏။ စကားပြော၍ ကောင်းနေစဉ်မှာ တံခါးခွင့်သံကြား

လိုက်ရသည်။

ဦးစိန်ပြောင်၏ဇနီး ဆေးပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ပြန်ဝင်လာသည်။ ရဲမှီးကိုတော့ သူမ မမြင်ရ။

စေတနာနှင့်လား၊ ဝသီကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်. . မိန်းမတွေထုံးစံအတိုင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေသည်။

“ရှင့်နှယ်. . တွေ့လိုက်တိုင်း ဒါတွေပဲစားနေတာပဲ. . ”

မခံစားနိုင်တော့သည့် ဦးစိန်ပြောင်မှာ ခေါင်းအုံးအပိုတစ်လုံးနှင့် နားပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်လေတော့၏။

အခန်း(၁၄)

အခန်း(၁၄)

ခန်းဝင်ဖို့ အချိန်တွေလိုသေး၍. . မြူး နားနေခန်းတွင် သက်သောင့်သက်သာ နားနေလိုက်သည်။ စိတ်အားလပ်သွားသည်နှင့် အတွေးထဲဝင်လာသူက မိုက်ကယ်ဖြစ်နေ၍ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩမိသည်။ တတွတ်တွတ် ချစ်ရေးဆိုကာ အဖြေတောင်းနေသော ဒေါက်တာကျော်စိုးကိုတော့ ဘာလို့သတိမရမိပါလိမ့်ဟု သူမတွေးမိသည်။

အတွေးထဲရောက်လာသော မိုက်ကယ်က သူမကိုစိုးစိုးလို့ထား၏။ မိုက်ကယ်နှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်တွေကိုလည်း ပြက်ပြက်

၉၈ ဇေဝတာ

ထင်ထင် အမှတ်ရနေမိသည်။ တွေ့လိုက်တိုင်း ဒီအင်္ကျီ ဒီအဝတ်အစားနှင့်သာ ဖြစ်သော်လည်း အမြဲသန့်ရှင်းကာ စတိုင်ကျနေ၏။ သူက အမှတ်မထင် ရောက်လာတတ်သလို၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်သွားတတ်တာမျိုးလည်း သတိပြုမိသည်။

ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာကျော်စိုးနှင့် စကားပြောရသည် ထက် ပိုရင်ခွန်ရသည်က အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ဟယ်. . မြူး တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလို့ပါလား၊ ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲနော်. . ပြောစမ်း ဘာတွေတွေ့ပြီး သဘောကျနေတာလဲ”

“ဟင်. . သန္တာ”

“ဟုတ်ပ. . ကျွန်မပါ၊ ကဲ. . ပြော ဘာကြောင့်ပြုံးတော်မူရသလဲဆိုတာ”

“အဟင်း. . မိုက်ကယ့်အကြောင်း တွေးမိလို့ပါ”

“ဟေ. . နင့်ခွေးကြီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး ခွေးမိုက်ကယ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ လူမိုက်ကယ်ကြောင့် ပြုံးမိတာ”

“ဟင်! . . လူမိုက်ကယ်၊ ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ. . မနေ့က နင်နဲ့အတူပါလာတဲ့ စမတ်ကျကျ လူတစ်ယောက်ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟား. . အင်တာနက် မတင်ဘဲနဲ့ကို သတင်းတွေက မြန်လိုက်တာ၊ ဟုတ်တယ် အဲဒါသူပဲ”

မေသန္တာ စပ်စုလာသည်တွင် ရင်ဖွင့်ချင်နေသော မြူးလည်း အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ မေသန္တာ မျက်လုံးအ

နတ်ပြစ်ရတနာ ၉၉

ပိုင်းသားနှင့် နားထောင်နေ၏။

“သေချာပြီ မြူး၊ ငါ နင့်ရင်ခွန်သံတွေ ကြားနေရတယ်”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူး သန္တာရယ်”

“ကိုကျော်စိုးတော့ ကျန်ရစ်ကြီးဖြစ်ပြီ၊ သနားပါတယ်”

“ဟိတ်. . မိန်းမ၊ ဘာမှဖြစ်သေးတာမဟုတ်ဘူး လျှောက်ဖွဲ့မနေနဲ့ဦး”

“အေးပါ. . အေးပါ. . ”

မည်သို့ဆိုစေ မြူး ရင်ပေါ်သွားသည်။ တိုင်ပင်လိုက်ရသဖြင့်လည်း စိတ်ထဲလုံခြုံမှု ရှိသွားသလို ခံစားရသည်။ ထိုနေ့က ခွဲစိတ်ခန်းဝင်တော့လည်း ပိုင်နိုင်တိကျ သေသပ်စွာ ခွဲစိတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ရင်ခွန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် အချစ်ဆိုတာ ဘဝအတွက် လိုအပ်သည့်အရာတစ်ခုဟုလည်း လက်ခံယုံကြည်မိတော့၏။

အပြန်တွင် လိုင်းကားလည်း မစီးချင်၍ တက္ကစီနှင့်ပြန်ရအုံးမည်။ ဆေးရုံအပြင်ရောက်သည်နှင့်. .

“မြူး. . ”

နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ရဲမီးကို အပြုံးလေးနဲ့အတူ တွေ့ရသည်။ လက်ထဲတွင် မိန်းမစီးစက်ဘီး အသစ်စက်စက်လေးကိုကိုင်လျက် သူမဆီလျှောက်လာနေသည်။

“ဒါလေး. . . မြူး လိုအပ်နေမယ်ထင်လို့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဆောင်ပါ. . . ”

မြူး လိုအပ်နေတာကို သူတကယ်သိနေ၏။ ရင်ထဲလိုက်ပို့သွားကာ စက်ဘီးလေးကို ကြည့်သည်။ သူမ ဝယ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသော စက်ဘီးလေးပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုမိုက်ကယ်ရယ် ဘယ်လောက်တောင်ပေးပြီး ဝယ်လာရတာလဲ. .”

“ဒါကအရေးမကြီးပါဘူး မြဖူးရယ်၊ ရင်ထဲကစေတနာက အရေးကြီးတာပါ”

မြဖူး မငြင်းရက်တော့. . စက်ဘီးကိုပြောင်းကိုင်ကာ. .

“ကိုမိုက်ကယ်ကို မြဖူး ညနေစာလိုက်ကျွေးမယ်လေ”

ရဲမိုး ပျာပျာသလဲ ငြင်းရတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြဖူး၊ ကိုယ်ဒီနေ့ ဥပုသ်စောင့်ထားလို့ပါ၊ ကဲ. . နောက်ကျနေဦးမယ်. . ပြန်တော့နော်”

မြဖူးကို နှုတ်ဆက်ကာ ရဲမိုး လှည့်ထွက်သွား၏။

ညရစ်နာရီဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း မြဖူးအိမ်အပြန်လမ်းတွင် လူပြတ်သလောက် ဖြစ်နေသည်။ အနည်းငယ်စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာ၍ မြဖူး စက်ဘီးကို သွက်သွက်နင်းလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် လမ်းထောင့်ချိုးတစ်ခုမှ လူသုံးယောက် ပြေးထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သုံးယောက်ရင်ဘောင်တန်းပြီး. . လမ်းပိတ်သလို လုပ်နေကြသည်မို့ ရှောင်မရတော့သည့်အတွက်. . မြဖူး ဘရိတ်ညစ်လိုက်ရသည်။

“ကျိုး! . . .”

မြဖူး ခြေတစ်ချောင်းထောက် ရပ်လိုက်ရပြီး၊ ကြောက်စိတ်နှင့် လွတ်လမ်းကို ရှာကြည့်သည်။ လမ်းပိတ်ထားသူ သုံးယောက်မှာ လူငယ်များဖြစ်ပြီး အနည်းငယ် မူးနေကြဟန်လည်းတူသည်။

“ဒဏ်ရာအနာတရ မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုရင် အလှူငွေထည့်သွင်းပါ”

“ကျွန်မကဆရာဝန်ပါ. . ပိုက်. . ပိုက်ဆံမပါလာဘူးရှင့်”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ စက်ဘီးထားခဲ့ပေါ့. . ပြန်ဖြောလိုက်ရင် ငွေပေါ်တာပဲ”

သက်သက်မဲ့ အနိုင်ကျင့် ပိုက်ကြေးခွဲနေမှန်း သိသော်လည်း အံ့တုဖို့မလွယ်လောက်တာကိုလည်း သူမတွေးမိသည်။ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံလေး ထုတ်ပေးလိုက်ရင်ကောင်းမလား တွေးနေစဉ်မှာပင် ထိုသုံးယောက်က မြဖူးအနား တိုးလာ၏။

“ရှင်. . ရှင်တို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မြဖူးအမေးကို အဖက်လုပ်ပြီး ဖြေမည့်သူမရှိ တစ်ယောက်က စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှ စလင်းဘက်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

မြဖူး ပြန်လုရန်ကြိုးစားတော့. . ဘေးနားမှ နှစ်ယောက်က လက်မောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

“အချစ်ကလေးကလည်းကွာ၊ လှူတတ်ရင် မြတ်ပါတယ်”

“ဟေ့! . . ကောင်မလေးကိုလွှတ်လိုက်၊ အဲ. . မဟုတ်ဘူး ဆရာဝန်မလေးကို လွှတ်လိုက်၊ ပြီးတော့. . ပိုက်ဆံအိတ်ကို ချထားလိုက်စမ်း”

အသံလာရာလှည့်ကြည့်တော့ ရဲမိုးဖြစ်နေသည်။

“ဟင်! . . ကိုမိုက်ကယ်”

“ဟ. . လူစွမ်းကောင်းကြီးပါလား”

“ငါ မင်းတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့ဆန္ဒမရှိဘူး၊ မင်းတို့ဒီနေရာက ကြည်ကြည်သာသာ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ငါမင်းတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးမှာပါ”

“ဟာ. . ဒီကောင်စောက်ရှူးပဲ. . ချကွာ. .”

လူငယ်များ ရဲမိုးဆီပြေးဝင်ကြသည်။

“ဖုန်း!.. ဖုန်း!.. ဖုတ်!..”

အသံပင်မထွက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ဝိုင်းခနဲ လဲကျကုန်၏။

ပွဲက ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။

လဲမီပေါ်မှ စလင်းဘက်အိတ်ကလေးကို ကောက်ယူကာ မြူးကို ရဲမိုးပေးလိုက်သည်။

လူငယ်သုံးယောက်လုံး ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် တအီးအီးတအားအား အော်ညည်းနေတာ တွေ့ရသလို.. မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသေးသည့် မိုက်ကယ့်ကို တွေ့ရ၍လည်း အံ့ဩတကြီး ဖြစ်မိ၏။

“သွားကြစို့ မြူး.. လူအုံလာရင် ရှင်းရခက်နေမယ်”

ရဲမိုးက စက်ဘီးကိုတက်ခွလိုက်သဖြင့် မြူးလည်း ကယ်ရီယာပေါ် တင်ပလွှဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရဲမိုး စက်ဘီးကို အားစိုက်နင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုနင်းရမှာလဲ မြူးရဲ့ လမ်းညွှန်ဦးလေ”

“တည့်တည့်ပဲနင်း ကိုမိုက်ကယ်.. ရွေးနားကျမှ ဘယ်ဘက်ခိုးရမှာ”

“ဟုတ်ပြီ”

ရောက်ဖူးသော်လည်း မသိသလိုပုံစံဖြင့် ရဲမိုးပြောလိုက်၏။ စက်ဘီးက ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြေးလွှားနေပြီ။

“မြူး.. ကျွန်တော့်ခါးကို ဖက်ထားလို့ရတယ်နော်”

စကားအဆုံး သူမလက်နှစ်ဖက်က ရဲမိုးခါးကိုသိုင်းဖက်လိုက်၏။

“ကိုမိုက်ကယ် ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

“မြူးကို စိတ်မချတာနဲ့ နောက်ကလိုက်ကြည့်တာလေ”

ထိုစကားကြောင့် မြူးရင်ထဲ အရမ်းကျေနပ်သွားသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့.. သူတို့က လူကိုပါ အန္တရာယ်ပြုကြတော့မှာ”

ရဲမိုး စက်ဘီးကို ခြံရှေ့ရပ်ပေးလိုက်သည်။ မြူးက တံခါးသော့ဖွင့်ရင်း..

“ရောက်တုန်း အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား ကိုမိုက်ကယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဝင်တာပေါ့”

မကြာခဏ ရောက်ဖူးပြီးဖြစ်သော်လည်း ခုတစ်ခါက လူအဖြစ်ဝင်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်၍ ရဲမိုးမငြင်းတော့၊ သော့အထပ်ထပ်ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရဲမိုးကိုတွေ့သည်နှင့် မိုက်ကယ်မှာ အပြေးလေးထွက်လာပြီး ဆီးကြိုသည်။

“ဟင်!.. ရှင့်ကို သိနေပါလား၊ သူ့ နာမည်က မိုက်ကယ်ပဲလေ”

“အင်း.. သူ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပြောပြပါတယ်”

ခွေးကစကားပြောသည်ဆို၍..

“ဟာ!.. ကိုမိုက်ကယ်ကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ၊ သူစကားပြောတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလည်း”

“အဟုတ်.. တစ်ခြားဘာတွေပြောသေးလဲဆိုတော့.. မြူး ညဘက်အိပ်မပျော်ရင် သူကစိုးရိမ်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့.. မြူး အမြဲပြုံးနေတာကိုပဲ သူမြင်ချင်တယ်တဲ့၊ သူ့ကိုအနမ်းလေး လာပေးမယ့်အချိန်ကိုလည်း အမြဲမျှော်နေမိတယ်တဲ့..”

“ဟင်းဟင်း.. ကဲပါ.. ပြပါဦး ကြည့်ရအောင်..”

မီးတွေဖွင့်ပြီးသည်နှင့် မြူးက ရဲမိုးအား သေချာကြည့်ရှု

၁၀၄ ဇေဝတာ

စစ်ဆေးသည်။

“ဟင်း.. ဘာဒဏ်ရာမှမရလို့ တော်သေးတာပေါ့”

သို့နှင့်.. ရဲမိုးလည်း မြူးအတွက် စိတ်ချသွားရပြီမို့ သူတို့
စုဝေးရာ ဗီဇိုန်သို့ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဟိုရောက်တော့ နတ်ကျော်စွာနှင့်တွေ့၍ သူဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ
ကို ပြောပြလေသည်။

“ဦးစိန်ပြောင် ပြောပြတဲ့အတိုင်းသာဆိုရင် မင်းခုန်ချလိုက်
လို့.. သတိပြန်ရလာတဲ့အခါမှာ လူပြန်ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်.. ကျော်စွာ”

“ဒါဆို.. မင်း လူဖြစ်သွားရင် နှာခေါင်းနဲ့ လေရှုလို့ရသွားပြီ
ပေါ့.. ဟားဟား.. ”

ကျော်စွာက ဗရုတ်ကျသောလေသံဖြင့် ပြော၏။

“ဘယ်ကမလဲကွ.. ရေလည်းသောက်နိုင်မှာပေါ့ကွာ”

ရဲမိုးက ပြောင်သလိုပုံစံနှင့် ပြန်ပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်
စွာက..

“ဟား.. ဟား.. သတင်းစာလည်း ဖတ်လို့ရသွားမှာ”

“လိမ်ပြောလို့လည်း.. ရအုံးမှာ”

ကျော်စွာ တစ်ခွန်းပြောလျှင် ရဲမိုးလည်း တစ်ခွန်းပြန်ပြော
နေ၏။

“မင်း သွားတိုက်လို့လည်းရမယ်”

“ထမင်းစားလို့လည်း ရမှာပေါ့”

ရဲမိုးက ပြန်၍...

“ငါ သူ့ဆံပင်လေးတွေ ကိုင်လို့ရသွားမယ်၊ လူပြည်မှာ ငါ

နတ်ဖြစ်ရတဲ့နတ် ၁၀၅

သိပ်ချစ်တဲ့ ဆရာဝန်မလေးနဲ့ အလှတရားတွေကို လက်တွေ့ခံစားလို့
ရမယ်လေ”

ကျော်စွာကတော့ သူ့ကိုစိတ်မချမ်းသာစွာကြည့်လျက် ကရု
ဏာသက်ဝင်နေ၏။

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ.. ”

အခန်း(၁၅)

မြူး ကားပါကင်တွင် သူ့စက်ဘီးကို သိမ်းဆည်းသောခတ်နေသည်။ ဆေးရုံပေါ်တက်ဖို့ လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် နောက်တွင်ကပ်လျက် ရပ်နေသော ရဲမိုးကို ဝင်တိုက်မိသည်။

“အမလေး! . . လန့်လိုက်တာ ကိုမိုက်ကယ်ရယ်”

“ဆောရီး. . မြူး ဝင်လာကတည်းကတွေ့တယ်၊ နောက်ချင်လို့ တမင်ရပ်နေတာ”

“ဒီတစ်ခါတွေ့တာရော တိုက်ဆိုင်တာလား၊ တမင်တကာ

လား”

“ကိုယ် မြူးကိုတွေ့ချင်လို့ လာစောင့်နေတာ”
ရဲမိုးအပြေကြောင့် မြူးရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။
သူတို့ ကားပါကင်မှ ဓာတ်လှေကားနှင့် သုံးလွှာသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ သုံးလွှာအရောက် ဒေါက်တာမေသန္တာနှင့် ဆုံ၏။

“ဟိတ်. . မြူး”

“ဟယ်. . သန္တာ၊ အဟင်း. . အတော်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကိုမိုက်ကယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား. . ကျွန်မ ဒေါက်တာမေသန္တာပါ၊ ကျွန်မတို့မြူးကို ပြုံးပျော်စေနိုင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေသန္တာက သွက်သွက်လက်လက်ပင် နှုတ်ဆက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့စကားပါဆိုသည်။ သူ့အကြောင်း သန္တာအား ပြောပြထားပြီးကြောင်း သက်သေစကားတွေပါ ကြားရ၍ ရဲမိုး ကြည်နူးသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကဲ. . . ကိုမိုက်ကယ် မြူးတို့ ဂျူတီဝင်ရဦးမှာ သွားမယ်နော်”

နှုတ်ဆက်ပြီး မေသန္တာနှင့်အတူ မြူးဆက်လျှောက်သွားတော့ ရဲမိုး လှမ်းကြည့်ကာငေးမောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

မေသန္တာနှင့် မြူး တွတ်ထိုးရင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ယူ မိုက်ကယ်က သိပ်စမတ်ကျတာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ. . ဟုတ်ပါပြီ. . ”

“ကဲ. . ပြောစမ်း ဘယ်အခြေဆိုက်နေပြီလဲ”

မြူးကလည်း လက်ရှိအခြေအနေကို မကွယ်မှတ် ပြောပြ

၁၀၈ ဒေဝတာ

သည်။ လူရမ်းကားတို့လက်မှ ကယ်တင်ခဲ့ပုံနှင့် အိမ်အလည်ခေါ်ခဲ့ပုံများအထိ အသိပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိုက်ကယ်နှင့်ဆုံရတိုင်း သူပျော်ရွှင်မိကြောင်းပါ ဝန်ခံလိုက်၏။

ရဲမိုးမှာတော့ အမျိုးသမီးသားဖွားခန်းအနီး ယောင်လည်လည်လုပ်နေ၏။ မွေးခန့်ရှေ့စကြိုတွင် မီးဖွားချိန်ကိုစောင့်ရင်း.. အလွယ်တကူမွေးနိုင်အောင် ဗိုက်ကိုမ၊ ခါးကိုနှိပ်လျက် လမ်းလျှောက်နေကြသည့် မိခင်လောင်းများထံမှ အံ့ကြိတ်ညည်းညူသံတွေ.. အမလေး တသံတွေနှင့် ဆူညံကာ ရှုပ်ထွေးစည်ကားလျက်ရှိသည်။

ရိုးရိုးမွေး၊ ခွဲမွေး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် မွေးခန်းထဲရောက်နေကြသည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ၏ အော်ဟစ်သံကလည်း အခန်းပြင်ထိ လျှံထွက်လို့နေသည်။ လူဖြစ်ရသည့်ဒုက္ခတွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်ညစ်ရမည့်အစား ရဲမိုး စိတ်ဝင်တစား ရှိနေလေ၏။

လူမှုဒုက္ခအဝဝကို အရေးတယူ လေ့လာနေမိ၏။ ချစ်ခြင်းတရားကို အစပြုအရင်းတည်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နောက်ဆက်တွဲလူသားအသစ်လေးများ မွေးဖွားခြင်းဖြစ်စဉ်ကို လက်လှမ်းမီသလောက် လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝိညာဉ်နှစ်ခု မွေးခန်းထဲမှ ထွက်လာတာ မြင်ရသည်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်သာ ရှိသေးသည့် မိခင်ဝိညာဉ်က သူရင်သွေးဝိညာဉ်ကို ပွေ့ချီလျက်ထွက်သည်။

မီးဖွားနိုင်ဘဲ မိခင်ရောကလေးပါ အသက်ဆုံးရသည့်အဖြစ်က ကြေကွဲစရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။ မိခင်နှင့်သန္ဓေသားမှာ လားရာကမတူပေ။ မိခင်က ငရဲကျပြီး သန္ဓေသားက အဆုံးအဖြတ်စောင့်ဆိုင်းရမည်။

အတိတ်ကံက တရားစီရင်လိုက်သဖြင့် ဒါနသီလဘာဝနာအားကောင်း၍ လူပြန်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း လူ့လောကသို့ ခြေချခွင့်မရခင်မှာပင် အသက်ဆုံးရလေသည်။

အင် လျားကန်ဘောင် ပတ်လမ်းအတိုင်း မိုက်ကယ့်ကို သိုင်းကြီးနှင့်ဆွဲ၍ မြူး လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်။ နားရက်ဖြစ်၍ မိုက်ကယ်အညောင်းမမိစေရန် ထွက်ကျောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ လွတ်နေသည့် ခုံတန်းတစ်ခုတွေ့သည်မို့ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့်လေကြောင့် မြူး အမောပြေသွားသည်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လူမိုက်ကယ်များ ရောက်လာလေမလား

တွေ့ပြီး ပြုံးမိသေးသည်။

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်”

ဟောင်ပြီး မိုက်ကယ်ထပြေးလေရာ ကြိုးပါပြုတ်သွားလေသည်။ မြူးလှည့်ကြည့်တော့. . သစ်ပင်အကွယ်မှ ထွက်လာသော ရဲမိုးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ မိုက်ကယ်က ရဲမိုးကို အမြီးလေးနဲ့ကာ သွားနှုတ်ဆက်၏။ မြူးထလာကာ သူမအောက် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုင်ရင်း. . .

“ကျွန်မတို့ တွေ့ကြပြန်ပြီနော်”

“ရေစက်ပါလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ မြူးရယ်”

“အင်း. . ကျွန်မ နက်ပြန်ဆေးရုံရောက်တာ နောက်ကျလိမ့်မယ်၊ လူနာတစ်ယောက် ဖိတ်ထားတာ သွားရအုံးမယ်”

“ဘယ်သူလဲ. . ဦးစိန်ပြောင် မဟုတ်လား၊ သူ့မွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်တော့်လည်း ဖိတ်ထားသေးတယ်”

မြူး အံ့အားသင့်သွားကာ. .

“သူနဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မြူးဆီလာလည်ရင်း ခင်သွားကြတာပါ။ ဒါနဲ့ မြူးကိုတစ်ခု မေးစရာရှိတယ်၊ မြူးဆီလာလာနေတဲ့ ဒေါက်တာကျော်စိုးဆိုတဲ့လူကို မြူးချစ်လားဟင်”

“အဟင်း. . . ဘာလို့မေးတာလဲ ကိုမိုက်ကယ်၊ အချစ်. . . အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ သူ့ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်က ဘာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်က မြူး နားလည်မယ်လို့ ထင်နေတာ”

မြူး အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း. . ပင့်သက်တစ်ချက်နှိုက်

လျက်..

“အချစ်ဆိုတာ စာလုံးလေးနှစ်လုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်း ကျွန်မမျှော်လင့်နေမိတယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ စကားတွေ အချိန်အကြာကြီး ပြောချင်နေတာပဲ။ အတူလည်း ရှိစေချင်တယ်လေ.. . လောလော ဆယ် ကိုမိုက်ကလေးအကြောင်းကို ကျွန်မမသိသေးတာက ခက်နေတာပဲ”

ရဲမိုး လက်ကိုနောက်ပစ်လိုက်ပြီး ခါးလေးကိုင်းကာ..

“မြဖူးက ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေသိချင်နေတာလဲဟင်”

မြဖူး သူတစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာချုံ့ငုံကြည့်ပြီးမှ..

“ဘာလို့.. ရှင် ဒီအဝတ်အစား တစ်ခုတည်းကိုဘဲ တစ်ချိန်လုံးဝတ်ထားရတာလဲ။ ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်ကိုရော ကျွန်မကို ဘာလို့အသိမပေးတာလဲ။ ရှင့်မှာမိန်းမရှိလို့လား။ ရှင့်အိမ်ကရောဘယ်မှာလဲ။ ရှင်က အိမ်ခြေမဲ့ပြီး နယ်တကာလှည့်နေသူလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ..”

စက်သေနတ်ပစ်သလို မေးခွန်းများကို ရဲမိုး မဖြေနိုင်တော့။

“ရှင့်အသားကို ဘာလို့အထိမခံတာလဲ”

“အသားနာမှာ ကြောက်လို့ပေါ့”

မျက်နှာလေးညှိုးငယ်သွားသော ရဲမိုးအနား.. မြဖူးတိုးကပ်သွား၏။ သူမကပင် စတင်ကာ ရဲမိုးကို ဖက်လိုက်၏။

ထို့နောက်.. ရဲမိုးနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို နမ်းရှိုက်လိုက်၏။ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ နှစ်ယောက်သား အနမ်းပွင့်တွေ ခြွေနေမိသည်။ နှုတ်ခမ်းချင်းပြန်ခွာလိုက်ကာ မြဖူးက ကြင်နာစွာ

ကြည့်ရင်း..

“ရှင်ဘယ်လိုခံစားရလဲဟင်”

ရဲမိုးလို နတ်တစ်ယောက်အတွက်တော့.. အထိအတွေ့ကို ဘယ်လိုမှခံစားလို့ မရခဲ့။

ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အတန်ကြာအောင် တွေဝေနေပြီးမှ..

“မြဖူးနားလည်အောင် ကိုယ်ရှင်းပြသင့်ပြီနဲ့တူတယ်”

မိန်းကလေးဘက်မှစကာ လမ်းကြောင်းပေးနေရ၍ သူမ အလွန်ရှက်သွားမိသည်။

“ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါပြီ ကိုမိုက်ကယ်၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ်..”

ရေပိတ်စကားပြောပြီး.. မြဖူး မိုက်ကယ်ကိုဆွဲကာ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားတော့၏။

ရဲမိုးလည်း ကန်ဘောင်ပေါ်တွင် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ခွေးကျောင်းရင်း အိမ်ပြန်လာသည့် မြဖူးတစ်ယောက် ဦးနှောက်တွေ ဆူထနေသလို.. ရင်ထဲတွင်လည်း ငြောင်းဆန်လျက်ရှိသည်။ မိုက်ကယ်နှင့်ဆုံတိုင်း ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားရသည် မှန်သော်လည်း.. သူက အေးတိအေးစက်နှင့်.. ခုလည်းကြည့်.. သူမဘက်က မိုင်ကုန်နေပြီ.. . .

ဘာကိုမှ ဆက်မတွေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားသည့်အနေနှင့် မိုက်ကယ်အတွက် အမဲသားနှင့် အရိုးနုများကို အိုးကြီးနှင့်ထည့်ပြုတ်ထားလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်ကလည်း စားရတော့မည်ဆိုတာ သိပြီး လျှာတရမ်းရမ်းနှင့် အမြီးတနန့်နန့် ဖြစ်နေသည်။

“မိုက်ကယ် ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်”

ခက်နေသည်က သူမခွေးနှင့် ထိုလူ၏နာမည် တူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်ကိုခေါ်တိုင်း သူ့ကိုသတိရမိသည်။ ခွေးနှင့်လူ နာမည်တူခြင်း တိုက်ဆိုင်မှုအတွက်လည်း ခဏခဏပြုံးမိသည်။

စိတ်ကစဉ်ကလျား မဖြစ်အောင် အလုပ်တွေ ရှာကြံလုပ်နေ မိ၏။ သတိရလိုက် အလုပ်ရှာလုပ်လိုက်နှင့်ပင် တစ်နေကုန်ကာ. . ညသို့ ရောက်လာသည်။ မိုက်ကယ်ကတော့ အရိုးတွေ အသားတွေ ကို တပြောင်းပြောင်းဝါးရင်း စည်းစိမ်ယူနေလေ၏။

ဒီလိုနှင့် အိပ်ရာဝင်ဖို့ အချိန်ရောက်လာသည်။ လှဲနေရင်း အိပ်မပျော်သေးသည့် အချိန်တွေကို ကျော်ဖြတ်ရတာ ပိုဆိုးသည်ဟု ထင်မိ၏။ မျက်နှာကြက်တွင်လည်း. . မိုက်ကယ်၊ သူ့ဘေးမှာလည်း မိုက်ကယ်၊ နေရာအနှံ့မှာ သူ့ရုပ်သွင်က ထင်ဟပ်နေ၏။

ဒီလောက်ထိ စိုးမိုးနေမှတော့ ကိုမိုက်ကယ်ထံပါးမှာ လက် နက်ချလိုက်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည်။

တစ်နေကုန်ပင်ပန်းထား၍ ဆယ်မိနစ်လောက် လူးလှိမ့်အ ပြီးမှာ မြူးအိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်တော့လည်း စိတ်ကအနားမရ အိပ်မက်ထဲအထိ မိုက်ကယ်ရောက်လာသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မိုက်ကယ်နှင့်မြူး ချစ်သူဘဝနှင့် ချစ်သူနယ်မြေမှာ လျှောက်လည် ရင်း ကြည်နူးရွှင်မြူးနေကြသည်။

ကန်ဘောင်က အကြော်ဆိုင်ထိုင်ရင်း အတူစားသောက်ကြ သည်။ အကြောင်းမရှိပါဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် ကာ ရယ်မောကြသည်။ မိုက်ကယ်က မြူးလက်ကိုဆွဲယူပြီး လက်ဝဲ

ပေါ်တွင် လက်ညှိုးနှင့်အသည်းပုံလေး ရေးပြသည်။ လက်ညှိုးနှင့်နေ ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မြူးလက်ဝါးပြင်မှာ ရွှေရောင်တလက်လက်ထ နေသည့် အသည်းပုံလေးက အမှန်တကယ်ပေါ်လာ၏။

အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူဘဝမှာ. . မြူး အမှန်ပင် ပျော်နေမိ သည်။ မိုက်ကယ်ကလည်း သူ့ကို အလွန်အကျွံ ဂရုစိုက်သည်မို့. . သိပ်ကိုကြည်နူးခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။

တကယ်လည်း. . အိပ်မောကျနေသည့် မြူးထံ မိုက်ကယ် (ခေါ်)နတ်ရဲမိုး တကယ်ရောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ဘေးမှာ ထိုင်ကြည့်နေတာပင် အတော်ကြာနေပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ မြတ်နိုးမှုတွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင် ဖြစ်လာဟန်နှင့် မြူးလက်လေးကို ဆွဲယူကာ လက်ညှိုးဖြင့် သူမလက်ဝါးပြင်ထက် အသည်းပုံလေး ရေး နေသည်။

အလှကြည့်ပြီး လက်ကိုင်သည်ထက်ပို၍တော့ မထိပါးရက် နတ်ဖြစ်နေ၍ မကောင်းမှုကိုတော့ သူမလုပ်. . ၊ သူ့မှာ မြူးအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လိုစိတ်သာရှိသည်။ နတ်ဘဝမှ စုတေပြီး အရွယ်မပြောင်းဘဲ လူဖြစ်ရသော် ကောင်းလေစွဟုသာ တောင့်တ မိ၏။ မချင့်မရဲစိတ်များနှင့် မြူး နဖူးပြင်မှ ဆံနွယ်စတွေတို့ ဖယ် ခွားကာ အနမ်းခြွေပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ ရုတ်တရက် ကွယ် ပျောက်သွားသဖြင့် မိုက်ကယ် တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်ရင်း ကျန်ခဲ့တော့ ၏။

နှိုးစက်သံနှင့်အတူ မြူးနိုးလာသောအခါ ညကအိပ်မက် တို့ ပြန်သတိရစဉ်းစားမိပြီး ရင်ခုန်လှိုက်နွေး နေမိသေးသည်။ မြူး မျက်နှာသစ်ရန် လုပ်သည့်အချိန်ကျမှ ညာလက်ဝါးပြင်တွင် ထင်နေ

၁၁၆ ဇေဝတာ

သော ဝါဖျော့ဖျော့အသည်းပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြစ်ပြီး သူ့လက်ဝါးကို သူသေချာပုံကြည့်ရင်း လှိုက်ဖိုလာသည်။ ညက အိပ်မက်ထဲမှာ မိုက်နာယံ သူ့လက်ဝါးပေါ်မှာ အသည်းပုံရေးပေးခဲ့တာ အမှတ်ရပြီး အထိတ်တလန့်လည်းဖြစ်မိ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာရေးခဲ့တာ ဘာကြောင့်အပြင်မှာ တကယ့်ပုံပေါ်နေမှန်း မြူး စဉ်းစားမရတော့၊ လက်ဝါးချင်း ပွတ်ကြည့်မှ . . ပျောက်သွား၏။

မြူး ကိုယ့်ဘာသာ ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ သူ့ဘဝကို ပြီးပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းတာဝန်ယူနိုင်သည့် ဒေါက်တာကျော်စိုး အပေါ် အာရုံမညွတ်ခြင်းသည် အချစ်မပါလို့ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်သိမြင်လာသည်။ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ပင် အတိအကျ မသိရသေးသည့် မိုက်ကယ့်အား ရင်ထဲသိမ်းထားမိသည်မှာ မိုက်မဲခြင်း တစ်ခုပေလား။ ရူးသွပ်မှုတစ်ခုပေလား။ မိုက်ကယ့်နှင့် ဆုံစည်းရခြင်းသည် ဓားသွားပေါ်ကပျားရည်စက်ကို လျက်မိမည့်အဖြစ်လား။

ဘယ်လိုမှ ဝေခွဲ၍မရတော့ . . . ။

နတ်ပြစ်ရတဲ့တွေ့ ၁၁၇

အခန်း(၁၇)

 စိန်ပြောင်၏ မွေးနေ့အလှူသို့ ရဲမိုး ရောက်လာ၏။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် မြူးပါ ရောက်နေတာကိုတွေ့သည်။ သို့သော် ရင်ဆိုင်ရန်ခက်ခဲဟန်နှင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

“ဟား . . ဟေ့ကောင် မင်းလာမယ်ဆိုတာ . . ငါကြိုသိနေတယ်လေ”

“ခင်ဗျား နေကောင်းနေတာတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ဆီးကြိုသူ ဦးစိန်ပြောင် နေရာချပေးသည့် စားပွဲဝိုင်းမှာပင် ကုန်ရုံရုံစွာ ထိုင်နေလိုက်၏။ ဦးစိန်ပြောင်၏ မြေးမလေး ကစ်ကစ် ကလည်း ရဲမိုးအား မြင်မြင်ချင်း ခင်သွား၏။ ရဲမိုးအကြောင်းစပ်စုကြ သည်။ တညခင်းထားသော စားသောက်ဖွယ်များနှင့် ဧည့်ခံတော့ ရဲမိုး အခက်တွေ့တော့သည်။

“အအေးသောက်ပါအုံး မောင်ရဲမိုး”

ဦးစိန်ပြောင် မိန်းမဖြစ်သူ မခင်ကြည်အနားရောက်လာကာ ပြောလိုက်၏။

“အင်း. . ကိုပြောင် ပြောပြောနေလို့ မောင်ရဲမိုးအကြောင်း တော့ ကြားဖူးနေပါတယ်၊ ဘယ်ကနေတောင် လာရတာလဲ”

ထိုအမေးကို ရဲမိုးဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် မြို့ဖူးကလည်း သူ့ကိုစူးတောက်စွာ ကြည့်နေလေပြီ။ ရုတ်တရက်မို့. .

“နတ်. . နတ်. . ”

“ဟာ! . . ဒီကောင် နတ်ချောင်းမှာနေတာ၊ တာမေ့ကလေ”

အခြေအနေကို ရိပ်မိသော ဦးစိန်ပြောင်က ဝင်ပြောလိုက်ရ သည်။ အာရုံပြောင်းအောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးမည်ဟု စကားစလိုက် သည်။ ကလေးမလေးက ရဲမိုးကို ဖက်တွယ်ကာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံဖို့ အိုက်တင်လုပ်နေ၏။ ဦးစိန်ပြောင်က သူ့ဖုန်းထုတ်ပြီး. .

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော်တို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါလား”

ဦးစိန်ပြောင်၊ ရဲမိုးနှင့် မြေးမလေးတို့ ပူးကပ်နေလိုက်သည်။

“ချပ်! . . ချပ်! . . ချပ်! . . ”

ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးအပြီး သေချာအောင် ပုံများကို ပြန်စစ်ဆေး

ကြည့်သည်။ ထိုအခါ မြို့ဖူးပို၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။ ဖုန်းက အဆင့်မြင့်၍ ပုံတွေကောင်းသော်လည်း မိုက်ကယ့်နေရာတွင် ကွက် လပ်ဖြစ်နေသည်။

ဘာပုံမှမပေါ်၊ သူရိုက်ပေးသည့် သုံးပုံလုံးတွင် မိုက်ကယ့်ပုံ များ ပါမလာပေ။ ဦးစိန်ပြောင်နှင့်ကစ်ကစ်တို့ နှစ်ယောက်ပုံကတော့ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပေါ်နေသည်။

မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းများနှင့် မိုက်ကယ့် အားကြည့်မိသည်။ အပြင်မှာမြင်ရသည့် မိုက်ကယ့်ရုပ်သွင်ကတော့ ကြည်လင်သန့်ရှင်း ခန့်ညားလို့နေသည်။ ရုပ်အဆင်းက ပြေပြစ်တင့် တယ်သလို အသားအရေကလည်း ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်။

ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ပေါက်ဖွားလာသော ပညာ တတ် လူရည်သန့်ရုပ်မျိုးလည်းဖြစ်သည်။ စောစောက. . သူ့ကိုခေါ် လိုက်သောနာမည်မှာ ရဲမိုးဖြစ်နေ၍ သူမအပေါ် အလုံးစုံ ဖူးကွယ် ထားသည်ကိုတော့ သိနေသည်။

မြို့ဖူး မကျေနပ်သဖြင့် သူ့ဖုန်းထုတ်ပြီး ထပ်မံရိုက်ယူလိုက် သည်။ ချက်ချင်း ပြန်စစ်ဆေးကြည့်၏။ သူ့ဖုန်းမှာလည်း မိုက်ကယ့် ကလွဲ၍ အားလုံး၏ပုံရိပ်များက ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်နေ သည်။ မြို့ဖူး လုံးဝစဉ်းစား၍မရတော့. . .

သို့နှင့် ဝိုင်းတွင် ဦးစိန်ပြောင်တစ်ယောက်တည်းရှိခိုက် အ နားသွားကာ. .

“သူနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိတာလဲဟင်”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး. . ဒေါက်တာ၊ သူက. . . ကျုပ်ရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးမှာ လုပ်သွားဖူးတယ်. . ”

၁၂၀ ဧဝတာ

မခင်ကြည်ဆီလှမ်းကြည့်ကာ စကားဆက်မပြောတော့ပဲ. .

“ခဏလေးနော် မိန်းမခေါ်နေလို့ သွားလိုက်အုံးမယ်”

ဦးစိန်ပြောင်လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းလိုက်သည့် သူ့အမှားကို ခိုပိမိနေပြီဖြစ်သည်။ ဆက်မဖြေတတ်မှာစိုး၍ ထသွားလေသည်။

မြဖူးအတွက် အတွေးများ ရှုပ်ထွေးမိသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်နေတော့၏။

နတ်ပြစ်ရတနာတွေ ၁၂၁

အခန်း(၁၈)

အပြန်တွင် မေးချင်တာတွေရှိလို့ဟုဆိုကာ ရဲမိုးကို သူမ အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင်. . တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြဘဲ အငှားကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် ညနေစာ ချက်ကျွေးမည်ဟုပြောပြီး ရဲမိုးကို ဧည့်ခန်းတွင် ခဏစောင့်ခိုင်းကာ မြဖူး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကူပေးမယ်လေ”

၁၂၂ အေတော

ရဲမိုးက အငြိမ်မနေပဲ မီးဖိုချောင်ထဲ လိုက်ဝင်လာသည်။
မြဖူးက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အသီးအရွက်များနှင့် အသားတွေကို ရေ
စင်စင်ဆေးရင်း...

“ရော့... ကိုမိုက်ကယ် အသီးအရွက်တွေ လှီးချွတ်ပေး၊ ကျွန်
မက အသားကိုလိက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

မုန်ညင်းစည်း၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ သခွားသီးများကို ကြည့်ရင်း
ရဲမိုး ဓားကိုင်ကာ မုန်ညင်းစည်းကို စတင်လှီးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်
မှာတော့ မြဖူး၏မေးခွန်းများ တရဆက် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ရှင်က တာမွေ နတ်ချောင်းမှာနေတာဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ
မွေးတာလား”

မြဖူးအလစ်အငိုက်မေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့်...

“ကျွန်တော့်ဇာတိက ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြန်ဖြေလိုက်ကာ မုန်ညင်းစည်းကို လှီးချလိုက်၏။

“ရှင်မိဘတွေရဲ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

စိတ်လှုပ်ရှားနေ၍ ရဲမိုးပြန်မဖြေသေးဘဲ မုန်ညင်းစည်းကို
နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်လှီး ချလိုက်သည်။ မကြည့်ဘဲလှီးလိုက်ရာ ဓား
က မုန်ညင်းစည်းကိုင်ထားသော လက်ချောင်းကိုပါ လှီးမိသွားသည်။

ကြည့်နေသောမြဖူး မျက်လုံးပင်ပြူးသွားတော့သည်။ လက်
ချောင်းတွေ ပြတ်မသွားသလို သွေးလည်းမထွက်သည့်အတွက်...
အံ့ဩရာမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

“ကိုမိုက်ကယ်... ရှင်... ရှင်”

“လက်ရှိဘဝမှာ ကျွန်တော့်မှာ မိဘမရှိပါဘူး”

နတ်ပြစ်ရတနာ ၁၂၃

အတော်ကြာမှ ရဲမိုး ပြန်ဖြေလိုက်၏။ မြဖူး လက်ထဲက
ပစ္စည်းတွေချပြီး အလွန်တကြားအနားတိုးလာမှ သူ့အမှားသူ သတိပြု
မိသည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် သူ့ဘယ်လက်ကို ရဲမိုး ဖွက်
လိုက်၏။ မြဖူးက ထိုလက်ကို သေချာကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ရဲမိုးက စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသည့် လက်ခုပ်ကိုလှမ်းယူကာ ဘယ်
လက်ကို ပတ်ထားလိုက်၏။

“ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ခဲ့လို့လားမသိဘူးနော်၊ ရှင့်လက်
ချောင်းတွေ အလွန်သန်မာနေတာပဲ”

မြဖူး ငေါ့ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်ဆောက်လုပ်ရေးမှလည်း မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

“ကိုမိုက်ကယ် ရှင့်လက်ကို ဓားထိသွားတယ် မဟုတ်လား
ပြပါ... ကြည့်ရအောင်”

အမှန်အတိုင်း ပြောမဖြစ်၍ ရဲမိုး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်
သည်။ အဖြစ်မှန်သိရအောင် ကြိုးစားသည့်အနေနှင့် မြဖူးခပ်သွက်
သွက်ပင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ထင်မှတ်မထားသည်မို့ ရဲမိုး ရှောင်ဖို့အချိန်မရလိုက်၊ မြဖူးတ
ဓားယူပြီး ရဲမိုး၏ ညာလက်ဝါးပြင်အား ထိုးခဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဓားရှရာပေါ်မလာသလို သွေးလည်းထွက် မလာပေ၊ မကျေ
နပ်သေးသလို မြဖူးက နောက်တစ်ချက် ထပ်လှီးသည်။

နတ်ကို ဓားနှင့်လှီးတော့ ဘာဆိုဘာမှမဖြစ်...။

မြဖူး ကြက်သေသေစွာနှင့် နှုတ်ဆွဲပြီး ရဲမိုးအား မယုံကြည်
နိုင်သလို ကြည့်နေသည်။

“မြဖူး ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

၁၂၄ ဇေဝတာ

“ရှင်လက်ကို ကျွန်မပြပါအုံး”

အနားတိုးကပ်လာကာ မြူးပြောတော့ ရဲမိုးလက်နှစ်ဖက်လုံး နောက်သို့ဖွတ်ထားလိုက်သည်။

“ရှင်နို့မည်က ရဲမိုး မဟုတ်လား”

ရဲမိုး ခေါင်းငုံ့ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မြူးက ရဲမိုး၏ညာလက်ဝါးကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်! . . ရှင်လက်ကို ကျွန်မလှီးလိုက်တာ ဘာဒဏ်ရာမှ လည်း မရှိပါလား၊ ရှင်. . ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဒီတော့မှ ရဲမိုးအဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“ကျွန်. . ကျွန်တော်ဟာ ဝိညာဉ်ခေါ်နတ်ပါ။ ဝိညာဉ်ခေါ်ဖို့ ဆေးရုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ မြူးကို ကျွန်တော်စတွေ့ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်လို့ မရဘူး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

သူ အခိုင်အမာပြောလိုက်တော့ မြူးချုံးပွဲချ ဝိုတော့သည်။

“ရှင်. . ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မဘေးကို ရောက်နေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် မြူးကို ချစ်နေမိလို့ပေါ့”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုမယုံဘူး”

မြူးမှာ သစ္စာဖောက်ခံရသလို၊ အလိမ်ခံရသလို ပေါက်ကွဲနေ၏။ မြူး တုံ့ပြန်မှုက မြန်ဆန်သည်။

“ဖြန်း! . . ဖြန်း! . . ဖြန်း! . . ”

သူ့ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ရဲမိုး ပါးပြင်က နာကျင်မှုမရှိသလို ဖြစ်နေ၏။

“ရှင်ထွက်သွား. . ကျွန်မအိမ်ထဲက အခုထွက်သွား”

နတ်ဖြစ်ရတဲ့နွဲ့ ၁၂၅

ရဲမိုးတောင်းပန်သော အမူအရာလေးနှင့် ကြည့်နေ၏။ မြူး မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်တော့သည်။

“ထွက်သွား. . အခုထွက်သွား”

ပေါက်ကွဲသံစဉ်နှင့် မောင်းထုတ်နေလေပြီ။

ခဏကြာမှ မြူး အုပ်ထားသောလက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

ရဲမိုးကို လုံးဝမတွေ့ရတော့. . . ။

အခန်း(၁၉)

ကာလများသည် နတ်ရဲမိုးအတွက်တော့. . လေလွင့်
အချိန်ပိုများပင် ဖြစ်တော့သည်။ နတ်ဒေဝတာတစ်ပါးဟု ထင်ရက်
စရာမရှိတော့လောက်အောင် စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေသည်။

ဝိညာဉ်ခေါ်ရမည့်ကိစ္စများတွင် နတ်ကျော်စွာရှိနေ၍သာ
တော်တော့သည်။

ရဲမိုးစိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေသလို မြူးလည်း စိတ်

နှင့်လူ မကပ်တော့. . လူနာကို ခွဲစိတ်နေရင်းနှင့်ပင် စိတ်တွေက
ရဲမိုးဆီရောက်သွား၏။ မေ့ဆေးပေးထားသော လူနာရှေ့ ခွဲစိတ်ဓား
ကိုင်လျှက် ငေးငိုင်နေသည်။ ဘေးရှိဆရာဝန်များ သတိပေးမှ မြူး
စိတ်နှင့်လူပြန်ကပ်သွား၏။

တိုင်ပင်ဖော် မေသန္တာအား ရင်ဖွင့်လို့မရသော ကိစ္စဖြစ်နေ
၍ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေရရှာသည်။
ရဲမိုးက လူမဟုတ်ဘူးဟု ရှင်းပြမိလျှင် သူမကို ရှုနေသည်ဟု ထင်ခံရ
ဦးမည်။

ဒီတော့လည်း အလုပ်အချိန်မှအပ ကျန်ကာလများကို အိမ်
ခန်းထဲ ခွေနေခြင်းဖြင့်သာ ကျော်ဖြတ်နေရ၏။ နောက်ဆုံးတော့
သူနှင့်နာမည်တူသော ခွေးကြီးကိုသာ အဖော်လုပ်နေရတော့သည်။

တစ်ညတွင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် စိတ်
ပြေလက်ပျောက် ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်နေလိုက်သည်။

စိတ်က ဂျာနယ်ဆီမရောက်သည်မို့ ဖတ်ရင်းအိပ်ငိုက်လာပြီး
မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်. . ”

အိပ်ပျော်စမှာပင် မိုက်ကယ့်ဟောင်သံကြောင့် မြူး လန့်နိုး
သွားသည်။ မိုက်ကယ့်ကို လှမ်းကြည့်တော့ အိမ်တံခါးဆီ ပြေးသွား
ကာ အမြီးတနန့်နန့် လုပ်နေတာတွေ့ရ၏။ သူ့ပုံစံက ခင်မင်သိက္ခန်း
ထားသူ တစ်ယောက်ယောက်လာ၍ ဆီးကြိုနေသလိုမျိုး၊ မြူး ဆေးရဲ
မှ ပြန်လာတိုင်း လုပ်လေ့ရှိသည့်အပြုအမူမျိုးမို့ မြူး စိုးထိတ်သွား
သည်။

မိုက်ကယ့် အပြုအမူတွေ ထူးဆန်းနေသည်မို့ အိမ်ထဲတစ်

၁၂၈ ဇေဝတာ

စုံတစ်ရာ ဝင်လာသလားဟု မြူး သံသယဖြစ်မိသည်။

“ကို. . ကိုရဲမိုး၊ ရှင်. . ရှင်ရောက်နေတာလားဟင်”

ဖြေသံမကြားရသော်လည်း သူ့နားတစ်ခုခု ကပ်လာ၍ လေဟပ်သလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် စားပွဲပေါ်မှ သိုးမွေးချည်လုံးတစ်လုံး ပြုတ်ကျသွား၏။

မိုက်ကယ်က ပြေး၍ သိုးမွေးလုံးကို ကိုက်ချီကာ မမြင်ရသော သူတစ်ယောက်ထံ ခေါင်းမော၍ လှမ်းပေးနေသည်။

ဘာလဲဆိုတာ သိချင်လာ၍ မြူး ရဲမိုးရှိမည်ထင်ရသောနေရာသို့သွား၍ လေထဲ၌ တစ်ခုခုရှိနိုးနှင့် စမ်းသပ်ရှာဖွေနေမိသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုတွေ့ချင်တယ် ကိုရဲမိုး”

ကိုယ်ထင်ပြုဖို့ တောင်းဆိုနေသည့် မြူးကို ဘေးမှသာ ရဲမိုးရပ်ကြည့်နေမိတော့သည်။

နတ်ပြစ်ရတဲ့နတ် ၁၂၉

အခန်း(၂၀)

ခေ: ရံမှအပြန်တွင် မြူး ဦးစိန်ပြောင်အိမ်သို့ ဝင်လိုက်၏။ ဦးစိန်ပြောင်၏ ရောဂါအခြေအနေကို သိလို၍ နားကြပ်ထောက်ကာ နှလုံးခုန်နှုန်းကို စမ်းသပ်သည်။

“နားကြပ်ကြီးနဲ့ မစမ်းသပ်ပါနဲ့လား ဒေါက်တာရယ်”

ဦးစိန်ပြောင်က သူမနားကြပ်ကို ဖြုတ်ခိုင်းပြီး လက်ဖြင့်နှလုံးခုန်နှုန်းကို စမ်းသပ်ခိုင်း၏။ သူမခေါင်းညိတ်ပြပြီး နားကြပ်ဖြုတ်ကာ လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်၏။

“တွေ့လား.. ကျုပ်ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာရယ်”

သို့နှင့် ဒေါက်တာမြူးမှာ ရဲမိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်

၏။ ဦးစိန်ပြောင်က စဉ်းစားဟန်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး..

“ဒေါက်တာ့ကို သူ မပြောပြဘူးလား”

သူ့ကိုယ်သူ့မပြောကြောင်း မြူးပြောလိုက်သည်။

“သူ့အကြောင်းကို ပြောပြပါလား ဦးစိန်ပြောင်”

“ဒေါက်တာ သူ့ကိုပဲ မေးသင့်တယ်”

“ကျွန်မသူ့ကို မမေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုပဲ မေးနေတာ”

ဒီတော့မှ ဦးစိန်ပြောင်လည်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ရဲမိုးဟာ.. ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိဘူး၊ နာကျင်တယ်ဆိုတာ လည်းမရှိဘူး၊ ဗိုက်လည်းမဆာဘူး၊ ကမ်းခြေတွေရဲ့ ညနေဆည်းဆာ နေဝင်ချိန်ကို သူလည်းပဲနှစ်သက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ဒါတွေအကုန် လုံးကို စွန့်လွှတ်တော့မယ်.. ဒေါက်တာ”

သူမအပေါ် အလွန်နားလည်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး..

“သူ.. ဒေါက်တာ့ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်”

“ရှင်ပြောနေတာ ကျွန်မနားမလည်တော့ဘူး ဦးစိန်ပြောင်”

“သူ လူပြည်ကို ဆင်းလာလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့လို လူသားတစ် ယောက်ဖြစ်ဖို့ သူကြိုးစားလိမ့်မယ်.. ၊ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ဒေါက် တာ့ကြောင့် ဖြစ်လာရတာပဲလေ”

မြူး ဦးစိန်ပြောင်ကိုကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား ပြီး..

“ဒါတွေကို ရှင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဘယ်လိုသိလဲဆိုတော့ ဒါတွေအားလုံး ကျုပ်လုပ်ခဲ့လို့ပဲ..

ဒေါက်တာ၊ တကယ်တော့ ရဲမိုးက သူတော်ကောင်းနတ်တစ်ပါးပါ”

ဦးစိန်ပြောင်ထံမှ ပြန်လာတော့လည်း မြူး၏ ဝေခွဲမရစိတ် တွေ ပိုပြီးအားကောင်းလာတော့သည်။ လက်ရှိအနေအထားမျိုးနှင့် လက်တွဲပေါင်းဖက်လို့ မဖြစ်နိုင်တာကလည်း အသေအချာပင် ဖြစ် သည်။ သူ့ကြောင့် နတ်တစ်ပါး လူပြည်ဆင်းလာရမည်ကိုလည်း မလို လားပေ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မြူး ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစား၏။

ရဲမိုးအတွက်လည်း စိုးရိမ်ကာ သနားသွားမိသည်။ ရဲမိုးကို ဘယ်မှာရှာရမည်နည်း။ သူမ ခေါ်တိုင်းလည်း ရဲမိုးက ကိုယ်ရောင် မပြတော့.. ။

ထိုအခါမှ အိမ်ကို အလိုလိုရောက်လာသော နန္ဒာသိန်း၏ စာအုပ်အကြောင်း ပြန်တွေးမိသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ရဲမိုး ယူလာတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ရဲမိုး စာကြည့်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်သည်ဟုလည်း သူမ ကိုပြောဖူး၏။ ထို့ကြောင့်.. အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တွေ့လိုတွေ့ကြား စာကြည့်တိုက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

စာကြည့်တိုက်ရောက်တော့ ညနေသုံးနာရီခန့် ရှိနေပြီ.. ။ မြူး စာကြည့်တိုက်ထဲအနှံ့ လျှောက်သွားကာ ရဲမိုးကိုရှာသည်။ စာ ကြည့်တိုက်မပိတ်ခင် ရဲမိုးနှင့်တွေ့မှ ဖြစ်မည်။ ဒီမှာရှိနေသည်ဆို လျှင်လည်း သူ့ကိုယ်ထင်ပြမှ ကိုယ်ကမြင်ရမည်မို့ မြူးအသံထွက်၍ တီးတိုးတိုင်တည်လိုက်၏။

“ကိုရဲမိုး ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ထင်ပြပါလား၊ ကျွန်မ ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ”

ထိုသို့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် တိုင်တည်သော်လည်း ထွက်မလာ ပေ။ ထို့နောက် အသံထွက်ကာ အော်ခေါ်မိသည်။ ထွက်မလာသည့်

အဆုံး စာအုပ်စင်ကိုမှီကာ ငိုနှိုက်မိတော့သည်။

“ဟင့်. . ဟင့်. . ကိုရဲမိုးရယ်. .”

ငိုလို့ဝတော့ လေးနဲ့သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် သူမ လှမ်းထွက်လာလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသူက နတ်ရဲမိုးပင် ဖြစ်နေသည်။ မြူး ရဲမိုးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ရှင်က အရမ်းကျက်သရေရှိတာပဲနော် ကိုရဲမိုး”

မြူး စီးကျလာသောမျက်ရည်တို့ကို သုတ်လိုက်ရင်း. .

“ရှင်. . ဒီအတိုင်းပဲနေသွားတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတဲ့ ကိုကျော်စိုးကို ကျွန်မ လက်ခံလိုက်ပြီ၊ သူနဲ့ကျွန်မ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတော့မှာ. .”

ရဲမိုးမျက်နှာ ချက်ချင်းပျက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူကကျွန်မအကြောင်းကို သိတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်နေတယ်”

“မြူးမှ သူ့ကိုမချစ်တာ. .”

ရဲမိုးအသံ၌ မယုံသင်္ကာအသံက စွက်ဖက်နေသည်။

“သူနဲ့ကျွန်မက ပေါင်းဖက်လို့ရတဲ့ လူသားတွေလေ၊ ကျွန်မ ပြောတာဟုတ်တယ်မှတ်လား ကိုရဲမိုး”

ရဲမိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့. .

“ကျွန်မ. . အဲဒါကိုသိစေချင်တာ”

မြူးက ဆက်၍. .

“ကျွန်မလက်ဝါးပေါ်မှာ အသည်းပုံလေးရေးပေးဖူးတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကျွန်မလိုချင်နေမိတယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို လူတွေလို

ထိတွေ့ကိုယ်တွယ်ကြည့်ချင်မိတယ်”

ရဲမိုး မျက်မှောင်ကြုတ်လျှက် အကြာကြီးငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ. .

“ဒီအတိုင်းလည်း ကိုယ့်ကိုခံစားလို့ရပါတယ်၊ မြူး လည်း ကိုယ့်ရဲ့အထိအတွေ့ကို ခံစားခဲ့ဖူးပါတယ်”

မြူးခေါင်းခါပြလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုရဲမိုး၊ အသက်မဲ့တဲ့ အထိအတွေ့ကို ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်မဒီကိုလာတာ ရှင်ကိုအပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်ချင်လို့ လာခဲ့တာ၊ ကျွန်မ. . ရှင်ကို ဘယ်တော့မှမတွေ့ချင်တော့ဘူး”

ပြောပြီး ရဲမိုးရှေ့မှ မြူးလှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရဲမိုးတားဖို့ မကြိုးစားမိသလို လိုက်လည်းမခေါ်ဖြစ်တော့၊ စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာနှင့် စာအုပ်စင်ကြီးကိုမှီ၍ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

မြူးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့. . သူ လူဖြစ်မှသာ အခွင့်အရေးရှိတော့မည် ဖြစ်သည်။

အခန်း(၂၁)

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာချဖို့ လိုအပ်နေပြီ။ သူ ရောက်နေတာက ဆောက်လက်စ အထပ်မြင့်ကွန်ဒိုကြီး၏ အပေါ် ဆုံးထပ်တွင်ဖြစ်၏။ ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်း အစွန်းတွင်ရပ်၍ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်သည်။

အပေါ်စီးမြင်ကွင်းမှ ရှုခင်းသည် ပိပြားသေသပ်လှပနေ၏။ လေကလည်း တဟူးဟူးတိုက်နေသည်မို့ အဝတ်အစားနှင့်ဆံပင်များ လေနောက် လှုပ်ခတ်လွင့်ပါလို့နေသည်။ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်တော့

လှုပ်ရှားနေသည့် လူနှင့်ကားများကို အရပ်လေးများသဖွယ် တွေ့ရသည်။

ဘယ်လိုသက်ရှိဖြစ်ဖြစ် ဤမျှလောက်အမြင့်မှ ပြုတ်ကျလျှင်တော့ အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ သို့သော် သူကလူမဟုတ်။ ရုပ်ရော နာမ်ပါရှိနေသည့် အထက်ဘုံသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဘဝကူးဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ သိပ်ကိုထက်သန်နေသော ရဲမိုး... မြူးအား မှန်းဆမြင်ကြည့်လိုက်ပြီး... ငါ လူဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် နောက်ပြန်ရပ်လိုက်သည်။

သူ့တွင်ကြောက်ရွံ့ခြင်း တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ၊ နောက်တွန်းခြင်း တုံ့ဆိုင်းခြင်းလည်းမရှိ၊ ပကတိတည်ငြိမ်နေသည်။

ထို့နောက်... တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည့် လေထုထဲသို့ ကျောပေးလျက် ခုန်ချလိုက်တော့သည်။

အတားအဆီးမရှိ တွယ်ရာမဲ့ အနေအထားနှင့် ရဲမိုး ခြေလွတ်လက်လွတ် ပြုတ်ကျသွားသည်။ သူ့အာရုံထဲတွင် မြူးကိုသာ ပုံဖော် မြင်ယောင်လျက်ရှိနေသည်။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရေချိုးနေသော မြူး၏ပုံရိပ်များ...

ထိုသို့ ရဲမိုး ပြုတ်ကျလာရာ အထပ်အသီးသီးတွင်တပ်ဆင်ထားသော ပိုက်ကွန်များကို တစ်ခုချင်းဖောက်ထွက်လျက် အောက်ရှိ သံပုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း!.. ဝုန်း!.. ဝုန်း!.. ဘုတ်!..”

ဒါကို ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်သားတချို့ မြင်တွေ့လိုက်သည်။ တစ်ယောက်က အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်၍ အလုပ်လုပ်နေသူများ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ အလုပ်သမားအားလုံး... အနားသို့ စုပြုံ

၁၃၆ ဧဝတော

ရောက်လာကြသည်။

“ဟင်! . ဒီကောင် ဘယ်ကပြုတ်ကျလာတာလဲ”

အထိတ်တလန့် အာမေဇိုတ်သံများလည်း ဆူညံသွားသည်။

သွားပြီ. . . ဘယ်လိုမှ အသက်ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟုလည်း မှတ်ချက်ပေးကြသည်။

ထိုစဉ်မှာ ရဲမိုး မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာ၏။ ဦးစွာသတိပြုမိသည်က နာကျင်မှုဝေဒနာဖြစ်သည်။ နတ်ဘဝတွင် တစ်ခါမှမခံစားဘူးသည့် ဝေဒနာကြောင့် ရဲမိုး စုပ်သတ်၍ ညည်းမိသည်။

“အား! . ကျွတ်! . ကျွတ်!”

နာတာကို သိနေသည်မို့ သူ မသေသေးဘူးဆိုတာလည်း သတိပြုမိသည်။ ရဲမိုး အားစိုက်၍ ထဖို့ကြိုးစားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့မှ နာကျင်မှုတွေကို ခံစားရသည်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးလည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည်။ မခံမရပ်နိုင် အောင်နာနေသည့် ညာလက်ကို ကြည့်မိသည်တွင် ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ် လျက်. . အရေပြားလန်ပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်း ထွက်နေတာတွေ့ရသည်။

“ဟင်! . . သွေး. . ဒါ. . ဒါ. . သွေးတွေ”

ထိုသို့ သွေးထွက်တာကို လူတွေဖြစ်လေ့ရှိတာ သူ သတိရသွားသည်။

“ဒါ. . ဒါဆို. . ငါ. . လူ. . လူဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ အား! . ကျွတ်! . ကျွတ်! . ကျွတ်! . .”

ရဲမိုး နာကျင်နေသည့်မျက်နှာကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။ စိုစွတ်စွတ်သွေး၏ အထိအတွေ့ကို ခံစားရသည်။ လက်တွင် ကပ်နေ

နတ်ပြစ်ရတဲ့နွဲ့ ၁၃၇

သောသွေးစကို ရဲမိုးလျှာနှင့်လျက်ကြည့်လိုက်၏။ ငန်ကျိကျိ အရသာကို ခံစားရသည်။

“ဟာ! . . ဟိုလူ မသေဘူးဟေ့၊ တော်တော်အသက်ပြင်းတဲ့လူပဲ”

လှမ်းအော်ပြောသံ ကြားရ၍ ရဲမိုး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို အထူးအဆန်းအဖြစ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသော အလုပ်သမားများကိုတွေ့ရ၏။ ဒါဆို. . သူတို့မြင်လို့ ကြည့်နေကြတာပေါ့။

ရဲမိုး လူဖြစ်ပြီဆိုသည့် အသိကြောင့် ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားသည်။ ရဲမိုး မတ်မတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့အားကြည့်နေသူများကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး. .

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို မြင်ရလား”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူ့ကိုဇူးနေပြီအထင်နှင့်. . ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းမသေတာ အံ့ဩစရာပဲ. . ဆေးခန်းသွားရင် တောင်းမယ်”

“ဪ. . ဟုတ်ပြီ. . မြဖူး. . မြဖူးဆီ ကျုပ်သွားရမှာပဲ”
တောင်ပို့လေးလိုဖြစ်နေသော သဲပုံထက်မှ ရဲမိုး ဒဏ်အထိုင်နှင့် ဖိနပ်မပါပဲ ဆင်းလာခဲ့၏။

“အတော်ကံကောင်းတဲ့ သောက်ရူးပဲ”

ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းပြောလိုက်သော အလုပ်သမားတစ်ယောက်အသံကြောင့် ရဲမိုး ဟားတိုက်ရယ်လိုက်၏။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော သူ့ဂရုမစိုက်၊ သူ ဆေးရုံသို့သွားမည်။ ဒဏ်ရာတွေကုဖို့တော့ မဟုတ်။ သူ လူဖြစ်ပြီဆိုတာ မြဖူးအား မျက်မြင်ပြဖို့ပင်ဖြစ်

၁၃၈ စေတတာ

သည်။

ထို့ကြောင့် မြူးမျက်နှာကို အမြန်ဆုံးမြင်တွေ့ခွင့်ရရန် အားစိုက်ပြီး ပြေးလာခဲ့သည်။

ဖုရုရဲ အဝတ်အစား၊ ဒဏ်ရာပလပွနှင့် ဖိနပ်မပါဘဲ ပြေးလာသော ရဲမှူးအား လမ်းသွားလမ်းလာများက အထူးအဆန်းသဖွယ် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ရဲမှူး လုံးဝဂရုမစိုက် အမောဆွဲမတက် ပြေးနေသည်။ မြူး အလုပ်လုပ်သည့် ဆေးရုံကြီးကို လှမ်းမြင်နေရတော့ ပိုပြီးစိတ်လောလာသည်။

ရဲမှူး ဆေးရုံရောက်တော့ သူ အတော်မောကာ ချွေးဒီးဒီးကျနေပြီဖြစ်၏။ တစ်ခါမှ ချွေးမထွက်ဖူးသဖြင့် ရဲမှူး နေရထိုင်ရ ခက်နေသည်။ ဆေးရုံထဲဝင်လာကာ မြူးကိုလိုက်ရှာသည်။ စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး အမြင်တွေဝေဝါးနေ၍ လားမသိ၊ မြူးကို ရှာမတွေ့...။

“ကိုမိုက်ကယ်”

ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့ မြူးသူငယ်ချင်း မေသန္တာကိုတွေ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ကိုမိုက်ကယ်၊ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ... လာ... လာ”

မေသန္တာက မိုက်ကယ်လက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားသည်။ ဆရာဝန်ပီသစွာပင် ရဲမှူးမျက်နှာမှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြောသန့်စင် ဆေးထည့်ပေး၏။

“အား!... စပ်တယ်”

ဆေးထည့်ပေးနေသော မေသန္တာပင်... လက်တွန့်သွားရသည်။

နတ်ဖြစ်ရတဲ့တွေ ၁၃၉

“ကျွန်... ကျွန်တော် ခံစားလို့ရနေပြီ”

မေသန္တာက ရဲမှူးမျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ပြီး။

“ကိုမိုက်ကယ်... ရှင် ရန်များဖြစ်လာတာများလား”

သူမအမေးကို မဖြေနိုင်အား... သူက ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဆရာမ... ဟို... ဟို... မြူးရောဟင်”

“ဟင်... ကိုမိုက်ကယ်တို့ အဆက်အသွယ် မရှိကြဘူးလား”

“မရှိဘူး... ဆရာမရယ် လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်တော်သူ့ကို အခန်းချစ်နေမိပြီဗျာ၊ မြူးဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေးပါလားဗျာ”

“ဟုတ်လား... အင်း... မြူးလည်း ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ဆရာမ၊ ခွင့်ယူပြီး ခရီးထွက်သွားတယ် ကိုမိုက်ကယ်”

“ဗျာ!... ခရီးထွက်သွားတယ် ဟုတ်လားဆရာမ၊ ဘယ်ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ဆရာမ”

“ငွေဆောင်ကိုသွားတာ၊ ရွှေဟင်္သာဟိုတယ်မှာ တည်ရာက သူ့စက်ဘီးလေးပါ ယူသွားတယ်တဲ့... သူနဲ့အတူ မိုက်ကယ်သန့်ခေါ်သွားတယ်လေ”

“ဟုတ်လား... ကျေး... ကျေးဇူးပဲ ဆရာမ”

ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ရဲမှူး ထပြေးတော့၏။

“ကိုမိုက်ကယ်... ကိုမိုက်ကယ်၊ ဪ ဝီလူနွယ် ဆေးထုလို့တောင် မပြီးသေးဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်လာကြတာလဲ မသိဘူး”

မေသန္တာ ပွစိပွစိပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း ရဲမှူးမရှိတော့၊ ဆေးရုံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ငွေဆောင်ကိုသွားဖို့ စဉ်းစားကြည့်ရာ အဓိကလိုနေသည်က ပိုက်ဆံဖြစ်နေ

သဘောပေါက်သွားသည်။ အရင်လို သူသွားချင်သလို မသွားနိုင်တော့။ အားကိုးစရာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့လည်း ဦးစိန်ပြောင်တစ်ယောက်ကိုသာ အတွေးထဲပေါ်လာ၏။

သို့နှင့် ဦးစိန်ပြောင်အိမ်သို့ ရဲမိုး လမ်းဆက်လျှောက်ရပြန်သည်။ နေမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အပူဒဏ်မြင့်တက်လာ၍ ဖိနပ်မပါသော ရဲမိုး ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့ရပြီ။

သူသိပ်ဖြစ်ချင်သည့် လူဘဝ၏ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးက သူ့ကိုဆီးကြိုနေလေပြီ။ ဒါတွေကို ရဲမိုးမမူ...။ မြူးကို ပေါင်းဖက်ခွင့်ရလျှင် အားလုံးပြီးပြည့်စုံပြီဟုပင် ခံယူထား၏။ တစ်နာရီလောက် ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းလျှောက်ပြီးမှ ဦးစိန်ပြောင်အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ဟင်! . . နတ်ရဲမိုး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“နတ်ရဲမိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် လူရဲမိုး ဖြစ်နေပြီ”

အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေသော ဦးစိန်ပြောင်အား . . အဖြစ်အပျက်တို့ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဦးစိန်ပြောင်က ငွေငါးသောင်းထည့်ပေးကာ လမ်းညွှန်ပေးခဲ့သည့်အပြင် ဖိနပ်တစ်ရန်ပါ ဆင်ပေးလိုက်သေးသည်။ လိုတာရသည်နှင့် ရဲမိုး ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်သည်။

ပွင့်လင်းခေတ် တံတားသစ်ကြီးများကြောင့် ချောင်းခြားမြစ်ခြားခရီးက သိပ်မဝေးလှတော့၊ နေ့ခင်းသုံးနာရီလောက်တွင် . . ငွေဆောင်သို့ရောက်လာသည်။

ရွှေဟင်္သာဟိုတယ်၏ ကမ်းခြေမျက်နှာစာမှ ဘန်ဂလိုများတွင် မြူးအားလိုက်ရှာသည်။ နိုင်ငံခြားသားများသာ အတည်းများသဖြင့် ဟိုတယ်က အေးချမ်းကာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဘန်ဂလိုတွေ ရှေ့ အခေါက်ခေါက်ဖြတ်လျှောက်ပြီး ရှာနေခဲ့တာ ညနေစောင်းသို့

ပင်တိုင်ခဲ့ပြီ၊ လူလည်းပင်ပန်းလှပြီ . . ။

လူဖြစ်ရသည့် ဒုက္ခထဲမှ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားလာရသည်မို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ကာ ထမင်းမှာစားသည်။ ရုတ်တရက် ဘဝကူးပြီး လူဖြစ်လာသည့် နတ်ထွက်တစ်ယောက်၏ အာရုံခံ အရသာခံစနစ်တွေက သိပ်မဖွံ့ဖြိုးသေး . . . ပူလောင်ခြင်း၊ စပ်ခြင်းတို့ကိုသာ စူးစူးရှရှခံစားရပြီး ထမင်းစားရင်း ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလာသည်။ ဝမ်းပြည့်ဖို့သာ အဓိကထားပြီး ထမင်းကိုသာ အားပြုစားလိုက်ရ၏။

ဆာလောင်ခြင်းဝေဒနာ ငြိမ်းသွားတော့လည်း ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်လိုသည့်ဝေဒနာကို ခံစားလာရပြန်သည်။ လူဖြစ်ရသည့် ဒုက္ခအဝဝကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ခံစားရပြီးနောက် ရဲမိုးစိတ်ထဲ အနည်းငယ် စိုးရိမ်စပြုလာသည်။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျသည့်အချိန်ထိ မြူးကိုမတွေ့၊ စိတ်ဓာတ်ကျစွာနှင့် ရေစပ်တွင်ရပ်ပြီး ဝင်လုလုနေလုံးကြီးအား အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် . .

“ဝုတ် . . ဝုတ် . . ဝုတ်”

ဟောင်သံနှင့်အတူ . . ခွေးကလေးတစ်ကောင် သူ့အနားရောက်လာ၏။ လှည့်ကြည့်တော့ ခွေးက သူ့ဘေးတွင်ရောက်နေပြီ။ ရုတ်တရက် သူ့ပါးကို လျှာနှင့်လျက်ချလိုက်သဖြင့် . .

“အား! . .”

ရဲမိုးလန့်သွားရလေသည်။ သေချာကြည့်မှ ခွေးလေးမိုက်ကယ်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“မိုက်ကယ်. . လာ. . လာ”

အဝေးမှလှမ်းခေါ်နေသော ခွေးပိုင်ရှင်ဆီကြည့်မိတော့ မြူး
ဖြစ်နေ၏။ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။

“ဟမ်”

“မြ. . မြူး. . ”

ထုတ်ဖော်ပြောပြ၍ မရနိုင်သော အကြည့်တွေနှင့် အချိန်
အတန်ကြာ နှစ်ယောက်သား ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“ကို. . ကိုရဲမိုး. . လိုက်. . လိုက်လာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မြူး၊ ကိုယ်. . ကိုယ်. . နောက်များကျသွားပြီ
လားဟင်”

“နောက်ကျတာပေါ့”

“ဒါဆို. . ကိုကျော်စိုးနဲ့ ယူလိုက်ကြပြီပေါ့”

မြူးက သဘောကျကာ ခေါင်းခါပြရင်း. .

“ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်လို့မှမရတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ယူမှာလဲ၊ ကျွန်မ
ချစ်တာရှင်ကိုလေ”

နှစ်ယောက်သား ပြေးဖက်လိုက်ကြတော့သည်။

“အထိအတွေ့ကို ကိုယ်ခံစားလို့ရပြီ မြူး”

“အို. . မျက်နှာမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါလား၊ ဘာတွေဖြစ်
လာတာလဲကို”

အခေါ်အဝေါ်တွေလည်း ပြောင်းသွားကာ. . ရဲမိုးကို မော့
ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုယ်. . လူ. . လူပြန်ဖြစ်လာပြီလေ မြူးရဲ့”

သူ့မျက်နှာကို တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးသည့် အထိအတွေ့.

ကြောင့်. . ရဲမိုး ရှိန်းတိမ်းဖိန်းတိမ်းဖြစ်ကာ ကြက်သီးမွေးညင်း ထ
သွားရ၏။ မြူး ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် သူတည်းနေသည့် ဘန်ဂလိုသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။ မြူးက သူ့ကို ဆိုဖာပေါ်လှဲလျောင်းစေပြီး ရေစို
တဘက်နှင့် မျက်နှာကို သုတ်သင်သန့်စင်ပေးသည်။

ချစ်သူ၏ ပြုစုယုယမှုကို နှစ်သက်စွာခံယူရင်း ဒုက္ခနှင့်သုခ
ရောပြွန်းနေသည့် လူ့ဘဝကို အနည်းငယ် သဘောပေါက်စပြုလာ
သည်။

“မြူးကို ချစ်လွန်းလို့ နတ်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး လူ့ဘဝ အ
ရောက်လာခဲ့ရတာ၊ ကိုယ်တို့ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ကြရအောင်
နော်”

“စိတ်ချပါ ကိုရယ်. . မြူးလည်း ကိုနဲ့ဝေးရမယ့် အဖြစ်ကို
ခံစားနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော ကိုကိုလက်
ထပ်မယ်”

“အိုး. . ဝမ်းသာလိုက်တာ မြူးရယ်”

ရဲမိုး ဆိုဖာမှထပြီး မြူးအား သိုင်းဖက်လိုက်၏။ ဓာတ်လိုက်
သလို အတွေ့ဆန်းမှာ ရဲမိုး မူးမေ့မတတ် ဖြစ်နေသည်။ ချစ်ခြင်းကို
အရင်းတည်၍ ဖြစ်လာသည့် တပ်မက်မှုများနှင့် အထိအတွေ့ကို
အငမ်းမရ ခံစားကြသည်။ ရဲမိုးလိုလားတောင့်တခဲ့သည့် သိင်္ဂီရရသ
၏ အနှစ်သာရကို ပူးပေါင်း၍ဖွေရှာရင်း အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ
တုန်ခဲ့တော့သည်။

“ဟား. . . ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်
သွားထိုးကြရအောင်နော်”

“မြူး သဘောပဲ၊ ကိုယ် လူမှုကိစ္စတွေ သိပ်အကြမ်းတဝင်

မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ လိုအပ်တာမှန်သမျှ မြူးပဲ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ဖူးပါ။

မြူးတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်သူကို လင်တော်ရသလို ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် အချစ်ကိုကိုးကွယ်ရုံနှင့် ပြီးပြည့်စုံသည့်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်ဟုသာ ယုံကြည်ထားပုံရ၏။

အချစ်တွေ ခဏသိမ်းပြီး အာဟာရဖြည့်ကြရပြန်၏။ မြူးသိချင်နေသည့် နတ်ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ရဲမိုးပြောပြသည်။ မြူးက တအံ့တဩ နားထောင်ရှာသည်။ ထိုသို့ မြင့်မြတ်သည့် ဘဝမှ နိမ့်ကျသည့် လူတို့ကို ဆင်းသက်ခဲ့သည့်အတွက်လည်း သူမအပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ သိလာရသည်။

အချစ်ကြီးချစ်ကြသူနှစ်ယောက် သိင်္ဂီရဲချဲ့လွှာအောက်တွင် အတူတကွ အိပ်စက်ကြသည်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၏ ရသစုံကို အပတ်တကုတ် အဖြေရှာမိကြသည်။ ကမ်းခြေအပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်အိပ်စက်သွားသော်လည်း သူတို့က မအိပ်နိုင်သေးလှိုင်းလုံးကြီးများနှင့်အပြိုင် ရှာဖွေနေဆဲ...။

အခန်း(၂၂)

ရဲမိုးဝယ်ပေးထားသော စက်ဘီးလေးနှင့် ငွေဆောင်ရွာထဲ နင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်လာမည့် ရဲမိုးအား လူနှင့်တူအောင် ဆင်ယင်ပေးဖို့ အဝတ်အစားများဝယ်ရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ် စောနေသည်မို့ ဆိုင်တွေက ဖွင့်ခါစပဲရှိသေးသည်။

ခင်းကျင်းပြီးစ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်၍ အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးသုံးစုံ ဝယ်သည်။ ဈေးတန်းတွင်တွေ့သည့် ပန်းသစ်တော်ဝယ်သည်။ စက်ဘီး

ရှေ့ကခြင်းထဲ ပစ္စည်းတွေ အပြည့်ဖြစ်မှ ပြန်လာခဲ့၏။ စက်ဘီးနင်း
နေကြဖြစ်၍ ဒီခရီးလောက်ကတော့ သူမအတွက်မမူပေ။

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုး အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ မြူးကို မတွေ့သော်
လည်း ခေါင်းအုံးပေါ်မှ စာတစ်စောင်တွေ့၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ့အတွက် အဝတ်အစားတွေ သွားဝယ်နေကြောင်း သိရတော့ အား
တုံအားနာနှင့်ပင် ကြည်နူးသွားရ၏။ နတ်ဘဝတုန်းကလို မဟုတ်ဘဲ
ချွေးထွက်၍ တစ်ကိုယ်လုံး နံစော်နေသဖြင့် လူရဲမိုး ရေချိုးခန်းဝင်ခဲ့
သည်။

ရေတစ်ခွက် လောင်းချိုးလိုက်သည်။ ရဲမိုး မခံမရပ်နိုင်
အောင်ဖြစ်သွား၏။ ခန္ဓာကိုယ်က ရေ၏အထိအတွေ့နှင့် အသား
ကျသေးသည်မို့ ကျပ်သလိုလို အေးသလိုလိုလဲလည်း ခံစားရသည်။

ရှေ့လျှောက် ဒီကိစ္စတွေက အမြဲလိုကြုံတွေ့နေရမှာမို့ အရဲ
စွန့်ပြီး ရေချိုးကျင့်ရသည်။ မခံစားနိုင်သော်လည်း လန်းဆန်းတက်ကြွ
လာသည့် အရသာသစ်ကြောင့် ရေချိုးရတာကို သဘောကျသွား
သည်။ လောလောဆယ်တော့ အနံ့အသက်မကောင်းသည့် အဝတ်
အစားများကိုပင် ပြန်ဝတ်ရဦးမည်။ လူအဖြစ်နှင့် တစ်ညအိပ်ပြီး
ပြန်နိုးထလာခါစမှာပင် ဆာလောင်မှုကို သတိပြုမိ၏။

အလွယ်တကူစားလို့ရတာ ဘာမှမတွေ့၍ ရေဘူးရှာထား
ရေတစ်ခွက် ငွေလိုက်၏။ ထိုအခိုက်. . . ဖန်ခွက်က လက်ထဲမှ လွတ်ကျ
ကာ ခွပ်ခနဲ ကွဲသွား၏။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် အလေ့အကျင့်ရနေသောစိတ်ထဲ အပြစ်
ဆိုးတစ်ခု၏ အရိပ်အငွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

စဉ်းစားရင်း. . . စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွား၏။

သူ့အနေနှင့် စိတ်ပူစရာဆို၍ မြူးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်
မဟုတ်ပါလား. . . ။

ပူပန်စိတ်များနှင့် ရဲမိုး ဘန်ဂလိုအပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့
သည်။ လေတွေတဝှမ်းတိုက်နေ၍ သစ်ရွက်များပလူပျံ့နေ၏။ ရဲမိုး
လည်း စိတ်ပူစွာဖြင့် ငွေဆောင်လမ်းလေးအတိုင်း ပြေးလေတော့
သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြူးက ငွေဆောင်ရွာထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီ
ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာလေးက အေးချမ်းတည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်. . . ။
ရင်ထဲမှာလည်း ပီတိနှင့်ကြည်နူးခြင်းတို့ လှိုင်းထလို့နေသည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ယခုလောက် စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့
ပေါ့ ပျော်ရွှင်နေတာမျိုး တစ်ခါမျှမခံစားခဲ့ရဟု ဆိုလျှင်တောင် လွန်
ဉာဏ်မထင်. . . ။

ညက ချစ်သူ၏ရင်ခွင်ထဲ နားခိုမှေးစက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို
ပြန်တွေးမိတိုင်း နှစ်သက်ကျေနပ်နေမိသည်။ ရန်ကုန်ရောက်သည်
နှင့် နှုတ်ကလက်မှတ် ထိုးကြမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ ဟိုတယ်နား
ရောက်ခါနီးတွင် မြန်မြန်ရောက်ချင်ဇောနှင့် အားစိုက်ကာ ဖိနင်းမိ
သည်။

နတ်လူထွက် လင်တော်မောင်ကို လူရာဝင်အောင် ပြုစုပျိုး
ဆောင်ပေးဖို့ တွေးကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ရင်ခုန်လှိုင်းခတ်ပြီး အလိုလို
ငြိမ်မိသည်။

အတွေးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် စိတ်လွင့်ပျံ့စွာ စက်ဘီး
နင်းလာခိုက် လမ်းထောင့်ချိုးတစ်နေရာအရောက် ရုတ်တရက်ဆိုသ
လို ကားဟွန်းသံအကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘု!.. ဘော်!..”

အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူမထံ ဦးတည်ဖြောင့်ဝင်လာသည့် ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့် မြဖူး၊ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကိုဆွဲကွေ့၍ ရှောင်လိုက်သော်လည်း အချိန်မမီတော့။

“ဝုန်း!.. ကျွီး!.. ကျွီး!..”

ဘရိတ်နင်းလိုက်၍ ကားဘီးနှင့် လမ်းပွတ်တိုက်သံရည်ကြီးများကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့်ပင်.. မြဖူး ကိုင်ပေါက်ခဲလိုက်ရသလို လမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ပြင်းထန်လှသည့် ဝေဒနာများကို မချိမဆန့်ခံစားရင်း..

ဒီတစ်ခါ ကားတိုက်မှုကို လူဖြစ်နေသည့် ရဲမိုး လာမကယ်နိုင်တော့ပါလားဟုသာ တွေးမိပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်ရှူနေရသည်။

အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးလာသော ရဲမိုးလည်း လမ်းပေါ်ကန်လန့်ရပ်ထားသော ကားကြီးအနီး လူတွေဝိုင်းအုံနေတာတွေ့သဖြင့် ဝင်ကြည့်မိ၏။ တွန့်လိမ်နေပြီဖြစ်သော စက်ဘီးတစ်စီး၊ သွေးစွန်းသော ပန်းသစ်တော်သီးများနှင့် သွေးအိုင်ထဲလဲကျနေသော မြဖူးတို့ တွေ့သောအခါ..

“ဟင်!.. မြဖူး.. မြဖူး”

ရဲမိုး အသံကုန်ဟစ်အော်ရင်း မြဖူးကို ပွေ့ထူလိုက်၏။

“မြဖူး.. မြဖူး.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မြဖူးရယ်”

“ကို.. ကိုလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် မြဖူး အားတင်းထားနော်၊ မြဖူးကို ဆေးခန်း

ပေးမယ်”

“လောလောဆယ် ကို.. မြဖူးဘေးမှာ နေပေးပါလားဟင်” မြဖူးမှာ ဒဏ်ရာများကြားမှ အသက်ကိုပြင်းပြင်ရှူရင်း..

“မြ.. မြဖူး သေရမှာကြောက်တယ် ကိုရယ်၊ အား.. နာလိုက်တာ”

ရဲမိုးနောက်ဘက်သို့ မြဖူးအကြည့်တွေ ရောက်နေ၏။

“လူတစ်ယောက် ကိုယ့်နောက်မှာ ရပ်နေတယ်ကို”

ရဲမိုးခေတ္တတွေဝေသွားပြီးမှ ခေါင်းယမ်းလျက်..

“မြဖူး မကြည့်နဲ့.. သွားမကြည့်နဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေပေးပါ”

“သီချင်းသံတွေ ကြားနေရတယ်ကို၊ စမ်းချောင်းက ရေဦးသံတွေကောပဲ၊ မြဖူးသေရတော့မယ်နဲ့တူတယ် ကိုရယ်..”

“ဟေ့!.. မလာနဲ့ ဘယ်သူမှမလာနဲ့၊ မြဖူးကို ဘယ်သူမှမသွားရဘူး”

ရဲမိုး နောက်သို့လှည့်ကာ မမြင်ရသောအရာတွေကို အော်ဟစ်နေ၏။ အများအမြင်တွင်တော့ ရဲမိုးဘယ်သူ့ကို အော်နေမှန်းမသိ..

ရဲမိုး အသံကုန်အော်ဟစ် တားဆီးလိုက်သည်။ မြဖူး အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဆတ်ခနဲတစ်ချက် ကော့တက်လာသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ပျော့ခွေသွားကာ ဇက်ကျိုးကျသွားတော့၏။

“မြဖူး.. မြဖူး.. ကိုယ့်ကို ထကြည့်ပါဦး မြဖူးရယ်၊ ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့၊ မြဖူးဘယ်မှ မသွားရဘူး မသွားရ

၁၅၀ ခေတ္တတာ

ဘူး... မြူး... "

ရဲမိုး အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေရှာသည်။
မြူးကား ပြန်ရှင်မလာတော့။

နတ်ပြီရတဲ့တွေ့ ၁၅၁

အခန်း(၂၃)

ခေါက်

တာမြူးငုံ အသက်(၂၈)နှစ်ဟု ကမည်းထိုးထားသည့် အုတ်ဂူလေးရှေ့မှ မိသားစုဝင်များနှင့် မိတ်ဆွေများ... တဖွဲဖွဲ ထွက်ခွာသွားကြပြီ။ ခဏအတွင်းမှာပင် အုတ်ဂူလေး အထီးကျန်စွာ ဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေမှာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

သက်ဆိုင်သူတွေ အကုန်ပြန်သွားကြမှ ဦးစိန်ပြောင်နှင့် ရဲမိုးတို့ အုတ်ဂူနားသို့ ကပ်လာကြသည်။ ရဲမိုး အသင့်ယူလာသော ပန်း

၁၅၂ အေဝတာ

စည်းကို အုတ်ဂူပေါ်တင်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ချလိုက်ပြီး ပန်းသစ်တော်သုံးလုံး ထည့်သည်။ . . ။

“ကံကြမ္မာက သိပ်ရက်စက်တာပဲ မြူးရယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အံ့တူပေါင်းသင်းခွင့်ကို တစ်ညလွှဲပဲ သတ်မှတ်ပေးခဲ့တာ မတရားဘူးကွာ၊ အခု မြူးမရှိတော့တဲ့ လူ့ပြည်မှာ ကိုယ်ဘယ်လိုနေခဲ့ရမှာလဲ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝကို အလဲအထပ်လုပ်ပြီး ကိုယ်အရောက်လာခဲ့တာ အလကားဖြစ်သွားပြီပေါ့ မြူးရယ်”

ချစ်သူ၏အသုဘမှ ပြန်လာပြီးနောက် ရဲမိုးဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့နှင့် . . မြူးသွားနေကျ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်သို့ ရဲမိုးရောက်သွားသည်။ သူမကြိုက်နှစ်သက်သော ပန်းသစ်တော်သီးကိုဝယ်၍ မြူးအိမ်ရှေ့နား သွားထိုင်နေမိသည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ”

ခြံထဲမှ မိုက်ကယ်ထိုးဟောင်တော့သည်။ ပန်းသစ်တော်သီးတစ်လုံး လှမ်းပစ်ပေးလိုက်၏။ မိုက်ကယ်ကြိုက်သည်ထင်သည်။ ပန်းသစ်တော်ကို ကိုက်ချီကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားလေသည်။ မြူးအိမ်ထဲမှာတော့ သူ့မိသားစုဝင်များ ရောက်နေကြ၏။

လေတဖြူးဖြူးတိုက်လာကာ သစ်ရွက်ခြောက်လေးများ ရဲမိုးရှေ့သို့ လွင့်လာ၏။ ရဲမိုး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝေဝိုက်ကြည့်ကာ . .

“ဘယ်သူလဲ . . ငါမင်းကိုတော့ မမြင်ရပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်နော်”

ထိုအချိန်တွင် မှောင်ရိပ်ထဲမှ စကားပြောသံတစ်ခု အရင်ထွက်လာသည်။

နတ်ပြစ်ရတနာ ၁၅၃

“မြူးငဲ့ အခုလိုဖြစ်သွားတာ ငါတကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

မှောင်ရိပ်ထဲမှ ပုံရိပ်က တဖြည်းဖြည်းထင်ရှားလာကာ ရုပ်လုံးပေါ်လာ၏။ နတ်ကျော်စွာ ဖြစ်နေ၏။ သူ့ဆီ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လျှောက်လာနေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . မင်း ငါ့ဆီဘာလို့လာတာလဲ၊ ငါ့မျက်စိရှေ့က အခုထွက်သွားစမ်း”

ရဲမိုးဒေါသမီးတွေ တောက်လောင်နေ၏။

“မြူးကိုလာခေါ်တာ . . မင်းလား”

ရဲမိုးအမေးကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သူ့မျက်နှာကို ကရုနာသက်စွာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ . .

“ငါမဟုတ်ပါဘူး ရဲမိုးရာ”

ရဲမိုး နှုတ်ခမ်းတွန့်လျက် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး . .

“ငါ့ကို ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ၊ ဒါ တမင်သက်သက်လုပ်တာ၊ နတ်မင်းကြီး လုပ်ခိုင်းတာမဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းတကယ်မသိပါဘူး ရဲမိုး”

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ရဲမိုးကြေကွဲနေရာသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရာ”

“ငါ့ကို အပြစ်ပေးလိုက်ကြတာများလား ကျော်စွာ၊ မြူး . . မသေသင့်သေးဘူးကွာ”

“မင်း ဒီထက်ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိခဲ့သင့်တယ်၊ ဒါဟာ လူ့ဘဝပဲလေ၊ သေနေစေရင် ဘယ်သူမှရှောင်လွှဲလို့မရဘူး၊ မင်းအခု

အသက်ရှင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မင်းတစ်နေ့သေရမှာပဲ”
နတ်ကျော်စွာက ရဲမိုးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ . . မင်း အခု လူ့ဘဝကိုရောက်နေပြီ ဘာတွေခံစားမိလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ . . ကျော်စွာ”

“မင်းတွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူ့ပြည်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတာတွေလေ”

ရဲမိုး ခေါင်းငုံ့သွား၏။

ပြီးမှ မြူးကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတရင်း . .

“အရမ်းလှပတဲ့ နေရာလေးပေါ့ . . .”

ကျော်စွာ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း . . ခေါင်းခါကာ နှစ်သိမ့်၏။

“အဲဒီလှပတဲ့ နေရာမှာပဲ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

“ငါသူရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို တစ်ကြိမ်နှမ်းဖူးတယ်၊ အနမ်းတစ်ပွင့် သူ့ကိုခြေခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့လက်ဖဝါးလေးတွေကို တစ်ခါထိခွင့်ရခဲ့တယ်၊ သူနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို တစ်ကြိမ်နေခွင့်ရခဲ့တယ်၊ တစ်ကြိမ်ထဲပါကွာ . . .”

ရဲမိုးပြောရင်း သူ့နှလုံးသားအား ဆုံးချွန်ချွန်များဖြင့် ထိုးဆွလိုက်သလို နာကျင်နေမိသည်။

ဒီလိုနှင့် ကျော်စွာပြန်သွားတော့ . . သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၏။ ဝယ်လာသော ပန်းသစ်တော်သီးကို အိတ်ထဲမှနှိုက်ယူကာ ကိုက်ဖဲ့လိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲ အရသာခံစားရင်း မြူးနှင့်ပြောခဲ့တာလေးတွေ ပြန်အမှတ်ရသွား၏။

ရဲမိုး ထရပ်လိုက်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်၏။
နောက်ဆုံးအနေနှင့် မြူးအိမ်လေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုက်ကယ်လည်း ထွက်မလာတော့ . . .

ရဲမိုးခြေလှမ်းတွေ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်၏။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဦးစိန်ပြောင်အိမ်ကို ဖြစ်နေသည်။ ဦးစိန်ပြောင်ကို အကူအညီတောင်းကာ ငွေဆောင်သို့တစ်ခေါက် သူပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် . . မျက်စိတစ်ဆုံး ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်လေးကို ကမ်းစပ်တွင် ရဲမိုး ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ ဒီအချိန်က ငိုညာဉ်ခေါ်နတ်တွေ လာကြည့်တတ်သော အချိန်လည်းဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနီရောင်နေလုံးကြီး ပင်လယ်ထဲသို့ နစ်ဝင်စပြုနေပြီ။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး အနီရောင်သန်းနေသော ဆည်းဆာချိန်ကို ရောက်ရှိလို့လာလေပြီ။ ဒီရေလည်း တတ်လာလေပြီ။ သူထိုင်နေသောနေရာသို့ ရေလှိုင်းကလေးများ လာလာတိုက်နေသည်။

ရုတ်တရက် ရဲမိုးထကာ ကမ်းစပ်မှပြေးဆင်းသွား၏။ တခြေကို ရိုက်ခတ်လာသော လှိုင်းတံပိုးများကို အံ့တုရင်း ရေနက်ထဲသို့ ရဲမိုး ကူးခတ်သွားသည်။ စိတ်တိုင်းကျ လိုရာခရီးကို ကူးခတ်ပြီးသည်နှင့် . . ရဲမိုး ကူးခတ်ခြင်းကို ရပ်နားလိုက်သည်။

ကူးလည်းမကူး၊ ကိုယ်လည်းမဖော့သဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွားလေတော့သည်။ အမြင်တွေဝေဝါးကာ သေငယ်ဖောနှင့် မြောနေချိန်တွင် သူ့အပေါ် ဆယ်ပေခန့်အကွာ၌ အရောင်အဝါ လင်းလက်နေသော ပုံရိပ်တစ်ခုကို

၁၅၆ ဒေဝတာ

မြင်လိုက်မိ၏။

လက်ကျန်အင်အားနှင့် လွတ်ထွက်တော့မည့် သတိကမ္မဇဉ်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး အသေအချာကြည့်မိလိုက်ရာ ဝိညာဉ်ခေါ်နတ်တစ်ပါးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရ၏။ သို့သော် . . . နတ်သားမဟုတ်၊ နတ်သမီးဖြစ်နေသည်။

ထိုနတ်သမီး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့် အခိုက်မှာပင် ရဲမိုး၏နာမ်က ရုပ်ခန္ဓာဟောင်းထဲမှ ထိုးထွက်သွားလေတော့၏။

ဝိညာဉ်ဖြစ်သွားသော ရဲမိုး၏လက်အား နတ်သမီးက ဆွဲကာခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထိုနတ်သမီးမှာ သူသိပ်ချစ်ခဲ့ရသော မြဖူးငုံ ဖြစ်နေခြင်းက . . . ဖြစ်သင့်သည့်ကိစ္စရပ်လား၊ အကျိုးစားသန်သည့် ကံကြမ္မာ၏ ရက်ရက်စက်စက် လှောင်ပြောင်မှုလားဆိုတာ . . . ဘယ်သူမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြတော့ . . . ။

ထို့ပြင် . . . ရဲမိုး၏ဝိညာဉ်အား နတ်သမီးမြဖူးငုံက အထက်ဘဝဂံ၊ အောက်အဝီစိ . . . ဘယ်ဂတိသို့ ပို့ဆောင်ပေးမှာလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြတော့ . . . ။

အကယ်၍ ရဲမိုးမှာ နတ်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့၍ . . . နောက်တစ်ကြိမ် နတ်ဖြစ်ခဲ့လေသော် ။ ။

ဒေဝတာ

မြပုလဲခင်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com